

ΒΙΚΤ. ΚΡΗΤΙΚΟΥ — ΓΕΩΡ. ΠΑΠΑΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΕΞ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ
ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1964

18070

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΕΞ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ (ΙΤΥΣΕ)

ΒΙΚΤ. ΚΡΗΤΙΚΟΥ — ΓΕΩΡ. ΠΑΠΑΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΕΞ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ
ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1964

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΛΛΟΤΑΙ
ΕΣ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ

*Ἡ εἰκὼν τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐξωφύλλου: ἡ ἀλόπηξ διηγεῖται εἰς τὸν Αἰσωπον
ἱστορίας ζῶν. (Παράστασις ἐπὶ ἀγγείῳ, Γρηγοριανὸν Μουσεῖον Ῥώμης).*

Α'. ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Αἰσώπος εἶναι ὁ διασημότερος τῶν ἀρχαίων μυθογράφων. Ὁλίγα γνωρίζομεν περὶ τοῦ βίου του. Λέγεται ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Φρυγίαν τῆς Μ. Ἀσίας κατὰ τὸν ἕκτον αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ, ὅτι ἦτο δοῦλος τοῦ Σαμίου φιλοσόφου Ἰάδμονος καὶ ὅτι ἐλθὼν μετὰ τοῦ κυρίου του εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπηλευθερώθη βραδύτερον ὑπ' αὐτοῦ. Ἐπίσης λέγεται ὅτι ἦτο ἀνάπηρος καὶ δύσμορφος, ἀλλ' εἶχε σπινθηροβόλον πνεῦμα καὶ ἠρέσκετο νὰ διηγῆται μύθους πειρακτικούς μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ διορθώῃ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἀνθρώπων. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ καλύτερον τὸν σκοπὸν του καὶ διὰ νὰ καταστήσῃ τοὺς μύθους του διδακτικούς, ζωηροὺς καὶ εὐχαρίστους, μεταχειρίζεται :

1) τὴν **προσωποποιίαν**, διὰ τῆς ὁποίας παριστᾷ ὡς λογικὰ πρόσωπα ὀμιλοῦντα καὶ ἐνεργοῦντα τὰ ἀψυχα πράγματα, τὰ φυτὰ καὶ πολλάκις τὰ ἄλογα ζῷα, καὶ

2) τὴν **ἀλληγορίαν**, διὰ τῆς ὁποίας διδάσκει ἄλλα λέγων καὶ ἄλλα ἐννοῶν· ἀφήνει τοιοῦτοτρόπως ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἀκούουν τὸν μῦθον, νὰ ἐξαγάγουν μόνοι των τὸ διδακτικὸν συμπέρασμα του.

Οἱ μῦθοι τοῦ Αἰσώπου, οἱ λεγόμενοι **Αἰσώπειοι μῦθοι**, διεδόθησαν εὐρύτατα. Τούτους ἐμιμήθησαν κατόπιν καὶ ἄλλοι Ἕλληνες, Ῥωμαῖοι καὶ νεώτεροι Εὐρωπαϊοὶ μυθογράφοι.

Α'. ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

1. Λέαινα και άλώπηξ.

Ἄλώπηξ λέαιναν ἔσκωπτεν, ὅτι ἓνα μόνον τίχτει· ἡ δὲ λέαινα εἶπεν· « ἓνα, ἀλλὰ λέοντα ! ».

2. Ἐριφος και λύκος.

Ἐριφος ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δώματος ἦν. Ἐπειδὴ δὲ λύκον διαβαίνοντα εἶδεν, ἐλοιδῶρει καὶ ἔσκωπτεν αὐτόν. Ὁ δὲ λύκος εἶπεν αὐτῷ· « Οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος ».

3. Βόες και λέων.

Ἐνέμοντο τρεῖς μετ' ἀλλήλων βόες. Λέων δὲ τούτους φαγεῖν θέλων, διὰ τὴν ὁμόνοιαν ἐδειλία· αἰμύλοις δὲ λόγοις τούτους διαχωρίσας, μεμονωμένους ἓνα καθ' ἓνα τούτων εὐρών, ἀδεῶς κατήσθιε.

4. Λύχνος.

Μεθύων λύχνος ἐλαίῳ καὶ φέγγων ἐκαυχᾶτο, ὡς ὑπὲρ ἥλιον λάμπει. Ἀνέμου δὲ πνεύσαντος εὐθύς ἐσβέσθη. Τὸ δευτερον δὲ ἄπτων τις εἶπεν αὐτῷ· « Φαῖνε, λύχνε, καὶ σίγα· τῶν ἀστέρων τὸ φέγγος οὐδέποτε ἐκλείπει ».

5. Γυνή καὶ ὄρνις.

Γυνή τις ὄρνιν εἶχε καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὧν αὐτῇ τί-
κτουσαν. Νομίσασα δὲ ὡς, ἐὰν πλείους ἢ ὄρνις τροφὰς λάβῃ,
δὶς τέξεται τῆς ἡμέρας, διπλασίως αὐτὴν ἐκρίθιζεν. Ἄλλ' ἡ
ὄρνις παχεῖα γενομένη, οὐδ' ἅπαξ τῆς ἡμέρας ἔτικτε.

6. Κώνωψ καὶ βοῦς.

Κώνωψ κέρατι βοὸς πολὺν χρόνον ἐπικαθίσας, ἐπειδὴ
ἀπαλλάττεσθαι ἔμελλεν, ἐπυθάνετο τοῦ βοός, εἰ ἤδη βούλε-
ται αὐτὸν ἀπελθεῖν. Ὁ δὲ εἶπεν· «Ἄλλ' οὔτε ὅτε ἤλθες ἔγνων,
οὔτε, ἐὰν ἀπέλθης, γνῶσομαι ».

7. Αἶξ καὶ αἰγοβοσκός.

Αἰγοβοσκὸς τὰς αἰγὰς ἀνεκαλεῖτο πρὸς τὴν μάνδραν.
Μία δ' ἐξ αὐτῶν ὑπελείφθη· ἠδὺ γάρ τι ἔτρωγε. Ῥίψας δὲ ὁ
ποιμὴν λίθον, τὸ κέρας αὐτῆς συνέτριψεν εὐστοχήσας. Καθι-
κέτευε δὲ τὴν αἶγα μὴ εἰπεῖν τοῦτο τῷ δεσπότῃ. Ἡ δὲ εἶπε·
«Κὰν ἐγὼ σιωπήσω, πῶς κρύψω ; Πρὸδῆλον γάρ ἐστι πᾶσι
τὸ κέρας μου συντετριμμένον ».

8. Ἀλώπηξ καὶ βότρυες.

Ἀλώπηξ λιμώττουσα, ὡς ἐθεάσατο ἐπὶ τινος ἀνα-
δενδράδος βότρυς κρεμαμένους, ἐβουλήθη αὐτοὺς ἀρπάσαι,
ἀλλ' οὐκ ἐδύνατο. Ἀποχωροῦσα δὲ πρὸς ἑαυτὴν εἶπεν· «ὁμ-
φακὲς εἶσι ».

9. Κυνηγὸς καὶ δρουστόμος.

Κυνηγὸς τις λέοντος ἔχνη ἐπιζητῶν δρουστόμον ἠρώτη-
σεν, εἰ εἶδεν ἔχνη λέοντος καὶ ποῦ ὁ λέων κοιτάζει. Τοῦ δὲ
εἰπόντος, «καὶ αὐτὸν τὸν λέοντά σοι ἤδη δείξω », ὁ κυνηγὸς
ὠχριάσας ἐκ τοῦ φόβου καὶ τοὺς ὀδόντας συγκρούων εἶπεν·
«Ἴχνη μόνα ζητῶ, οὐχὶ αὐτὸν τὸν λέοντα ».

10. Πῆραι δύο.

Ἀνθρώπων ἕκαστος δύο πῆρας φέρει, τὴν μὲν ἔμπροσθεν, τὴν δὲ ὕπισθεν, γέμει δὲ κακῶν ἑκατέρω· ἀλλ' ἢ μὲν ἔμπροσθεν ἄλλοτριῶν γέμει, ἢ δὲ ὕπισθεν τῶν αὐτοῦ τοῦ φέροντος. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι τὰ μὲν ἑαυτῶν κακὰ οὐχ ὀρῶσι, τὰ δὲ ἀλλότρια πάνυ ἀκριβῶς θεῶνται.

11. Λέων καὶ ταῦρος.

Λέων ταύρω παμμεγέθει ἐπιβουλεύων, ἔγνω δόλω αὐτοῦ περιγενέσθαι. Καὶ δὴ προσκαλεσάμενος τὸν ταῦρον, εἶπε πρὸς αὐτόν· «Πρόβατον ἔθυσσα, ὦ φίλε, καί, εἰ βούλει, σήμερον συνεστιαθῶμεν». Ἐβούλετο δὲ ὁ λέων, μετὰ τὸ κατακλιθῆναι τὸν ταῦρον, καταφαγεῖν αὐτόν. Ὁ δὲ ἐλθὼν καὶ θεασάμενος λέβητας πολλοὺς καὶ ὀβελίσκους μεγάλους, τὸ δὲ πρόβατον οὐδαμοῦ, ἀπηλλάττετο οὐδὲν εἰπών. Τοῦ δὲ λέοντος αἰτιωμένου αὐτόν καὶ τὴν αἰτίαν μαθεῖν θέλοντος, δι' ἣν, εἰ καὶ οὐδὲν δεινὸν ἔπαθεν, ἀπέρχεται, ὁ ταῦρος εἶπεν· «ἀλλ' ἔγωγε οὐ μάτην τοῦτο ποιῶ καὶ φεύγω, ὦ λέων· ὀρῶ γὰρ παρασκευὴν οὐχ ὡς εἰς πρόβατον, ἀλλ' εἰς ταῦρον ἡτοιμασμένην».

12. Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ.

Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ, συμμαχίαν ποιησάμενοι, ἐξῆλθον εἰς ἄγραν. Πολλῶν δὲ θηρίων ἀγρευθέντων, ὁ λέων τῷ ὄνῳ διανεῖμαι προσέταξε. Τοῦ δὲ τρεῖς μερίδας ἴσας ποιήσαντος καὶ ἐκλέξασθαι αὐτῷ παραινοῦντος, ὁ λέων ἀγανακτήσας τὸν ὄνον κατέφαγε καὶ τῇ ἀλώπεκι μερίσαι προσέταξε. Ἡ δέ, πάντα εἰς μίαν μερίδα συναθροίσασα καὶ ὀλίγα ἑαυτῇ καταλιποῦσα, παρήνει αὐτῷ ἐλέσθαι. Ἐρομένου δὲ τοῦ λέοντος, τίς αὐτὴν οὕτω διανέμειν ἐδίδαξεν, ἡ ἀλώπηξ εἶπεν· «Ἡ τοῦ ὄνου συμφορά».

13. Πίθηκος καὶ ἀλιεῖς.

Πίθηκος ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δένδρου καθήμενος, ὡς εἶδεν ἀλιεῖς ἐπὶ τινος ποταμοῦ σαγήνην βάλλοντας, παρετήρει τὰ ὑπ' αὐτῶν γιγνόμενα. Ὅτε δ' οὗτοι τὴν σαγήνην κατέλιπον καὶ μικρὸν ἀπεχώρησαν, καταβάς ἀπὸ τοῦ δένδρου ἐπειράτο μιμεῖσθαι αὐτούς. Ἐγκλεισθεὶς δ' ἐν τοῖς δικτύοις ἐκινδύνευε πνιγῆναι. Τότε δὲ πρὸς ἑαυτὸν εἶπεν· « Ἄλλ' ἔγωγε δίκαια πάσχω· τί γὰρ ἀλιεύειν μὴ μαθὼν τούτῳ ἐπεχείρουν ; ».

14. Κομπαστής.

Ἄνθρωπος ἐπὶ ἀνανδρίᾳ ἐκάστοτε ὑπὸ τῶν πολιτῶν ὄνειδιζόμενος, ἀποδημήσας ποτὲ μετὰ πολὺν χρόνον ἐπανῆλθε. Κομπάζων δὲ διηγεῖτο τάδε· « Ἀποδημῶν πολλὰ καὶ μεγάλα ἔδρασα καὶ ἐν τῇ Ῥόδῳ τοιοῦτον πῆδημα ἐπήδησα, οἷον οὐδεὶς τῶν Ὀλυμπιονικῶν δύναται πηδῆσαι. Μάρτυρας δὲ ποιούμεαι πάντας, ὅσοι με τοῦτο τὸ πῆδημα πηδήσαντα εἶδον ». Εἷς δὲ τῶν ἀκούοντων εἶπεν· « ὦ φίλε, οὐκ ἀνάγκη ἄλλους μάρτυρας ποιήσασθαι· ἰδοὺ ἡ Ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πῆδημα ».

15. Ἴππος καὶ ὄνος.

Ἄνθρωπος τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. Ὀδεύοντων δέ, εἶπεν ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ· « Ἄρον τοῦ ἐμοῦ φορτίου μέρος, εἰ ἐθέλεις εἶναι με σῶνον ». Ὁ δὲ οὐκ ἐπέισθη. Μετ' οὐ πολὺ ὁ ὄνος πεσὼν ἐκ τοῦ κόπου, ἐτελεύτησε. Τοῦ δὲ δεσπότητος πάντα ἐπιβαλόντος τῷ ἵππῳ καὶ αὐτὴν τὴν τοῦ ὄνου δορὰν, οὗτος θρηγῶν ἐβόα· « Οἴμοι τῷ παναθλίῳ, τί μοι συνέβη τῷ ταλαιπώρῳ ; Μὴ θελήσας μικρὸν βάρος λαβεῖν, νῦν ἅπαντα βαστάζω καὶ τὸ δέρμα ».

16. Ὄνος καὶ λεοντῆ.

Ὄνος δορὰν λέοντος ἐπενδυθεὶς λέων ὑπὸ πάντων ἐνο-

μίζετο καὶ φυγὴ μὲν ἦν ἀνθρώπων, φυγὴ δὲ ποιμνίων. Ὡς δέ, ἀνέμου πνεύσαντος, ἡ δορὰ περιηρέθη καὶ γυμνὸς ὁ ὄνος ἦν, τότε δὴ πάντες ἐπιδραμόντες, ξύλοις καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν ἔπαιον.

17. Ἴππος καὶ στρατιώτης.

Ἴππον τὸν ἑαυτοῦ στρατιώτης, ἕως μὲν καιρὸς τοῦ πολέμου ἦν, ἐκρίθιζεν, ἔχων αὐτὸν συνεργὸν ἐν ταῖς τοῦ πολέμου ἀνάγκαις. Ὅτε δ' ὁ πόλεμος κατέπαυσεν, εἰς ἔργα πολλὰ καὶ φόρτους βαρεῖς ὁ ἵππος εἰργάζετο, ἀχύρῳ μόνῳ τρεφόμενος. Ὡς δὲ πάλιν πόλεμος ἠκούσθη καὶ ἡ σάλπιγξ ἤχησεν, ὁ δεσπότης τὰ ὄπλα λαβὼν καὶ τὸν ἵππον χαλινώσας εἰς τὸν πόλεμον ἤλθεν. Ὁ δ' ἵππος συνεχῶς ἐπιπτε μῆδὲν ἰσχύων καὶ τῷ δεσπότη ἔλεγεν· «Ἀπελθε μετὰ τῶν πεζῶν ὀπλιτῶν νῦν· σὺ γὰρ ἀφ' ἵππου εἰς ὄνον με μετεποίησας καὶ πῶς πάλιν ἐξ ὄνου ἵππον θέλεις ἔχειν ; ».

18. Γεωργοῦ παῖδες.

Γεωργοῦ παῖδες ἀεὶ πρὸς ἀλλήλους ἤριζον. Ὁ δὲ πατήρ ἐπειρᾶτο πεῖσαι τούτους ὁμονοεῖν, ἀλλ' οὔτοι τοῖς λόγοις αὐτοῦ οὐκ ἐπέιθοντο. Διὸ ἠθέλησε παραδείγματι διδάξαι καὶ παρήνεσεν αὐτοὺς ῥάβδων δέσμη κομίσει. Τῶν δὲ παίδων τὸ προσταχθὲν ποιησάντων, πρῶτον μὲν ἀθρόας τὰς ῥάβδους ἐκέλευσε θραύειν. Ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἠδύναντο, τὴν δέσμην λύσας ἀνὰ μίαν ῥάβδον θραῦσαι ἐκέλευεν ἕκαστον. Τῶν δὲ παίδων ῥαδίως ταύτας θραυσάντων, εἶπεν· «Ἦδη τῷ ἔργῳ ἐπέισθητε· καὶ ὑμεῖς, ὦ παῖδες, ἐὰν μὲν ὁμονοῆτε, ἀχείρωτοι τοῖς ἐχθροῖς ἔσεσθε· ἐὰν δὲ πρὸς ἀλλήλους ἐρίζητε, εὐάλωτοι ».

19. Ποιμὴν ψεύστης.

Ποιμὴν πρόβατα νέμων τοὺς ἀγρότας πολλάκις ἐπεκα-

λείτο λέγων· «βοηθεῖτε· λύκος ἔρχεται». Οἱ δ' ἀγρόται τρέχοντες εὕρισκον τοῦτον οὐκ ἀληθεύοντα. Μετὰ δὲ ταῦτα, ὅτε τῇ ἀληθείᾳ ὁ λύκος ἐπῆλθεν, ὁ ποιμὴν ἐβόα «βοηθεῖτε, λύκος», ἀλλ' οὐδείς ἐπίστευεν, ὥστε προσδραμεῖν καὶ βοηθῆσαι αὐτῷ. Ὁ δὲ λύκος εὐρῶν ἄδειαν, εὐκόλως τὴν ποιμνὴν πᾶσαν διέφθειρε.

20. Γεωργός και παῖδες αὐτοῦ.

Γεωργός τις μέλλων καταλύειν τὸν βίον καὶ βουλόμενος τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας πεῖραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτούς, ἔφη· «Παῖδες ἐμοί, ἐγὼ μὲν ἤδη τοῦ βίου ἀπέρχομαι· ὑμεῖς δέ, ἅπερ ἐν τῇ ἀμπέλῳ ὑπ' ἐμοῦ κέκρυπται, ζητήσαντες εὐρήσετε πάντα». Οἱ μὲν οὖν νομίσαντες θησαυρὸν ἔκει που κατορωρύχθαι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπέλου γῆν μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν κατέσκαψαν. Καὶ θησαυρὸν μὲν οὐχ εὕρον, ἀλλ' ἡ ἀμπελος καλῶς σκαφεῖσα, πολλῶ πλείονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκε.

21. Πατὴρ και θυγατέρες.

Εἶχέ τις θυγατέρας δύο. Τούτων ἡ μὲν κηπουρὸν ἄνδρα ἔλαβεν, ἡ δ' ἑτέρα κεραμέα. Χρόνου δὲ παρελθόντος, ὁ πατὴρ εἰς τὴν τοῦ κηπουροῦ ἔρχεται καὶ ταύτην ἐρωτᾷ πῶς ἔχει. Ἡ δὲ λέγει· «Πάντα μὲν ἡμῖν καλῶς ἔχει, ἐν δὲ τοῦτο τοῖς θεοῖς εὐχομαι, ὅπως χειμῶν γένηται καὶ ὄμβρος, ἵνα τὰ λάχανα ἀρδευθῇ». Μετ' οὐ πολὺ ὁ πατὴρ πρὸς τὴν τοῦ κεραμέως ἔρχεται καὶ ταύτην πῶς ἔχει ἐρωτᾷ. Ἡ δὲ λέγει· «Τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἡμῖν καλῶς ἔχει, τοῦτο δὲ μόνον εὐχομαι, ὅπως αἰθρία λαμπρὰ ἐπιμείνη καὶ λαμπρὸς ἥλιος, ἵνα ὁ κέραμος ξηρανθῇ». Ὁ δὲ πατὴρ λέγει· «Ἐὰν σὺ μὲν εὐδῖαν ἐπιζητῆς, ἡ δ' ἀδελφὴ σου χειμῶνα, ποτέρᾳ ὑμῶν συνεύξομαι;».

22. Ἴατρος ἄτεχνος.

Ἴατρος ἦν ἄτεχνος. Οὗτος ἀρρώστῳ παρακολουθῶν, πάντων τῶν ἱατρῶν λεγόντων αὐτὸν μὴ κινδυνεύειν, οὗτος μόνος ἔλεγεν αὐτῷ· « Πάντα τὰ σαυτοῦ ἐτοίμασον, αὐριον γὰρ τελευτᾷς ». Ταῦτα εἰπὼν ἀπεχώρησε. Μετὰ χρόνον δέ τινα ἐγερθεὶς ὁ νοσῶν προῆλθεν, ὠχρὸς καὶ μόλις βαίνων. Ὁ δὲ ἱατρός συναντήσας αὐτῷ ἔλεγε· « Χαῖρε, φίλε· πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω ; » Κάκεινος εἶπεν· « Ἡρεμοῦσι τὸ τῆς Λήθης ὕδωρ πίνοντες. Πρὸ ὀλίγου δὲ ὁ Θάνατος καὶ ὁ Ἄδης δεινῶς ἠπέιλουν τοὺς ἱατροὺς πάντας, ὅτι τοὺς νοσοῦντας οὐκ ἔῴσι τελευτᾶν, καὶ κατεγράφοντο πάντας. Ἐβούλοντο δὲ καὶ σὲ γράψαι, ἀλλ' ἐγὼ σέσωκά σε. Προσπεσῶν γὰρ αὐτοῖς καὶ δυσωπήσας, ἐβεβαίωσα αὐτοῖς, ὅτι οὐκ ἀληθὴς ἱατρός εἶ σύ, ἀλλὰ μάτην διεβλήθης ».

23. Κύων καὶ ἀλεκτρυῶν καὶ ἀλώπηξ.

Κύων καὶ ἀλεκτρυῶν ἑταιρείαν ποιησάμενοι ὤδευον. Ὅτε δ' ἐσπέρα ἐγένετο, ὁ μὲν ἀλεκτρυῶν ἐπὶ δένδρου ἀναβὰς ἐκάθευδεν, ὁ δὲ κύων παρὰ τῇ ῥίζῃ τοῦ δένδρου κοίλωμα ἔχοντος. Τοῦ δὲ ἀλεκτρυόνος κατὰ τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντος, ἀλώπηξ ἀκούσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε καὶ μείνασα κάτωθεν τοῦ δένδρου πρὸς ἑαυτὴν κατελθεῖν παρεχάλει. « Ἐλθέ πρὸς με », ἔλεγεν· « ἐπιθυμῶ γὰρ ζῶον ἀγαθὴν οὕτω φωνὴν ἔχον ἀσπάσασθαι ». Ὁ δὲ ἐκέλευσεν αὐτὴν τὸν θυρωρὸν πρότερον ἀφυπνίσαι ὑπὸ τὴν ῥίζαν καθεύδοντα, ἵνα, ἐκείνου ἀνοίξαντος, κατέλθῃ. Ὅτε δὲ ἡ ἀλώπηξ τὸν θυρωρὸν ζητοῦσα ἐφώνησεν, ὁ κύων αἴφνης πηδῆσας αὐτὴν διεσπάραξε.

24. Εὐλευόμενος καὶ Ἑρμῆς.

Εὐλευόμενός τις παρὰ ποταμῷ, τὸν πέλεκυν ἀπώλεσεν.

Ἄπορῶν τοίνυν, παρὰ τὴν ὄχθην καθίσας ὠδύρετο. Ἐρμῆς δὲ μαθὼν τὴν αἰτίαν καὶ οἰκτίρας τὸν ἄνθρωπον, καταβάς εἰς τὸν ποταμὸν, χρυσοῦν ἀνεκόμεσε πέλεκυν καὶ ἠρώτησεν, εἰ οὗτός ἐστιν, ὃν ἀπωλωλέκει. Τοῦ δὲ εἰπόντος οὐ τοῦτον εἶναι, αὔθις καταβάς, ἀργυροῦν ἀνεκόμεσε. Τοῦ δὲ μηδὲ τοῦτον εἶναι τὸν οἰκεῖον εἰπόντος, τὸ τρίτον καταβάς, ἐκεῖνον τὸν οἰκεῖον ἀνήνεγκε. Τοῦ δὲ τοῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀπολωλότα εἰπόντος, Ἐρμῆς, αἰσθόμενος τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, πάντας αὐτῷ ἔδωρήσατο. Ὁ δέ, παραγεγόμενος πρὸς τοὺς ἐταίρους, τὰ συμβάντα αὐτοῖς ἠγγελε.

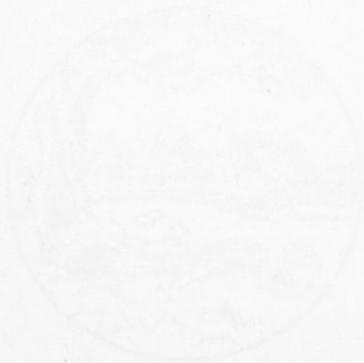
Τούτων δὲ τις τὰ ἴσα διαπράξασθαι ἐβουλεύσατο. Ἐλθὼν οὖν παρὰ τὸν ποταμὸν καὶ τὴν οἰκίαν ἀξίνην ἐξεπίτηδες εἰς τὸ ρεῦμα βαλὼν, κλαίων ἐκάθητο. Ἐπιφανεῖς οὖν ὁ Ἐρμῆς κάκεινῶ καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τοῦ θρήνου, καταβάς ὁμοίως χρυσὴν ἐξήνεγκεν ἀξίνην καὶ ἠρώτησεν, εἰ ταύτην ἀπέβαλε. Τοῦ δὲ σὺν ἡδονῇ ἀποκριναμένου «ναί, ἀληθῶς ἦδε ἐστὶ», μισήσας ὁ θεὸς τὴν τσοσάυτην ἀναίδειαν, οὐ μόνον ἐκείνην κατέσχευεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν οἰκίαν ἀπέδωκε.

Β'. ΕΚ ΤΗΣ « ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ » ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ «ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΩΣΙΜΗΣ ΜΑΘΗΣΗΣ»

ΠΡΟΤΥΠΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΧΟΛΙΑΣΤΙΚΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Ἀπολλόδωρος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιάδου, ἦτο Ἀθηναῖος ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τοῦ δευτέρου πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος. Οὗτος ὑπῆρξε μαθητῆς τοῦ περιφήμου γραμματικοῦ Ἀριστάρχου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐγένετο δὲ καὶ ὁ ἴδιος ἔπειτα γραμματικός, ἦτοι διδάσκαλος τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας.

Ὁ Ἀπολλόδωρος ἔγραψε πολλὰ συγγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων διεσώθη μόνον τὸ ἐπιγραφόμενον « Βιβλιοθήκη » καὶ τούτου μόνον τὰ τρία πρῶτα βιβλία.

Εἰς τὴν « Βιβλιοθήκην » τοῦ ὁ Ἀπολλόδωρος ἐκθέτει περιληπτικῶς τὴν ἀρχαίαν μυθολογίαν, ἦτοι τὰς παραδόσεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων περὶ τῶν θεῶν, τῶν ἡρώων καὶ τῶν πρώτων ἀνθρώπων. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο διὰ τὴν εὐσύνοπτον ἔκθεσιν παλαιῶν παραδόσεων καὶ τὴν ἀπλότητα τῆς γλώσσης εἶχε γίνεαι προσφιλὲς ἀνάγνωσμα, ἐχρησιμοποιοῦτο δὲ καὶ εἰς τὰ σχολεῖα.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ Β' ΛΥΚΕΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1ο
Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

1.1 Ο ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
1.2 Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
1.3 Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Β'. ΕΚ ΤΗΣ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ» ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

Α') ΘΕΟΓΟΝΙΑ

1. Οὐρανὸς καὶ Γῆ. Τέκνα αὐτῶν.

Οὐρανὸς πρῶτος τοῦ παντὸς ἐδυνάστευσε κόσμου καὶ γυναῖκα Γῆν ἔλαβεν. Ἡ δὲ Γῆ ἐτέκνωσε πρώτους τοὺς Ἑκατόγχειρας προσαγορευθέντας, οἱ μεγέθει τε καὶ δυνάμει ἀνυπέρβλητοι ἦσαν, χεῖρας μὲν ἀνά ἑκατόν, κεφαλὰς δὲ ἀνά πενήκοντα ἔχοντες.

Μετὰ τούτους ἡ Γῆ τίχτει τοὺς Κύκλωπας, ὧν ἕκαστος εἶχεν ἓνα ὄφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Ἄλλ' Οὐρανὸς ἐφοβήθη, ὅτι οὗτοι αὐτὸν τῆς ἀρχῆς στερήσουσι. Διὸ τούτους εἰς Τάρταρον ἔρριψε. Τόπος δὲ οὗτος ἐρεβώδης ἐστὶν ἐν Ἄδου, τοσοῦτον ἀπὸ τῆς γῆς ἀπέχων διάστημα, ὅσον ἀπ' οὐρανοῦ γῆ.

Μετὰ δὲ τοῦτο Γῆ τίχτει παῖδας ἄλλους, Τιτᾶνας προσαγορευθέντας.

Ἀγανακτοῦσα δὲ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν εἰς Τάρταρον ριφθέντων παιδῶν πείθει τοὺς Τιτᾶνας ἐπιθέσθαι τῷ πατρί. Οἱ δὲ ἐπιτίθενται καὶ τῆς ἀρχῆς ἐκβαλόντες αὐτὸν τοὺς τε εἰς Τάρταρον ριφθέντας ἀδελφοὺς ἀνήγαγον καὶ τὴν ἀρχὴν Κρόνῳ τῷ ἀδελφῷ παρέδωκαν.

2. Κρόνος και Ῥέα. Γέννησις τοῦ Διός.

Κρόνος τὴν ἀρχὴν λαβὼν τοὺς ἀδελφοὺς Κύκλωπας πάλιν εἰς Τάρταρον ἔρριψε, γυναῖκα δ' ἔλαβε Ῥεαν. Ἄλλ' ἐπειδὴ Γῆ τε καὶ Οὐρανὸς προσεφῆτεον αὐτῷ λέγοντες ὑπὸ παιδὸς ἰδίου τὴν ἀρχὴν ἀφαιρηθήσεσθαι, κατέπινε τὰ γεννώμενα.

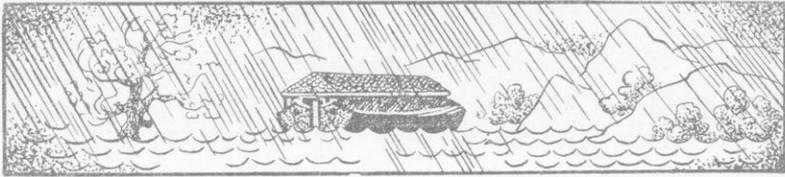
Ὅργισθεῖσα δ' ἐπὶ τούτοις Ῥέα, παραγίγνεται εἰς Κρήτην, ὅτε τὸν Δία ἐγκυμονοῦσα ἐτύγχανε, τίχτει δ' αὐτὸν ἐν ἄντρῳ τῆς Δίκτης. Καὶ τοῦτον δίδωσι τρέφεσθαι Κούρησί τε καὶ ταῖς νύμφαις Ἄδραστεια καὶ Ἰδη. Αὗται μὲν οὖν τὸν παῖδα ἔτρεφον τῷ τῆς Ἀμαλθείας γάλακτι, οἱ δὲ Κούρητες ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον, ἵνα μὴ τῆς τοῦ παιδὸς φωνῆς ὁ Κρόνος ἀκούσῃ. Ῥέα δὲ λίθον σπαργανώσασα ἔδωκε τῷ Κρόνῳ καταπιεῖν ὡς τὸν γεγεννημένον παῖδα.

3. Τιτανομαχία. Νίκη τοῦ Διός.

Ἐπειδὴ Ζεὺς ἐγένετο τέλειος, λαμβάνει Μῆτιν τὴν Ὠκεανοῦ συνεργόν, ἣ δίδωσι Κρόνῳ καταπιεῖν φάρμακον, ὑφ' οὗ ἐκεῖνος ἀναγκασθεὶς ἐξεμεῖ πρῶτον μὲν τὸν λίθον, ἔπειτα δὲ τοὺς παῖδας, οὓς κατέπιε. Μετὰ τούτων Ζεὺς πρὸς Κρόνον καὶ Τιτᾶνας ἐπολέμησε.

Μαχομένων δὲ αὐτῶν ἐνιαυτοὺς δέκα, ἡ Γῆ τῷ Διὶ προσεφῆτευσεν τὴν νίκην, τοὺς εἰς Τάρταρον ῥιφθέντας ἐὰν ἔχη συμμάχους. Διὸ Ζεὺς τὴν φρουροῦσαν τὰ δεσμὰ αὐτῶν Κάμπην ἀποκτείνας, ἔλυσεν αὐτούς. Καὶ Κύκλωπες τότε Διὶ μὲν διδόασιν βροντὴν καὶ ἀστραπὴν καὶ κεραυνόν, Πλούτωνι δὲ περικεφαλαίαν, Ποσειδῶνι δὲ τρίαιναν. Οἱ δὲ τούτοις ὅπλισθέντες κρατοῦσι Τιτάνων καὶ καθειρξάντες αὐτούς ἐν τῷ Ταρτάρῳ τοὺς Ἐκατόγχειρας κατέστησαν φύλακας.

Αὐτοὶ δὲ διακληροῦσι περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ λαγχάνει Ζεὺς μὲν τὴν ἐν οὐρανῷ δυναστείαν, Ποσειδῶν τὴν ἐν θαλάττῃ, Πλούτων δὲ τὴν ἐν Ἄδου.

Β') ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑ

1. Προμηθεύς.

Προμηθεύς ὁ Ἰαπετοῦ, ἐξ ὕδατος καὶ γῆς ἀνθρώπους πλάσας, ἔδωκεν αὐτοῖς καὶ πῦρ, λάθρα Διὸς ἐν νάρθηκι κρύψας. Ὡς δὲ ἤσθητο τὴν κλοπὴν Ζεὺς, ἐπέταξεν Ἡφαίστῳ τῷ Κανκάσῳ ὄρει τὸ σῶμα αὐτοῦ προσηλωῶσαι· τοῦτο δὲ Σκυθικὸν ὄρος ἐστίν. Ἐν τούτῳ προσηλωθεὶς Προμηθεύς ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐδέδετο· καθ' ἑκάστην δὲ ἡμέραν ἀετὸς ἐπιπτάμενος τοὺς λοβοὺς ἐνέμετο τοῦ ἥπατος, αὐξανομένου διὰ νυκτός.

Καὶ Προμηθεύς μὲν πυρὸς κλαπέντος δίκην ἔτινε ταύτην μέχρις Ἡρακλῆς αὐτὸν ὕστερον ἔλυσε. Προμηθέως δὲ παῖς Δευκαλίων ἐγένετο. Οὗτος, βασιλεύων τῶν περὶ τὴν Φθίαν τόπων, νυμφεύεται Πύρραν τὴν Ἐπιμηθέως καὶ Πανδώρας, ἣν θεοὶ πρώτην γυναῖκα ἔπλασαν.

2. Ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμός.

Ἐπεὶ δὲ ἀφανίσει Ζεὺς τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἠθέλησεν, ὑποθεμένου Προμηθέως, Δευκαλίων λάρνακα τεκτηνάμενος καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνθέμενος, εἰς ταύτην μετὰ Πύρρας εἰσέβη.

Ζεὺς δέ, πολὺν ὑετὸν ἀπ' οὐρανοῦ χέας, τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος κατέκλυσε, ὥστε διαφθαρῆναι πάντας ἀν-

θρώπους πλὴν ὀλίγων, οἳ συνέφυγον εἰς τὰ πλησίον ὑψηλά ὄρη. Δευκαλίων δὲ ἐν τῇ λάρνακι διὰ τῶν ὑδάτων φερόμενος ἡμέρας ἑννέα καὶ νύκτας ἴσας, τῷ Παρνασσῷ προσίσχει, κάκει, τῶν ὄμβρων παῦλαν λαβόντων, ἐκβάς θύει Διὶ Φυξίῳ.

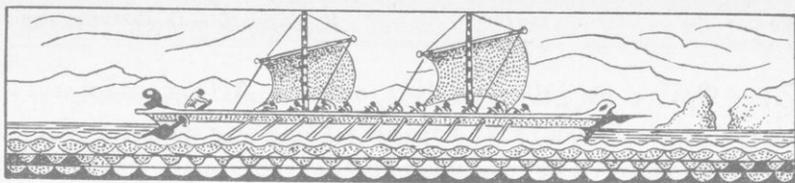
Ζεὺς δὲ πέμψας Ἑρμῆν πρὸς αὐτὸν ἐπέτρεψεν αἰρεῖσθαι ὅ,τι βούλεται· ὁ δὲ αἰρεῖται ἀνθρώπους αὐτῷ γενέσθαι. Καὶ Διὸς εἰπόντος, λίθους αἶροντες, ὑπὲρ κεφαλῆς ἔβαλλον· καὶ οὓς μὲν ἔβαλε Δευκαλίων, ἄνδρες ἐγένοντο, οὓς δὲ Πύρρα, γυναῖκες.

3. Ἕλλην καὶ τέκνα αὐτοῦ.

Γίγνονται δὲ ἐκ Πύρρας καὶ Δευκαλίωνος παῖδες Ἕλλην μὲν πρῶτος, δεύτερος δὲ Ἀμφικτύων, ὁ μετὰ Κραναὸν βασιλεύσας τῆς Ἀττικῆς.

Ἕλληνας δὲ καὶ νύμφης Ὀρσηίδος Δῶρος, Ἐοῦθος, Αἴολος. Αὐτὸς μὲν οὖν ἀφ' ἑαυτοῦ τοὺς καλουμένους Γραικοὺς προσηγόρευεν Ἕλληνας, τοῖς δὲ παισὶν ἐμέρισε τὴν χώραν· καὶ Ἐοῦθος μὲν, λαβὼν τὴν Πελοπόννησον, Ἀχαιοὺς ἐγέννησε καὶ Ἴωνα, ἀφ' ὧν Ἀχαιοὶ καὶ Ἴωνες καλοῦνται. Δῶρος δέ, τὴν πέραν χώραν Πελοποννήσου λαβὼν, τοὺς κατοίκους ἀφ' ἑαυτοῦ Δωριεῖς ἐκάλεσεν. Αἴολος δέ, βασιλεύων τῶν περὶ τὴν Θεσσαλίαν τόπων, τοὺς ἐνοικοῦντας Αἰολεῖς προσηγόρευσε.

Γ') ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

1. Φριξος και Έλλη.

Τῶν Αἰόλου παίδων Ἀθάμας Βοιωτίας βασιλεύων Νεφέλην γυναῖκα λαμβάνει, ἣ τίκτει παῖδα μὲν Φριξόν, θυγατέρα δὲ Ἑλλην.

Αὔθις δὲ Ἀθάμας Ἰνώ λαμβάνει γυναῖκα, ἐξ ἧς αὐτῷ Λέαρχος καὶ Μελικέρτης ἐγένοντο. Ἐπιβουλεύσασα δὲ Ἰνώ τοῖς τέκνοις Νεφέλης ἔπεισε τὰς γυναῖκας τὸν πυρὸν φρύγειν. Αὗται δὲ κρύφα τῶν ἀνδρῶν τοῦτο ἔπραττον. Γῆ δὲ πεφρυγμένους πυρούς δεχομένη καρπούς οὐκ ἀνεδίδου· διὸ πέμπων Ἀθάμας εἰς Δελφοὺς ἀπαλλαγὴν ἐπυνθάνετο τῆς ἀφορίας.

Ἰνώ δὲ τοὺς πεμφθέντας ἀνέπεισε λέγειν, ὡς εἶη κεχρησμένον παύσεσθαι τὴν ἀφορίαν, ἐὰν σφαγῇ Διὶ Φριξός. Τοῦτο ἀκούσας Ἀθάμας, συναναγκάζομενος ὑπὸ τῶν τὴν γῆν κατοικούντων, τῷ βωμῷ παρέστησε Φριξόν.

Νεφέλη δὲ μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτὸν ἀνήρπασε καὶ παρ' Ἑρμοῦ λαβοῦσα χρυσόμαλλον κριὸν ἔδωκεν, ἐφ' οὗ φερόμενοι δι' οὐρανοῦ γῆν ὑπερέβησαν καὶ θάλασσαν.

Ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ Σιγείου καὶ Χερρονήσου κειμένην θάλασσαν, ὤλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἡ Ἑλλη, κάκει ἀποθανούσης αὐτῆς, ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος.

Φριξος δὲ ἦλθεν εἰς Κόλχους, ὧν Αἰήτης ἐβασίλευεν. Οὗτος αὐτὸν ὑποδέχεται καὶ μίαν τῶν θυγατέρων, Χαλκιόπην, δίδωσιν. Ὁ δὲ τὸν χρυσόμαλλον κριὸν Διὶ θύει, τὸ δὲ τούτου δέρας Αἰήτη δίδωσιν. Ἐκεῖνος δὲ αὐτὸ περὶ δρυῶν ἐν Ἄρεως ἄλσει καθήλωσε.

2. Πελίας καὶ Ἰάσων.

Ἰάσων, ὁ τοῦ Αἴσονος καὶ τῆς Πολυμήδης παῖς, ᾤκει ἐν Ἰωλκῶ, τῆς δὲ Ἰωλκοῦ Πελίας ἐβασίλευεν. Ὅτε δὲ Πελίας ὁ βασιλεὺς τὸ μαντεῖον περὶ τῆς βασιλείας ἠρώτα, ἐθέσπισεν ὁ θεὸς τὸν μονοσάνδαλον φυλάξασθαι.

Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἠγνώνει τὸν χρησμόν· ὕστερον δ' αὐτὸν ἔγνω. Τελῶν γὰρ ἐπὶ τῇ θαλάσῃ θυσίαν Ποσειδῶνι ἄλλοις τε πολλοῦς ἐπὶ ταύτῃ καὶ τὸν Ἰάσωνα μετεπέμψατο. Ὁ δὲ ἐπὶ τὴν θυσίαν ἔσπευσεν ἐκ τῶν ἀγρῶν, ἐν οἷς διέτριβε πόθῳ γεωργίας. Διαβαίνων δὲ ποταμὸν Ἄναυρον ἐξῆλθε μονοσάνδαλος τὸ ἕτερον πέδιλον ἀπολέσας ἐν τῷ ρεῖθρῳ. Θεασάμενος δὲ ὁ Πελίας αὐτὸν καὶ τὸν χρησμόν ἐννοήσας ἠρώτα τὸν Ἰάσωνα· « Τί ἂν ἐποίεις σὺ ἐξουσίαν ἔχων, εἰ χρησμός τις ἦν σοι ὑπὸ τινος φονευθήσεσθαι τῶν πολιτῶν ; » Ὁ δὲ εἶπε· « Τὸ χρυσόμαλλον δέρας προσέταττον ἂν αὐτῷ φέρειν ». Τοῦτο Πελίας ἀκούσας εὐθύς ἐπὶ τὸ δέρας ἐλθεῖν ἐκέλευσεν αὐτόν. Τοῦτο δὲ ἐν Κόλχοις ἦν ἐν Ἄρεως ἄλσει κρεμάμενον ἐκ δρυός, ἐφρουρεῖτο δὲ ὑπὸ δράκοντος ἀύπνου.

3. Οἱ Ἀργοναῦται.

Ἐπὶ τοῦτο τὸ δέρας πεμπόμενος Ἰάσων Ἄργον παρέκάλεσε τὸν Φριξοῦ. Κάκεινος τῇ τῆς Ἀθηναῖς συμβουλῇ πεντηκόντορον ναῦν κατεσκεύασε, τὴν προσαγορευθεῖσαν ἀπὸ τοῦ κατασκευάσαντος Ἀργώ. Ὡς δὲ ἡ ναῦς κατεσκευάσθη, ὁ Ἰάσων συνήθροισε τοὺς ἀρίστους τῆς Ἑλλάδος. Οἱ δὲ

συναθροισθέντες εἰσὶν οἷδε· Τίφυς, ὃς ἐκυβέρνηα τὴν ναῦν, Ὀρφεύς, Ζήτης καὶ Κάλαις, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, Τελαμῶν καὶ Πηλεύς, Ἡρακλῆς, Θησεύς, Ἴδας καὶ Λυγκεύς, Ἀταλάντη, Ἄργος ὁ Φρίξου, Μελέαγρος, Πολύφημος καὶ ἄλλοι πολλοί.

4. Ὁ μέχρι Μυσίας πλοῦς.

Οὔτοι ναυαρχοῦντος Ἰάσονος ἀναχθέντες ἦλθον εἰς Λῆμνον, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Δολίονας, ὧν ἐβασίλευε Κύζικος. Οὗτος αὐτοὺς ὑπεδέξατο φιλοφρόνως. Νυκτὸς δὲ ἀναχθέντες ἐντεῦθεν καὶ περιπεσόντες ἀντιπνοίαις, πάλιν εἰς Δολίονας ἦλθον. Οἱ δὲ νομίζοντες Πελασγικὸν εἶναι στρατὸν (ἔτυχον γὰρ ὑπὸ Πελασγῶν συνεχῶς πολεμούμενοι) μάχην τῆς νυκτὸς συνάπτουσιν ἀγνοοῦντες πρὸς ἀγνοοῦντας. Κτείναντες δὲ πολλοὺς οἱ Ἀργοναῦται, μεθ' ὧν καὶ Κύζικον, μεθ' ἡμέραν, ὡς ἔγνωσαν τὰ γενόμενα, ἀποδυρόμενοι τάς τε κόμας ἐκείραντο καὶ τὸν Κύζικον πολυτελῶς ἔθαψαν. Καὶ μετὰ τὴν ταφὴν πλεύσαντες εἰς Μυσίαν ἦλθον.

Ἐνταῦθα δὲ Ἡρακλέα καὶ Πολύφημον κατέλιπον. Ὁ γὰρ Ὑλας, ὁ Θειοδάμαντος παῖς, ἀποσταλεὶς ὑδρεύσασθαι ὑπὸ νυμφῶν ἠρπάγη. Πολύφημος δὲ ἀκούσας αὐτοῦ βοήσαντος, σπασάμενος τὸ ξίφος ἐδίωκεν, ὑπὸ ληστῶν ἀγεσθαι νομίζων. Δηλοῖ δὲ τοῦτο καὶ Ἡρακλεῖ. Ζητούντων δὲ ἀμφοτέρων τὸν Ὑλαν ἢ ναῦς ἀνήχθη· καὶ Πολύφημος μὲν ἐν Μυσίᾳ κτίσας πόλιν Κίον ἐβασίλευσεν, Ἡρακλῆς δὲ ὑπέστρεψεν εἰς Ἄργος.

5. Ἀπὸ Μυσίας μέχρι Θράκης.

Ἀπὸ δὲ Μυσίας ἀπῆλθον εἰς τὴν Βεβρύκων γῆν, ἧς ἐβασίλευεν Ἀμυκος, Ποσειδῶνος παῖς καὶ νύμφης Βιθυνίδος. Γενναῖος δὲ ὧν οὗτος τοὺς ξένους ἠνάγκαζε πυκτεύειν καὶ

τοῦτον τὸν τρόπον ἐφόνευε. Παραγενόμενος οὖν καὶ τότε ἐπὶ τὴν Ἀργῶ τὸν ἄριστον αὐτῶν εἰς πυγμὴν προῦκαλεῖτο. Πολυδεύκης δὲ ὑποσχόμενος πυκτεύειν πρὸς αὐτόν, πλήξας κατὰ τὸν αὐχένα, ἀπέκτεινε. Τῶν δὲ Βεβρυκίων ὀρμησάντων πρὸς αὐτόν, ἀρπάσαντες οἱ ἄριστεῖς τὰ ὄπλα πολλοὺς φεύγοντας φονεύουσιν αὐτῶν.

Ἐντεῦθεν ἀναχθέντες οἱ Ἀργοναῦται καταντῶσιν εἰς τὴν Θράκης Σαλμυδησσόν.

6. Ὁ μάντις Φινεύς. Αἱ Ἄρπυιαι.

Ἐν Σαλμυδησσῷ ὄκει Φινεύς μάντις, ὃς ἦν τὰς ὄψεις πεπρωμένος. Τοῦτον οἱ μὲν τοῦ Ἀγήνορος εἶναι λέγουσιν, οἱ δὲ Ποσειδῶνος υἱόν· καὶ πηρωθῆναι λέγουσιν αὐτόν ὑπὸ θεῶν, ὅτι προὔλεγε τοῖς ἀνθρώποις τὰ μέλλοντα.

Ἐπεμψαν δ' αὐτῷ καὶ τὰς Ἀρπυίας οἱ θεοί· δύο δὲ ἦσαν αὗται πτερωταὶ καὶ, ἐπειδὴ τῷ Φινεῖ παρετίθετο τράπεζα, ἐξ οὐρανοῦ καθιπτάμεναι τὰ μὲν πλείονα ἀνήρπαζον, ὀλίγα δέ, ὅσα ὀσμῆς ἀνάπλεα, κατέλειπον, ὥστε μὴ δύνασθαι αὐτόν φαγεῖν.

Βουλομένοις δὲ τοῖς Ἀργοναύταις τὰ περὶ τοῦ πλοῦ μαθεῖν ἔφη ὑποδείξειν τὸν πλοῦν, ἐὰν τῶν Ἀρπυιῶν αὐτόν ἀπαλλάξουσιν. Οἱ δὲ παρέθεσαν αὐτῷ τράπεζαν ἐδεσμάτων πλήρη. Ἄρπυιαι δὲ σὺν βοῇ ἐλθοῦσαι τὴν τροφήν ἤρπασαν. Θεασάμενοι δὲ οἱ Βορέου παῖδες Ζήτης καὶ Κάλαις, ὄντες πτερωτοί, σπασάμενοι τὰ ξίφη δι' ἀέρος ἐδίωκον. Διωκόμενων δὲ τῶν Ἀρπυιῶν, ἡ μὲν εἰς Τίγρην ποταμὸν ἐμπίπτει, ἡ δὲ ἑτέρα κατὰ τὴν Προποντίδα φεύγουσα μέχρις Ἐχινάδων ἤλθε νήσων.

7. Αἱ συμπληγάδες πέτραι.

Ἀπαλλαγείς δὲ τῶν Ἀρπυιῶν Φινεύς ὑπέδειξε τὸν πλοῦν

τοῖς Ἀργοναύταις καὶ περὶ τῶν συμπληγᾶδων ἐδίδαξε πετρῶν τῶν κατὰ θάλασσαν. Ἦσαν δὲ ὑπερμεγέθεις αὗται, καὶ συγκρούμεναι ἀλλήλαις ὑπὸ τῆς τῶν πνευμάτων βίας τὸν διὰ θαλάσσης πόρον ἀπέκλειον. Ἐφέρετο δὲ πολλὴ μὲν ὑπὲρ αὐτῶν ὀμίχλη, πολὺς δὲ πάταγος, ἣν δὲ ἀδύνατον καὶ τοῖς πετεινοῖς δι' αὐτῶν ἐλθεῖν. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ἀφείναι πελειάδα διὰ τῶν πετρῶν καί, ἐὰν μὲν ταύτην ἴδωσι σωθεῖσάν διαπλεῖν ἀφόβως, ἐὰν δὲ ἀπολομένην, μὴ διαπλεῖν.

Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Ἀργοναῦται ἀνήγοντο καί, ὡς πλησίον ἦσαν τῶν πετρῶν, ἀφιαῖσιν ἐκ τῆς πρόφρας τῆς Ἀργοῦς πελειάδα· τῆς δὲ ἵπταμένης τὰ ἄκρα μόνα τῆς οὐρᾶς ἢ σύμπτωσις τῶν πετρῶν ἀπεθέρισεν. Ὡς δὲ εἶδον τὰς πέτρας ἀναχωρούσας, διαπλέοντες ταχέως μετ' εἰρεσίας εὐτόνου διήλθον, καὶ τὰ ἄκρα μόνα τῆς πρύμνης περιεκόπη ὀλίγον.

Αἱ μὲν οὖν συμπληγᾶδες ἐκ τούτου τοῦ χρόνου ἔστησαν· χρησιμὸς γὰρ ἦν αὐταῖς, νεὼς περαιωθείσης, στήναι παντελῶς.

8. Οἱ Ἀργοναῦται εἰς τὴν Κολχίδα. Ἰάσων καὶ Μήδεια.

Οἱ δὲ Ἀργοναῦται παραπλεύσαντες Θερμώδοντα καὶ Καύκασον ἐπὶ Φᾶσιν ποταμὸν τῆς Κολχικῆς γῆς ἦλθον. Προσορμισθείσης δὲ τῆς νεώς, ἦλθε πρὸς βασιλέα Αἰήτην Ἰάσων καὶ τὰ ἐπιταχθέντα ὑπὸ Πελίου λέγων, παρεκάλει δοῦναι τὸ δέρας αὐτῷ· ὁ δὲ δώσειν ὑπέσχετο, ἐὰν τοὺς χαλκοπόδας ταύρους μόνος καταζεύξῃ. Ἦσαν δὲ ἄγριοι παρ' αὐτῷ ταῦροι δύο, μεγέθει διαφέροντες, δῶρον Ἡφαίστου, οἱ χαλκοῦς μὲν εἶχον πόδας, πῦρ δὲ ἐκ στόματος ἐφύσων.

Ἀποροῦντος δὲ τοῦ Ἰάσονος πῶς ἂν δύναίτο τοὺς ταύρους καταζεύξαι, Μήδεια, ἡ τοῦ Αἰήτου θυγάτηρ, φαρμακίς, συμπράξειν αὐτῷ ὑπέσχετο, ἐὰν ὁμόση αὐτὴν ἔξειν γυναῖκα καὶ εἰς Ἑλλάδα ἄξειν.

Ὁμόσαντος δὲ Ἰάσονος, φάρμακον ἔδωκεν, ᾧ ἐκέλευσεν

αὐτὸν χρῆσαι τήν τε ἀσπίδα καὶ τὸ δόρυ καὶ τὸ σῶμα. Ἰάσων δὲ τοῦτο ἀκούσας καὶ χρησάμενος τῷ φαρμάκῳ παρεγένετο εἰς τὸ τοῦ ναοῦ ἄλσος καὶ σὺν πολλῷ πυρὶ ὀρμήσαντας τοὺς ταύρους κατέζευξεν.

Ἄλλ' Αἰήτης οὐκ ἐδίδου τὸ δέρας, ἐβούλετο δὲ τήν τε Ἄργῶ καταφλέξει καὶ ἀποκτεῖναι τοὺς ναύτας. Ἡ δὲ Μήδεια τὸν Ἰάσωνα νυκτὸς ἐπὶ τὸ δέρας ἤγαγε καὶ τὸν φυλάσσοντα δράκοντα κατακοιμίσασα τοῖς φαρμάκοις τὸ δέρας ἔλαβεν. Ἔχουσα δὲ τοῦτο μετὰ τοῦ Ἰάσονος ἐπὶ τήν Ἄργῶ ἦλθε, συνείπετο δὲ αὐτῇ καὶ ὁ ἀδελφὸς Ἄψυρτος. Οἱ δὲ νυκτὸς μετὰ τούτων ἀνήχθησαν.

Κατελθὼν δὲ ὁ Ἰάσων εἰς τήν Ἰωλκὸν τὸ μὲν δέρας ἔδωκε τῷ Πελῖα, τήν δὲ ναῦν εἰς τὸν Ἴσθμὸν πλεύσας ἀνέθηκε τῷ Ποσειδῶνι.

Μετὰ τοῦτο Ἰάσων καὶ Μήδεια εἰς Κόρινθον ἦλθον.

Δ') ΠΕΡΣΕΥΣ

1. Γέννησις Περσέως.

Ἀκρίσιος καὶ Προῖτος Ἄβαντος τοῦ Ἄργου βασιλέως παῖδες δίδυμοι ἦσαν. Οὗτοι ἀνδρωθέντες, τὴν Ἀργεῖαν ἐμερίσαντο χώραν. Καὶ Ἀκρίσιος μὲν λαμβάνει Ἄργος, Προῖτος δὲ Τίρυνθα. Ἀκρισίῳ δὲ περὶ παιδῶν γεννήσεως ἀρρένων μαντευομένων, ὁ θεὸς ἔφη γενέσθαι αὐτῷ παῖδα ἐκ Δανάης τῆς θυγατρὸς, ὃς αὐτὸν ἀποκτενεῖ. Δείσας δὲ Ἀκρίσιος τοῦτο, ὑπὸ γῆν θάλαμον χαλκοῦν κατεσκευάσασκε καὶ ἐν αὐτῷ τὴν Δανάην ἐφρούρει. Ἡ δὲ τίκτει ἐκ Διὸς Περσέα.

Αἰσθόμενος δὲ Ἀκρίσιος τὸ γεγονός, τὴν θυγατέρα μετὰ τοῦ παιδὸς εἰς λάρνακα λαβὼν, ἔρριψεν εἰς θάλασσαν. Προσενεχθείσης δὲ τῆς λάρνακος Σερίφῳ, Δίκτυς, ὁ τοῦ βασιλεύοντος Πολυδέκτου ἀδελφός, παραλαβὼν τὸν παῖδα ἀνέθρεψε.

2. Περσεὺς πέμπεται ἐπὶ τὴν τῆς Γοργόνης κεφαλὴν.

Ἀνδρωθέντι δὲ τῷ Περσεῖ, Πολυδέκτης ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Γοργόνης κομίζειν κεφαλὴν. Ὁ δὲ μαθὼν παρὰ τῶν ἀδελφῶν τῶν Γοργόνων, γραιῶν ἐκ γενετῆς, τὴν ἐπὶ τὰς νύμφας φέρουσιν ὁδόν, πρὸς ταύτας παρεγένετο. Αὐταὶ δὲ αἰνύμφαι πτηνὰ εἶχον πέδιλα καὶ τὴν κίβισιν· εἶχον δὲ καὶ τὴν

Ἄδου κυνῆν. Τούτων τυχῶν Περσεύς, τὴν μὲν κίβισιν περιεβάλετο, τὰ δὲ πέδιλα τοῖς σφυροῖς προσήρμοσε, τὴν δὲ κυνῆν τῇ κεφαλῇ ἐπέθετο. Ταύτην ἔχων, αὐτὸς μὲν οὐς ἤθελεν ἔβλεπεν, ὑπ' ἄλλων δὲ οὐχ ἑωρᾶτο. Λαβὼν δὲ καὶ παρὰ Ἐρμού ἀδαμαντίνην ἄρπην, ἤκε καὶ κατέλαβε τὰς Γοργόνας κοιμωμένας. Ἦσαν δὲ αὗται Σθενώ, Εὐρυάλη καὶ Μέδουσα. Μόνη δὲ ἦν θνητὴ Μέδουσα· διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν ταύτης κεφαλὴν Περσεύς ἐπέμφθη. Εἶχον δὲ αἱ Γοργόνες κεφαλὰς μὲν περιεσπειραμένας φολίσι δρακόντων, ὀδόντας δὲ μεγάλους ὡς συῶν, καὶ χεῖρας χαλκᾶς καὶ πτέρυγας χρυσᾶς, δι' ὧν ἐπέτοντο. Τοὺς δὲ ἰδόντας λίθους ἐποίουν.

3. Ἡ Μέδουσα ἀποτέμνεται τὴν κεφαλὴν.

Ἐπέστη οὖν αὐταῖς ὁ Περσεύς κοιμωμένας, κατευθυνούσης τὴν χεῖρα Ἀθηνᾶς· ἀπεστραμμένος δὲ καὶ βλέπων εἰς ἀσπίδα χαλκῆν, δι' ἧς τὴν εἰκόνα τῆς Γοργόνας ἔβλεπεν, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. Τούτου δὲ γενομένου, ἐκ τῆς Γοργόνας Πήγασος, πτηνὸς ἵππος, ἐξεπήδησεν. Ὁ μὲν οὖν Περσεύς λαβὼν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, ὀπίσω πάλιν ἐχώρει, αἱ δὲ Γοργόνες ἀναπτᾶσαι αὐτὸν ἐδίωκον. Ὁ δὲ ἄορατος ἦν· ἀπεκρύπτετο γὰρ ὑπὸ τῆς κυνῆς.

Παραγενόμενος δὲ εἰς Σέριφον καὶ ἀπολιθώσας ἐν τοῖς βασιλείοις τῇ κεφαλῇ τῆς Γοργόνας τοὺς Πολυδέκτου φίλους, βασιλέα κατέστησε Δίκτυν. Μετὰ δὲ τοῦτο τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνας Ἀθηνᾶ ἀπέδωκε. Ταύτην δὲ Ἀθηνᾶ ἐν μέσῃ τῇ ἀσπίδι ἐνέθηκε.

4. Θάνατος Ἀκρίσιου.

Μετὰ δὲ ταῦτα Περσεύς εἰς Ἄργος ἔσπευδεν, ἵνα Ἀκρίσιον θεάσῃται. Ὁ δέ, ἐπεὶ τοῦτο ἔμαθε, δεδοικῶς τὸν χρησμόν, ἀπολιπὼν Ἄργος, εἰς τὴν Πελασιγῶτιν ἤκε γῆν. Τευ-

ταμίδου δὲ τοῦ Λαρισαίων βασιλέως, ἐπὶ κατοιχομένῳ τῷ πατρὶ ποιουμένου γυμνικὸν ἀγῶνα, παρεγένετο καὶ ὁ Περσεὺς ἀγωνίσασθαι θέλων. Ἀγωνιζόμενος δὲ πένταθλον, τὸν δίσκον ἐπὶ τὸν Ἀκρισίου πόδα βαλὼν, παραχρῆμα ἀπέκτεινεν αὐτόν. Οὕτω δὲ ὁ δοθεὶς Ἀκρισίῳ χρησμὸς ἐτελειώθη.

5. Περσεὺς καὶ Ἀνδρομέδα.

Περσεῖ, ἐπανιόντι εἰς Ἄργος, συνέβη εἰς Αἰθιοπίαν παραγενέσθαι, ἧς Κηφεὺς ἐβασίλευε. Τούτου τὴν θυγατέρα εὔρε παρακειμένην βορὰν θαλασσίῳ κήτει, ὃ Ποσειδῶν ἐπέπόμευ, τιμωρούμενος Κασσιέπειαν, τὴν Κηφέως γυναῖκα, ὅτι Νηρηῖσι περὶ κάλλους ἤρισε καὶ πασῶν εἶναι κρείστων ἐκαυχῆσατο. Φθειρομένης οὖν τῆς χώρας, ὃ θεὸς ἔχρησεν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς συμφορᾶς, ἐὰν ἡ Κασσιεπείας θυγάτηρ Ἀνδρομέδα προτεθῆ τῷ κήτει βορὰ. Τοῦτο Κηφεὺς, ἀναγκασθεὶς ὑπὸ τῶν κατοίκων, ἔπραξε καὶ τὴν θυγατέρα πέτρα προσέδησε.

Ταύτην θεασάμενος ὁ Περσεὺς ὑπέσχετο Κηφεῖ ἀποκτενεῖν τὸ κῆτος, εἰ μέλλει σωθεῖσάν τὴν Ἀνδρομέδαν γυναῖκα αὐτῷ δώσειν. Ἐπὶ τούτοις γενομένων ὄρκων, τὸ κῆτος ἔκτεινε καί, λύσας τὴν Ἀνδρομέδαν, ἠγάγετο αὐτὴν γυναῖκα. Ἐγένοντο δὲ ἐξ Ἀνδρομέδας παῖδες αὐτῷ Ἀλκαῖος, Σθένελος, Ἡλεκτρύων καὶ ἄλλοι. Καὶ Ἀλκαίου μὲν παῖς Ἀμφιτρύων ἐγένετο, Ἡλεκτρώωνος δὲ θυγάτηρ Ἀλκμήνη, Σθένελου δὲ Εὐρυσθεύς, ὃς καὶ Μυκηναῶν ἐβασίλευσε.

Ε') ΗΡΑΚΛΗΣ

1. Γέννησις καὶ ἀνατροφή Ἡρακλέου.

Ἄλκμῆνη, ἡ Ἡλεκτρώωνος τοῦ Μυκηναῶν βασιλέως, ἐκ Διὸς μὲν ἔτεκεν Ἡρακλέα, ἐξ Ἀμφιτρώωνος δὲ Ἴφικλέα. Ὀκταμηνιαίου δὲ τοῦ Ἡρακλέους ὄντος, δύο δράκοντας ὑπερμεγέθεις Ἡρα ἐπὶ τὴν εὐνὴν αὐτοῦ ἔπεμψε, διαφθαρεῖναι τὸ βρέφος θέλουσα. Τούτους Ἡρακλῆς ἀναστάς, ἄγχων ἐκατέρᾳ τῶν χειρῶν, διέφθειρεν.

Ἐδιδάχθη δὲ Ἡρακλῆς ἀρματηλατεῖν, παλαίειν, τοξεύειν, ὄπλομαχεῖν καὶ κιθαρωδεῖν. Τρεφόμενος δὲ ἐν τοῖς βουφορβίοις, εἰς ἃ ὑπὸ Ἀμφιτρώωνος ἐπέμφθη, μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ πάντων διήνεγκεν. Ἦν δὲ καὶ θεωρούμενος φανερός, ὅτι Διὸς παῖς ἦν· τετραπηχυαῖον μὲν γὰρ εἶχε τὸ σῶμα, πυρὸς δ' αἴγλην ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν. Οὐκ ἠστόχει δὲ οὔτε τοξεύων οὔτε ἀκοντίζων.

2. Πρῶτα κατορθώματα Ἡρακλέους.

Ἐν δὲ τοῖς βουκολίοις, ὀκτωκαιδεκαέτης ὢν, τὸν Κιθαιρώνιον ἀνείλε λέοντα· οὗτος γάρ, ὀρμώμενος ἐκ τοῦ Κιθαιρώωνος, τὰς Ἀμφιτρώωνος ἔφθειρε βοῦς. Τοῦτο δὲ ποιήσας, τὴν μὲν δορὰν τοῦ λέοντος ἠμφιέσατο, τῷ δὲ χάσματι ἐχρήσατο κόρυθι.

Ἀνακάμπτοντι δὲ αὐτῶ ἀπὸ τῆς θήρας, συνήντησαν κήρυκες παρὰ Ἐργίνου, τοῦ Μινυῶν βασιλέως, πεμφθέντες, ἵνα παρὰ τῶν Θηβαίων τὸν δασμὸν λάβωσιν. Ἦν δ' οὗτος ὁ δασμὸς κατ' ἔτος ἑκατὸν βόες. Τοῦτον ἐτέλουν Θηβαῖοι Ἐργίνῳ, ὅτι Κλύμενον, τὸν Μινυῶν βασιλέα, ἀνὴρ Θηβαῖος λίθῳ ἀνηρήκει. Ἡρακλῆς οὖν ἀποκόψας τῶν πρέσβειων τὰ ὄτα καὶ τὰς ῥίνας, δεδεμένους Ἐργίνῳ ἀπέστειλεν, εἰπών, ὅτι Θηβαῖοι τοῦτον τὸν δασμὸν τελοῦσιν.

Ἐργῖνος δέ, ἀγανακτῶν ἐπὶ τούτοις, κατὰ τῶν Θηβῶν ἐστράτευσεν. Ἡρακλῆς δέ, λαβὼν ὄπλα παρ' Ἀθηναῖς, Ἐργῖνον μὲν ἔκτεινε, τοὺς δὲ Μινύας ἐτρέψατο καὶ τὸν δασμὸν διπλοῦν ἠνάγκασε τοῖς Θηβαίοις φέρειν. Λαμβάνει δὲ Ἡρακλῆς παρὰ Κρέοντος ἀριστεῖον τὴν πρεσβυτάτην θυγατέρα Μεγάραν, ἐξ ἧς αὐτῶ τρεῖς παῖδες ἐγένοντο.

Προμαθὼν δὲ παρ' Εὐρύτου τὴν τοξικὴν, ἔλαβε παρὰ Ἐρμοῦ μὲν ξίφος, παρ' Ἀπόλλωνος δὲ τόξα, παρὰ δὲ Ἡφαίστου θώρακα χρυσοῦν, παρὰ δὲ Ἀθηναῖς πέπλον· ῥόπαλον δὲ αὐτὸς ἔτεμεν ἐκ Νεμέας.

3. Μανία Ἡρακλέους. Δουλεία παρὰ τῷ Εὐρυσθεῖ.

Μετὰ δὲ τὴν πρὸς Μινύας μάχην συνέβη αὐτῶ κατὰ ζῆλον Ἡρας μανῆναι καὶ τοὺς ἰδίους παῖδας εἰς πῦρ ἐμβαλεῖν. Διὸ καταδικάσας ἑαυτοῦ φυγὴν, παραγενόμενος εἰς Δελφούς, πυνθάνεται τοῦ θεοῦ, ποῦ κατοικήσῃ.

Ἡ δὲ Πυθία κατοικεῖν αὐτὸν εἶπεν ἐν Τίρυνθι, Εὐρυσθεῖ λατρεύοντα ἔτη δώδεκα, καὶ ἐπιτελεῖν τοὺς ἐπιτασσομένους δέκα ἄθλους. Συντελεσθέντων δὲ τῶν ἄθλων, ἔφη ἀθάνατον αὐτὸν ἔσσεσθαι.

Τοῦτο ἀκούσας Ἡρακλῆς εἰς Τίρυνθα ἦλθε καὶ τὰ προστασσόμενα ὑπὸ Εὐρυσθέως ἐτέλει.

4. Ο ἰ δ ὠ δ ε κ α ἄ θ λ ο ι

α') Ὁ Νεμεαῖος λέων.

Πρῶτον μὲν οὖν ἐπέταξεν αὐτῷ Εὐρυσθεὺς τοῦ Νεμεαίου λέοντος τὴν δορὰν κομίζειν. Οὗτος δὲ ἦν ἄτρωτος· ἐκ Τυφῶνος γὰρ ἦν γεγεννημένος. Ἀφικόμενος δὲ εἰς Νεμέαν καὶ τὸν λέοντα μαστεύσας, ἐτόξευσε τὸ πρῶτον. Ὡς δ' ἔμαθεν ἄτρωτον ὄντα, ἀνατεινόμενος τὸ ρόπαλον ἐδίωκε.

Φυγόντος δὲ τοῦ λέοντος εἰς ἀμφίστομον σπήλαιον, τὴν ἐτέραν ἀνφοδόμησεν εἴσοδον, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας ἐπεισῆλθε τῷ θηρίῳ· ἐπεὶ δὲ συνέλαβεν αὐτό, περιθίεις τὴν χεῖρα τῷ τραχήλῳ, ἤγγεν, ἕως ἔπνιξε. Μετὰ δὲ τοῦτο θέμενος ἐπὶ τῶν ὤμων ἐκόμιζεν εἰς Μυκῆνας.

β') Ἡ Λερναία ὕδρα.

Δεύτερον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Λερναίαν ὕδραν κτείνειν· αὕτη δὲ ἐν τῷ τῆς Λέρνης ἔλει ἐκτραφεῖσα, ἐξέβαινεν εἰς τὸ πεδῖον καὶ τὰ τε βοσκήματα καὶ τὴν χώραν διέφθειρεν. Εἶχε δὲ ἡ ὕδρα ὑπερμέγεθες σῶμα κεφαλὰς ἔχον ἐννέα, ὧν αἱ μὲν ὀκτὼ θνηταί, ἡ δὲ μέση ἀθάνατος.

Ἐπιβάς οὖν ἄρματος, ἠνιοχοῦντος Ἰολάου, παρεγένετο εἰς τὴν Λέρνην. Καὶ τοὺς μὲν ἵππους ἔστησε, τὴν δὲ ὕδραν, εὐρών ἔν τινι λόφῳ, ἠνάγκασεν ἐξελθεῖν ἐκ τοῦ φωλεοῦ βάλλων βέλεσι πεπυρωμένοις. Τῷ ροπάλῳ δὲ τὰς κεφαλὰς κόπτων, οὐδὲν ἀνύτειν ἠδύνατο· μῖα γὰρ κοπτομένης κεφαλῆς, δύο ἀνεφύοντο. Διὸ ἐπεκαλέσατο βοηθὸν τὸν Ἰόλαον, ὃς μέρος τι καταπρήσας τῆς ἐγγύς ὕλης, τοῖς δαυλοῖς ἐπικαίων τὰς ἀνατολὰς τῶν ἀναφυομένων κεφαλῶν, ἐκώλυεν αὐτὰς ἀνιέναι.

Τοῦτον τὸν τρόπον τῶν ἀναφυομένων κεφαλῶν περιγενόμενος, τὴν ἀθάνατον ἀποκόψας, κατώρυξε καὶ βαρεῖαν ἐπέθηκε πέτραν. Ἀνασχίσας δὲ τὸ σῶμα τῆς ὕδρας, τῇ χολῇ

τοὺς οἰστοὺς ἔβαψεν. Εὐρυσθεὺς δὲ τοῦτον τὸν ἄθλον οὐ προσεδέξατο· οὐ γὰρ μόνος, ἀλλὰ μετὰ Ἰολάου τῆς ὕδρας περιεγένετο.

γ') Ἡ Κερυνίτις ἔλαφος.

Τρίτον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Κερυνίτιν ἔλαφον εἰς Μυκήνας ἔμπνουν ἐνεγκεῖν. Ἦν δὲ ἡ ἔλαφος ἐν Οἰνόῃ χρυσόκερως, Ἀρτέμιδος ἱερά· διὸ βουλόμενος μήτε ἀνελεῖν μήτε τρῶσαι, ἐδίωξεν ὅλον ἐνιαυτόν. Ἐπεὶ δὲ ἡ ἔλαφος τῇ διώξει ἔκαμε καὶ τὸν ποταμὸν Λάδωνα διαβαίνειν ἔμελλε, τοξεύσας συνέλαβε. Θέμενος δ' ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐκόμισεν ἔμπνουν εἰς Μυκήνας.

δ') Ὁ Ἐρυμάνθιος κάπρος.

Τέταρτον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον ζῶντα κομίζεῖν· τοῦτο δὲ τὸ θηρίον ἠδίκει τὴν Ψωφίδα ὀρμώμενον ἐξ ὄρους, ὃ καλοῦσιν Ἐρύμανθον. Ἡρακλῆς οὖν ἐπὶ τὴν τοῦ κάπρου θήραν παραγίγνεται καὶ διώξας αὐτὸν ἐκ τινος λόχμης μετὰ κραυγῆς εἰς χιόνα πολλήν, κεκμηκότα ἤδη, βρόχῳ συνέλαβε καὶ ἐκόμισεν εἰς Μυκήνας.

ε') Ἡ κόπρος τῶν βοσκημάτων τοῦ Αὐγείου.

Πέμπτον ἐπέταξεν αὐτῷ ἄθλον τῶν Αὐγείου βοσκημάτων ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ ἐκφορῆσαι τὴν ὄνθον. Ἦν δ' ὁ Αὐγείας βασιλεὺς τῆς Ἥλιδος, πολλὰς βοσκημάτων ποιίνας ἔχων. Τούτῳ προσελθὼν Ἡρακλῆς, οὐ δηλώσας τὴν Εὐρυσθεῶς ἐπιταγήν, ἔφασκε μιᾷ ἡμέρᾳ τὴν ὄνθον ἐκφορῆσειν, εἰ δώσει αὐτῷ τὴν δεκάτην τῶν βοσκημάτων. Αὐγείας δ' ἀπιστῶν ὑπισχνεῖται.

Ἡρακλῆς δὲ τῆς τε αὐλῆς τὸν θεμέλιον διεΐλε καὶ τοὺς ποταμοὺς Ἀλφειὸν καὶ Πηγειὸν, σύνεγγυς ῥέοντας, παρωχέ-

τευσε δι' ἄλλης ἐξόδου ἔκρουν ποιήσας. Μαθὼν δ' ὁ Αὐγείας, ὅτι κατ' ἐπιταγὴν Εὐρυσθέως τοῦτο ἐπιτετέλεσται, τὸν μισθὸν οὐκ ἀπέδιδου. Εὐρυσθεὺς δὲ οὐδὲ τοῦτον τὸν ἄθλον ἐν τοῖς δέκα προσεδέξατο, λέγων ἐπὶ μισθῷ πεπραῆχθαι.

στ') Αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες.

Ἐκτον ἐπέταξεν αὐτῷ ἄθλον τὰς Στυμφαλίδας ὄρνιθας ἐκδιῶξαι. Ἦν δὲ ἐν Στυμφάλῳ, πόλει τῆς Ἀρκαδίας, Στυμφαλὶς λεγομένη λίμνη πολλῇ συνηρεφῆς ὕλη· εἰς ταύτην ὄρνιθες συνέφυγον ἀναρίθμητοι, τὴν ἀπὸ τῶν λύκων ἀρπαγὴν φοβούμενοι.

Ἀμμηχανοῦντος οὖν Ἡρακλέους, πῶς ἐκ τῆς ὕλης τὰς ὄρνιθας ἐκβάλλῃ, χαλκᾶ κρόταλα δίδωσιν αὐτῷ Ἀθηναῖα παρὰ Ἡφαίστου λαβοῦσα. Ταῦτα κρούων ἐπὶ τινος ὄρους, τῇ λίμνῃ παρακειμένου, τὰς ὄρνιθας ἐφόβει· αἱ δέ, τὸν δοῦπον οὐχ ὑπομένουσαι, μετὰ δέους ἀνεπέτοντο καὶ τοῦτον τὸν τρόπον Ἡρακλῆς ἐτόξευσεν αὐτάς.

ζ') Ὁ Κρῆς ταῦρος.

Ἐβδομον ἐπέταξεν ἄθλον τὸν Κρῆτα ἀγαγεῖν ταῦρον. Τοῦτον ἐνοιόφασιν εἶναι τὸν ὑπὸ Ποσειδῶνος ἀναδυθέντα ἐκ θαλάσσης, ὅτε θύσειν Ποσειδῶνι Μίνως εἶπε τὸ φανέν ἐκ θαλάσσης. Λέγουσι δὲ θεασάμενον Μίνω τοῦ ταύρου τὸ κάλλος, τοῦτον μὲν εἰς τὰ βουκόλια ἀποπέμψαι, θῦσαι δὲ ἄλλον Ποσειδῶνι. Τούτου δ' ἔνεκα ὀργισθεὶς ὁ θεὸς ἠγρίωσε τὸν ταῦρον.

Ἐπὶ τοῦτον παρεγένετο εἰς Κρήτην Ἡρακλῆς καὶ διαγωνισάμενος ἔλαβε. Κομίσας δὲ ἔδειξε πρὸς Εὐρυσθέα καὶ τὸ λοιπὸν εἶασεν ἄνετον· ὁ δὲ πλανώμενος καὶ διαβάς τὸν Ἴσθμόν, εἰς Μαραθῶνα τῆς Ἀττικῆς ἀφίκετο καὶ τοὺς ἐγχωρίους διελυμαίνετο.

η') Αἱ Διομήδους ἵπποι.

Ἄθλον ἑπέταξεν αὐτῷ τὰς Διομήδους τοῦ Θρακὸς ἵππους, αἱ ἀνθρωποφάγοι ἦσαν, εἰς Μυκῆνας κομίζειν. Διομήδης δὲ βασιλεὺς τῶν Βιστόνων ἦν, ἔθνους Θρακίου καὶ μαχιμωτάτου.

Πλεύσας οὖν Ἡρακλῆς μετὰ τῶν ἐκουσίως συνεπομένων καὶ διαγωνισάμενος πρὸς τοὺς Βίστονας, τὰς ἵππους ἔλαβε καὶ κομίσας Εὐρυσθεῖ ἔδωκεν. Ἀφέντος δὲ αὐτὰς Εὐρυσθέως, εἰς τὸ ὄρος Ὀλυμπον ἔλθοῦσαι, ὑπὸ τῶν θηρίων ἀπώλοντο.

θ') Ὁ ζωστήρ τῆς Ἴππολύτης.

Ἐνατον ἄθλον Ἡρακλεῖ ἑπέταξε ζωστήρα κομίζειν τῆς Ἴππολύτης. Αὕτη δὲ ἐβασίλευεν Ἀμαζόνων, αἱ κατόικουν περὶ τὸν Θερμῶδοντα ποταμὸν καὶ περὶ τὰ πολεμικὰ δεινότητα ἦσαν· ἤσκουν γὰρ ἀνδρείαν. Εἶχε δὲ ἡ Ἴππολύτη τὸν Ἄρεως ζωστήρα, σύμβολον τοῦ πρωτεύειν ἀπασῶν. Ἐπὶ τοῦτον τὸν ζωστήρα Ἡρακλῆς ἐπέμπετο, λαβεῖν αὐτόν, ἐπιθυμοῦσης τῆς Εὐρυσθέως θυγατρὸς Ἀδμήτης.

Καταπλεύσας οὖν εἰς τὸν ἐν Θεμισκύρα λιμένα, ἠγωνίσαστο πρὸς Ἀμαζόνας, αἱ ἔνοπλοι σὺν ἵπποις ἐπὶ τὴν ναῦν κατέδραμον. Κρατήσας δὲ αὐτῶν καὶ κτείνας Ἴππολύτην τὸν ζωστήρα ἀφαιρεῖται καὶ κομίσας αὐτόν εἰς Μυκῆνας ἔδωκεν Εὐρυσθεῖ.

ι') Αἱ βόες τοῦ Γηρυόνου.

Δέκατον δὲ ἄθλον ἑπέταξεν αὐτῷ τὰς Γηρυόνου βοῦς ἐξ Ἐρυθείας κομίζειν. Ἐρύθεια δὲ ἦν νῆσος πλησίον Ὠκεανοῦ κειμένη, ἣ νῦν Γάδαιρα καλεῖται· ταύτην κατόικει Γηρυόνης, ὃς εἶχε φοινικοῦς βοῦς, ὧν ἦν βουκόλος Εὐρυτίων, φύλαξ δὲ κύων δικέφαλος, ἐξ Ἐχίδνης καὶ Τυφῶνος γεγεννημένος.

Πορευόμενος οὖν ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βοῦς Ἡρακλῆς, διὰ

τῆς Εὐρώπης Λιβύης ἐπέβη· παρελθὼν δὲ Ταρτησσόν, ἔστησε σημεῖα τῆς πορείας ἐπὶ τῶν ὄρων Εὐρώπης καὶ Λιβύης ἀντιστοίχους δύο στήλας. Παραγενόμενος δὲ εἰς Ἐρύθειαν, ἐν ὄρει Ἄβαντι αὐλιζέται. Αἰσθόμενος δὲ ὁ κύων ἐπ' αὐτὸν ὄρμα· ὁ δὲ καὶ τοῦτον τῷ ῥοπάλῳ παίει καὶ τὸν βουκόλον, τῷ κυνὶ βοηθοῦντα, ἀπέκτεινε. Γηρύνης δὲ καταλαβὼν αὐτὸν παρὰ τὸν ποταμὸν Ἄνθεμοῦντα τὰς βοῦς ἀπάγοντα, συνεστήσατο μάχην καὶ τοξευθεὶς ἀπέθανεν. Ἡρακλῆς δὲ τὰς βοῦς Εὐρυσθεΐ κομίσας ἔδωκεν. Ὁ δὲ αὐτὰς κατέθυσεν Ἡρα.

ια') Τὰ χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων.

Τελεσθέντων δὲ τῶν ἄθλων ἐν μηνὶ καὶ ἔτεσιν ὀκτώ, οὐ προσδεξάμενος Εὐρυσθεὺς τοὺς δύο, ἐνδέκατον ἐπέταξεν αὐτῷ ἄθλον παρ' Ἑσπερίδων χρυσᾶ μῆλα κομίζειν. Ταῦτα δὲ ἦν ἐπὶ τοῦ Ἄτλαντος ἐν Ὑπερβορείοις. Ἐφύλασσε δὲ αὐτὰ δράκων ἀθάνατος, κεφαλὰς ἔχων ἑκατόν. Μετὰ τούτου δὲ Ἑσπερίδες ἐφύλαττον Αἴγλη, Ἐρύθεια, Ἑσπερία, Ἀρέθουσα. Μαθὼν δὲ παρὰ Νηρέως, ποῦ τυγχάνοιεν τὰ μῆλα καὶ αἱ Ἑσπερίδες, Λιβύην διεξήει. Ταύτης ἐβασίλευε παῖς Ποσειδῶνος Ἄνταϊος, ὃς τοὺς ξένους ἀναγκάζων παλαίειν ἀνήρει. Τοῦτον Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν ἀράμενος μετέωρον· ψαύοντα γὰρ γῆς, ἰσχυρότερον συνέβαινε γενέσθαι· διὸ καὶ Γῆς τινες ἔφασαν τοῦτον εἶναι παῖδα.

Ὡς δὲ ἦκεν εἰς Ὑπερβορείους, Ἄτλαντα ἐπὶ τὰ μῆλα ἀπέστειλε, τὸν πόλον παρ' αὐτοῦ διαδεξάμενος. Ἄτλας δέ, δρεψάμενος παρ' Ἑσπερίδων τρία μῆλα, ἦκε πρὸς Ἡρακλέα, καί, μὴ βουλόμενος τὸν πόλον ἔχειν, ἤξιον ἐκεῖνον τοῦτο ποιεῖν· τὰ δὲ μῆλα ἔφη αὐτὸν κομιεῖν Εὐρυσθεΐ. Ὁ δὲ ἐκέλευσεν Ἄτλαντα δέξασθαι τὸν πόλον, ἕως ἂν σπεῖραν ποιήσῃται. Τοῦτο ἀκούσας Ἄτλας, καταθείς τὰ μῆλα, τὸν πόλον διεδέξατο. Καὶ οὕτως, ἀνελόμενος αὐτὰ Ἡρακλῆς, ἀπηλλάττετο.

ιβ') Ὁ Κέρβερος.

Δωδέκατον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ Κέρβερον ἐξ Ἄδου κομίζειν. Εἶχε δὲ οὗτος τρεῖς κεφαλάς, τὴν δὲ οὐρὰν δράκοντος, κατὰ δὲ τοῦ νώτου παντοίων εἶχεν ὄφειν κεφαλάς. Παραγενόμενος οὖν Ἡρακλῆς ἐπὶ Ταίναρον τῆς Λακωνικῆς, οὐ τῆς εἰς Ἄδου καταβάσεως τὸ στόμιον ἦν, διὰ τούτου κατέβη.

Αἰτούντος δ' αὐτοῦ παρὰ Πλούτωνος τὸν Κέρβερον, ἐπέταξεν αὐτῷ Πλούτων ἄγειν χωρίς, ὧν εἶχεν, ὄπλων κρατοῦντα. Ὁ δέ, εὐρών αὐτὸν ἐπὶ ταῖς πύλαις τοῦ Ἀχέροντος, τῷ τε θώρακι συμπεφραγμένος καὶ τῇ λεοντῇ συνεσκευασμένος, ἐπεὶ περιέβαλε τῇ κεφαλῇ τὰς χεῖρας, ἐκαρτέρει κρατῶν καὶ ἄγχων τὸ θηρίον, ἕως ἔπνιξε, καίπερ δακνόμενος ὑπὸ τοῦ κατὰ τὴν οὐρὰν δράκοντος. Συλλαβὼν οὖν τὸν Κέρβερον ἤκεν εἰς Μυκῆνας καὶ Εὐρυσθεῖ δείξας, πάλιν ἐκόμισεν εἰς Ἄδου.

5. Ἡρακλῆς καὶ Δηιάνειρα.

Μετὰ δὲ τοὺς ἄθλους Ἡρακλῆς Ἰόλην, τὴν Εὐρύτου τοῦ βασιλέως τῆς Οἰχαλίας θυγατέρα, ἐμνηστεύετο. Οὐ τυχὼν δὲ τοῦ γάμου διὰ φθόνον Εὐρύτου, παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα, Δηιάνειραν ἐμνηστεύετο, τὴν Οἰνέως θυγατέρα. Καὶ παλαίσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς Ἀχελῶν, εἰκασμένον ταύρω, ἀπέκοψε τὸ ἕτερον τῶν κεράτων. Καὶ τὴν μὲν Δηιάνειραν ἄγεται γυναῖκα, τὸ δὲ κέρας Ἀχελῶος λαμβάνει, δοὺς ἀντὶ τούτου τὸ τῆς Ἀμαλθείας. Ἀμάλθεια δὲ κέρας εἶχε ταύρου. Τοῦτο δὲ δύναμιν εἶχε τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτόν, ὅπερ εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄφθονον.

6. Θάνατος Ἡρακλέους.

Ἀφικόμενος δὲ Ἡρακλῆς εἰς Τραχῖνα, στρατιᾶν ἐπ' Οἰχαλίαν συνήθροισεν, Εὐρυτον τιμωρήσασθαι θέλων. Συμμα-

χούντων δὲ αὐτῶ Ἀρκάδων καὶ ἄλλων, κτείνας αὐτόν, αἰρεῖ τὴν πόλιν καὶ Ἴολην αἰχμάλωτον ἄγει. Καὶ προσορμισθεὶς Κηναίῳ τῆς Εὐβοίας, ἐπὶ ἀκρωτηρίου Διὸς Κηναίου βωμὸν ἰδρύσατο.

Μέλλων δὲ ἱερουργεῖν εἰς Τραχῖνα, Λίχαν τὸν κήρυκα ἐπεμψε, λαμπρὰν ἐσθῆτα κομιοῦντα. Παρὰ δὲ τούτου τὰ περὶ τὴν Ἴολην Δηιάνειρα μαθοῦσα καὶ φοβηθεῖσα μὴ ἐκείνην Ἑρακλῆς λάβῃ γυναῖκα, τὸν χιτῶνα ἰῶ ἔχρισεν.

Ἐνδύς δὲ Ἑρακλῆς, ἔθυσεν. Ὡς δέ, θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος, ὁ ἰὸς τὸ σῶμα ἔσθηπε, τὸν μὲν Λίχαν, τῶν ποδῶν ἀράμενος, κατηκόντισεν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας, τὸν δὲ χιτῶνα ἀπέσπα προσπεφυκότα τῷ σώματι· συναπесπῶντο δὲ αἱ σάρκες αὐτοῦ. Τοιαύτη συμφορὰ περιπεσῶν, εἰς Τραχῖνα ἐπινεῶς κομίζεται. Δηιάνειρα δέ, αἰσθομένη τὸ γεγονός, ἑαυτὴν ἀνήρτησεν.

Ἑρακλῆς δὲ παραγενόμενος εἰς Οἶτην τὸ ὄρος (ἔστι δὲ τοῦτο Τραχινίων), ἐκεῖ πυρὰν ποιήσας καὶ ἐπιβάς αὐτῆς, ἐκέλευεν ὑφάπτειν. Μηδενὸς δὲ τοῦτο πράττειν ἐθέλοντος, Ποίας, παριῶν κατὰ ζήτησιν ποιμνίων, ὑφῆψε. Τούτῳ καὶ τὰ τόξα ἐδώρησατο Ἑρακλῆς. Καιομένης δὲ τῆς πυρᾶς, λέγεται νέφος ὑποστάν μετὰ βροντῆς εἰς οὐρανὸν ἀναπέμφαι.

ΣΤ'. ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΗΡΩΕΣ

1. Κάδμος.

Ἄγῆνωρ βασιλεὺς Φοινίκης εἶχε θυγατέρα μὲν Εὐρώπην, παῖδας δὲ Κάδμον καὶ Φοίνικα καὶ Κίλικα. Τὴν δ' Εὐρώπην Ζεὺς, κρύφα τοῦ πατρός, διὰ τῆς θαλάσσης ἐκόμισεν εἰς Κρήτην, ἔνθα αὐτῇ Μίνωα τίχτει, τὸν μέλλοντα τῆς Κρήτης βασιλεύσειν.

Κάδμος δὲ ἦλθεν εἰς Δελφοὺς περὶ τῆς ἀδελφῆς πυνθανόμενος. Ὁ δὲ θεὸς εἶπε περὶ τῆς Εὐρώπης μὴ πολυπραγμονεῖν, ὅτι αὐτῇ καλῶς ἔχει, ἀκολουθῆσαι δὲ καθοδηγῶ μιᾷ βοῖ, καὶ πόλιν κτίζειν, ἔνθα ἂν αὐτῇ πέσῃ ὑπὸ καμάτου κυριευθεῖσα.

Τοιοῦτον λαβὼν χρησμὸν διὰ Φωκέων ἐπορεύετο καὶ τινι βοῖ συντυχὼν ἐν βουκολίῳις, ταύτῃ κατόπισθεν εἶπετο. Αὕτη δὲ εἰς Βοιωτίαν ἐλθοῦσα ἐκλίθη, καὶ ἐκεῖ Κάδμος πόλιν ἔκτισε, Θήβας νῦν προσαγορευομένην.

Βουλόμενος δὲ Ἀθηνᾶ καταθῦσαι τὴν βοῦν, πέμπει τινὰ τῶν μεθ' ἑαυτοῦ ληψόμενον ἀπὸ τῆς κρήνης ὕδωρ· φρουρῶν δὲ τὴν κρήνην δράκων τοὺς πλείονας τῶν πεμφθέντων διέφθειρεν. Ἀγανακτήσας δὲ Κάδμος κτείνει τὸν δράκοντα καὶ τῆς Ἀθηνᾶς συμβουλευούσης, τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ σπείρει. Τούτων οὖν σπαρέντων ἀνέτειλαν ἐκ τῆς γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι· οὗτοι δὲ οἱ πρῶτοι ἐγένοντο τῆς πόλεως κάτοικοι.

2. Μίνως.

Μίνως, ὁ τῆς Εὐρώπης παῖς, ἐν Κρήτῃ κατοικῶν σοφούς ἔγραψε νόμους, γυναῖκα δ' ἔλαβε Πασιφάνη, τὴν Ἥλιου θυγατέρα. Αὕτη τίκτει παῖδας μὲν τέσσαρας, θυγατέρας δὲ τὰς ἴσας.

Ἄστεριου δὲ τοῦ Κρήτης βασιλέως ἄπαιδος ἀποθανόντος, Μίνως βασιλεύειν θέλων ὑπὸ Κρητῶν ἐκωλύετο. Ἄλλ' ὁ Μίνως ἔλεγεν, ὡς οἱ θεοὶ βούλονται αὐτὸν τὴν βασιλείαν λαβεῖν, καὶ χάριν τοῦ πιστευθῆναι εἶπεν, ὅτι ἂν εὕξηται, γενήσεσθαι.

Καὶ Ποσειδῶνι θύων ἠϋξάτο ταῦρον ἀναφανῆναι ἐκ τῶν βυθῶν, ὑποσχόμενος αὐτὸν καταθύσειν τῷ θεῷ. Τοῦ δὲ Ποσειδῶνος ταῦρον ἀναβιβάσαντος αὐτῷ διαπρεπῆ, τὴν βασιλείαν παρέλαβε. Θαλασσοκρατήσας δὲ πρῶτος πασῶν σχεδὸν τῶν νήσων ἤρξε.

Μετ' οὐ πολὺ δὲ Μίνως καὶ ἐπὶ τὰς Ἀθήνας στόλῳ ἐπολέμησε. Χρονιζομένου δὲ τοῦ πολέμου καὶ γενομένου τῆ πόλει λιμοῦ τε καὶ λοιμοῦ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπυνθάνοντο περὶ ἀπαλλαγῆς. Ὁ δὲ θεὸς εἶπεν αὐτοῖς Μίνωι δίδόναι ὅτι ἂν αὐτὸς κελεύσῃ. Μίνως δὲ ἐκέλευσεν αὐτοῖς νεανίας ἑπτὰ καὶ κόρας τὰς ἴσας χωρὶς ὅπλων πέμπειν κατ' ἔτος τῷ Μινωταύρῳ βοράν.

Ἦν δ' ὁ Μινώταυρος μέγα θηρίον ἐν Λαβυρίνθῳ, ἐν ᾧ τὸν εἰσελθόντα ἀδύνατον ἦν ἐξελθεῖν· πολυπλόκοις γὰρ καμπαῖς τὴν ἀγνοουμένην ἐξοδὸν ἀπέκλειε. Κατεσκευάκει δὲ αὐτὸν Δαίδαλος, ὃς ἦν ἐξ Ἀθηνῶν ἀρχιτέκτων ἄριστος καὶ πρῶτος ἀγαλμάτων εὐρετής.

Τούτῳ οὖν τῷ Μινωταύρῳ κατ' ἔτος Ἀθηναῖοι νεανίας ἑπτὰ καὶ κόρας τὰς ἴσας βοράν ἔπεμπον, ἕως Θησεὺς τοῦ κακοῦ τὰς Ἀθήνας ἀπήλλαξε.

3. Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης.

Λήδα γυνὴ ἐπὶ τῷ κάλλει διαπρεπῆς ἐν Λακεδαίμονι ἦν. Αὕτη τίκτει παῖδας δύο, Κάστορα καὶ Πολυδεύκην καλουμένους. Τούτων Κάστωρ μὲν ἤσκει τὰ κατὰ πόλεμον, Πολυδεύκης δὲ πυγμὴν· καὶ δι' ἀνδρείαν ἀμφοτέροι Διόσκουροι προσηγορεύθησαν.

Οὔτοι ἐπὶ Μεσσήνην ἐστράτευσαν· καὶ Κάστωρ μὲν ἐν τῷ πολέμῳ ἀπέθανε, Πολυδεύκην δὲ Ζεὺς εἰς οὐρανὸν δι' ἀρετὴν ἀνάγει. Μὴ δεχομένου δὲ Πολυδεύκουσ τὴν ἀθανασίαν ὄντος νεκροῦ Κάστορος, Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς ἔδωκε.

4. Αἰακός.

Ἄσωπὸς ποταμὸς Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος παῖς ἦν. Οὗτος δύο μὲν παῖδας εἶχεν, εἴκοσι δὲ θυγατέρας, ὧν μία Αἰγίνα ἐκαλεῖτο. Ταύτην Ζεὺς εἰσεκόμισεν εἰς τὴν τότε Οἰκώνην λεγομένην νῆσον, νῦν δὲ Αἰγίναν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν.

Τῆς Αἰγίνης παῖς ἦν Αἰακός, ὃς εὐσεβέστατος πάντων ἀνθρώπων ἐγένετο. Διὸ καὶ τὴν Ἑλλάδα ἅπασαν κατεχούσης ἀφορίας, χρησμοὶ θεῶν ἔλεγον ἀπαλλαγῆσθαι τῶν δεινῶν τὴν Ἑλλάδα, ἐὰν Αἰακὸς ὑπὲρ αὐτῆς εὐχὰς ποιήσῃται.

Ποιησαμένου δὲ εὐχὰς Αἰακοῦ τῆς ἀκαρπίας ἢ Ἑλλάς ἀπαλλάττεται. Τιμᾶται δὲ καὶ παρὰ Πλούτωνι τελευτήσας Αἰακός, καὶ τὰς κλειῖς τοῦ Ἄδου φυλάσσει.

5. Κέκροψ.

Κέκροψ αὐτόχθων τῆς Ἀττικῆς ἐβασίλευσε πρῶτος, καὶ τὴν γῆν πρότερον λεγομένην Ἀκτὴν ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν ὠνόμασεν. Ἐπὶ τούτου οἱ θεοὶ ἐβούλοντο καταλαβεῖν πόλεις, ἐν αἷς ἔμελλον ἔχειν τιμὰς ἰδίας ἕκαστος.

Ἦλθεν οὖν πρῶτος Ποσειδῶν ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν καὶ

πλήξας τῇ τριαίνῃ κατὰ τὸ μέσον τῆς Ἀκροπόλεως ἀπέφηνε θάλασσαν. Μετὰ δὲ τοῦτον Ἀθηναῖ ἤλθε καὶ ποιησαμένη μάρτυρα Κέκροπα ἐφύτευσε ἐλαίαν.

Γενομένης δ' ἔριδος Ἀθηναῖ καὶ Ποσειδῶνι περὶ τῆς χώρας, Ζεὺς διαλύσας τὴν ἔριν κριτὰς ἔδωκεν αὐτοῖς θεοὺς τοὺς δώδεκα. Καὶ τούτων δικαζόντων ἡ χώρα τῆς Ἀθηναῖς ἐκρίθη, Κέκροπος μαρτυρήσαντος, ὅτι πρῶτον αὐτὴ τὴν ἐλαίαν ἐφύτευσε. Ἀθηναῖ οὖν ἀφ' ἑαυτῆς τὴν πόλιν ἐκάλεσε Ἀθήνας.

6. Θ η σ ε ῦ ς.

Θησεύς, ὁ Αἰγέως καὶ Αἴθρας παῖς, ἐν Τροϊζῆνι μετὰ τῆς μητρὸς ὄν, ὡς ἐγένετο τέλειος, ἀπώσαμενος τὴν πέτραν λαμβάνει τὰ πέδιλα καὶ τὴν μάχαιραν, ἃ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκεῖ κεκρυμμένα ἦσαν, καὶ πεζὸς πρὸς τὸν πατέρα ἔβαινε εἰς τὰς Ἀθήνας. Φρουρουμένης δὲ ὑπὸ ἀνδρῶν κακούργων τῆς ὁδοῦ ἡμέρωσε.

Πρῶτον μὲν οὖν Περιφήτην, ὃς ἀπὸ τῆς κορύνης, ἦν ἐφόρει, κορυνήτης ἐπεκαλεῖτο, ἔκτεινε ἐν Ἐπιδαύρῳ. Πόδας δὲ ἀσθενεῖς ἔχων οὗτος ἐφόρει κορύνην σιδηρᾶν, δι' ἧς ἔκτεινε, οὓς εὔρισκε. Ταύτην ἀφελόμενος Θησεύς ἐφόρει.

Δεύτερον δὲ κτείνει Σίνιν, ὃς πιτυοκάμπτης ἐπεκαλεῖτο· οἰκῶν γὰρ τὸν Κορινθίων ἰσθμὸν ἔκαμπτε πίτυς καὶ προσδεδεμένους ἐπ' αὐτῶν ἀνήρτα τοὺς διαβαίνοντας, οἱ ὑπὸ τῶν δένδρων ἀναρριπτούμενοι πανωλέθρως ἀπέθνησκον. Τούτῳ τῷ τρόπῳ Θησεύς καὶ Σίνιν αὐτὸν ἀπέκτεινε.

Καὶ ἄλλων κακούργων τὴν ὁδὸν Θησεύς ἀπαλλάξας εἰς Ἀθήνας ἤλθεν. Ἐντεῦθεν δὲ εἰς Κρήτην ἐλθὼν τὸν Μινώταυρον ἀπέκτεινε καὶ τὰς Ἀθήνας ἔσωσε.

7. Μ ε λ έ α γ ρ ο ς.

Οἰνεύς, ὁ Καλυδῶνος βασιλεὺς, καὶ Ἀλθαία ἐγέννησαν

Μελέαγρον. Ὅτε δ' οὗτος ἦν ἡμερῶν ἑπτὰ, αἱ Μοῦραι προεῖπον τῇ μητρί, ὅτι τότε τελευτήσῃ ὁ παῖς αὐτῆς, ὅταν ὁ ἐπὶ τῆς ἐστίας δαλὸς κατακαῆ. Τοῦτο δ' ἀκούσασα Ἀλθαία παρέλαβε τὸν δαλόν, ὃν ἐν λάρνακι θεῖσα ἐπιμελῶς ἐφύλασσε.

Μελέαγρος δὲ ἀνὴρ γενόμενος, πάντων μὲν τῶν ἡλικιωτῶν ἐπρώτευε κάλλει καὶ ῥώμῃ, ἐτελεύτησε δὲ τόνδε τὸν τρόπον. Ὅτε ποτὲ Οἰνεὺς ἔθυσε τῇ Δήμητρι καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἀπαρχὰς καρπῶν, μόνῃς τῆς Ἀρτέμιδος ὀλιγώρησε· διὸ ἀγανακτήσασα Ἀρτεμις κάπρον εἰς Καλυδῶνα ἐπεμψεν ἕξοχον μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ, ὃς τήν τε χώραν ἐφθειρε καὶ τὰ βοσκήματα καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας αὐτῷ ἀνθρώπους.

Ἐπὶ τούτῳ κάπρον Μελέαγρος τοὺς ἀρίστους νεανίας τῆς Ἑλλάδος συνεκάλεσε καὶ τῷ ἀποκτείναντι αὐτὸν ὑπέσχετο δῶσειν τὴν δορὰν ἀριστεῖον. Ἀφίκοντο οὖν ἄλλοι τε πολλοὶ εἰς Καλυδῶνα καὶ Ἀταλάντη ἐξ Ἀρκαδίας.

Κυκλωθεὶς δὲ ὑπὸ τούτων ὁ κάπρος, ὑπὸ μὲν Ἀταλάντης ἐτοξεύθη εἰς τὸ νῶτον, ὑπὸ δὲ Ἀμφιαράου τοῦ Ἀργείου εἰς τὸν ὀφθαλμόν, Μελέαγρος δὲ εἰς τὸν κενεῶνα πλήξας τὸν κάπρον ἀπέκτεινε καὶ τὸ δέρας λαβὼν ἔδωκεν Ἀταλάντῃ.

Οἱ δὲ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας ὄνειδος ἐνόμισαν εἶναι, εἰ γυνὴ τὰ ἀριστεῖα λήψεται, ἀνδρῶν παρόντων· διὸ ἐνεδρεύσαντες Ἀταλάντῃ κατὰ τὴν εἰς Ἀρκαδίαν ἐπάνοδον ἤρπασαν τὸ δέσμα.

Ὅργισθεὶς δ' ἐπὶ τούτῳ Μελέαγρος τοὺς μὲν ἀδελφοὺς τῆς μητρὸς ἀπέκτεινε, τὸ δὲ δέσμα τοῦ κάπρου πάλιν ἔδωκεν Ἀταλάντῃ. Ἡ δὲ Ἀλθαία λυπηθεῖσα ἐπὶ τῷ φόνῳ τῶν ἀδελφῶν ἐβουλεύσατο τιμωρῆσασθαι τὸν υἱόν. Μνημονεύουσα οὖν τοῦ λόγου τῶν Μοιρῶν τὸν δαλὸν ἐκεῖνον ἐπύρωσε καὶ οὕτω Μελέαγρος ἐτελεύτησε.

8. Νιόβη.

Νιόβη ἡ Ταντάλου ἔτεκε παιῖδας μὲν ἑπτὰ, θυγατέρας

δὲ τὰς ἴσας. Εὐτεκνος δὲ οὔσα εὐτεκνοτέρα τῆς θεᾶς Λητοῦς εἶπεν ὑπάρχειν.

Λητὼ δὲ ἀγανακτήσασα τὴν τε Ἄρτεμιν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα κατ' αὐτῶν παρώξυνε καὶ τὰς μὲν θηλείας κατετόξευσε Ἄρτεμις, τοὺς δὲ ἄρρενας κοινῇ πάντας ἐν Κιθαιρῶνι Ἀπόλλων κυνηγετοῦντας ἀπέκτεινε.

Αὐτὴ δὲ Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἦλθεν εἰς Σίπυλον τῆς Λυδίας καὶ κεῖ Διὶ εὐξαμένη τὴν μορφήν εἰς λίθον μετέβαλε, λιθίνη δ' οὔσα χεῖται δάκρυα νύκτωρ καὶ καθ' ἡμέραν.

9. Ὀρφεύς.

Ὀρφεύς, Καλλιόπης Μούσης καὶ Οἰάγρου υἱός, ἄδων ἐκίνει λίθους τε καὶ δένδρα. Ἀποθανούσης δὲ Εὐρυδίκης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, δηχθείσης ὑπὸ ὄφρα, κατῆλθεν εἰς Ἄδου θέλων ἀναγαγεῖν αὐτήν, καὶ Πλούτωνα ἔπεισε ἀναπέμψαι. Ὁ δὲ ὑπέσχετο τοῦτο ποιήσειν, ἂν μὴ πορευόμενος Ὀρφεύς ἐπιστραφῇ, πρὶν εἰς τὴν αὐτοῦ οἰκίαν ἔλθειν. Ὁ δὲ ἀπιστῶν ἐπιστραφεὶς ἐθεάσατο τὴν γυναῖκα· ἡ δὲ πάλιν ὑπέστρεψε.

10. Ἀλκηστις.

Ἄδμητος βασιλεὺς Φερῶν ἦν καὶ βοηθὸν αὐτοῦ εἶχε Ἀπόλλωνα. Ὅτε δ' Ἄδμητος ἐμνηστεύετο τὴν Πελοῦ θυγατέρα Ἀλκηστιν, Πελοῦ ἐκείνῳ δώσειν ὑπέσχετο τὴν θυγατέρα τῷ καταζεύξαντι ἄρμα λεόντων καὶ κάπρων. Ὁ δὲ Ἀπόλλων ζεύξας ἔδωκε τῷ Ἄδμήτῳ, ὃς κομίσας πρὸς Πελοῦ Ἀλκηστιν λαμβάνει.

Θύων δ' ἐν τοῖς γάμοις ἐξελάθετο Ἄρτέμιδι θῦσαι. Διὰ τοῦτο τὸν θάλαμον ἀνοίξας εὗρε δρακόντων σπεύραις πεπληρωμένον. Ἀπόλλων δὲ εἰπὼν ἐξιλάσκεσθαι τὴν θεόν, ἤτήσατο παρὰ Μοιρῶν, ἵνα, ὅταν Ἄδμητος μέλλῃ τελευτᾶν,

ἀπολυθῆ τοῦ θανάτου, ἂν ἐκουσίως τις ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκῃν θελήσῃ. Ὡς δὲ ἦλθεν ἡ τοῦ θανάτου ἡμέρα, μήτε τοῦ πατρὸς μήτε τῆς μητρὸς ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκῃν θελόντων, Ἄλκηστις ὑπεραπέθανε.

Καὶ αὐτὴν πάλιν ἀνέπεμψεν ἡ Κόρη, ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, Ἡρακλῆς ἀνεκόμισεν ἐξ Ἄδου.

ἘΚ ΤΗΣ «ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ» ΑἰΔΙΑΝΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Ρωμαῖος Κλαύδιος Αἰλιανὸς ἐγέννηθη εἰς τὴν Πραίνεστην (τὴν σημερινὴν Πάλαστριναν) τῆς μέσης Ἰταλίας καὶ ἔζησεν εἰς τὴν Ρώμην ἐπιλείψας τοὺς ἀρχαίους ἑλληνικοὺς συγγραφεῖς καὶ διετέλεσεν διηγητὴς τῆς ἱστορίας. Ἦντε συγγραφεὺς τοῦ Ἀθηναίου σοφιστοῦ Φιλιστραίου, ὁ ὁποῖος τὴν ἑξήγησεν καὶ ἔγραψε τὴν βιογραφίαν του εἰς τοὺς βίους τῶν σοφιστῶν.

Ὁ Αἰλιανὸς ἔγραψε πολλὰ συγγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων οὐλοῦνται τὰ ἑξῆς δύο :

1) « Περὶ ζῶων ἰδιότητος », εἰς τὸ ὅποιον περιέχονται περίεργαι καὶ χρήσιμα γνώσεις περὶ διαφόρων ζῶων (εἰς 17 βιβλία).

2) « Ποικίλη Ἱστορία », περιέχουσα ποικίλους συντόμους διηγήσεις, βιογραφικὰς πληροφορίες, διαφόρους περιγραφὰς, ἱστορικὰ ἀνάμνητα κλπ. (εἰς 14 βιβλία).

Τὰ βιβλία τοῦ διακρινόμενου διὰ τὴν ἀπλότητα, τὴν ποικίλην καὶ τὴν χάριν κατέστησαν ἀσκήσιμον ἀνεγνώσιμα. Ἐκτός δὲ τούτου εἶναι καὶ χρήσιμα, διότι περιέχουν πολλὰς περὶ προσώπων καὶ πραγμάτων εἰδήσεις ἐκ πηγῶν, πρὸ ὁποίων ἔχουν ἀπολασθῆναι.

ΥΠΗΡΕΣΙΑ «ΣΑΡΓΟΥΤΣΙ ΣΗΛΙΧΙΟΥ» ΣΗΤ ΚΕ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Ῥωμαῖος Κλαύδιος Αἰλιανὸς ἐγεννήθη εἰς τὸ Πραίνεστον (τὴν σημερινὴν Παλεστρίνην) τῆς μέσης Ἰταλίας καὶ ἔζησεν εἰς τὴν Ῥώμην κατὰ τὸν τρίτον αἰῶνα μ. Χ. Ἐξέμαθε καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐμελέτησε τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας συγγραφεῖς καὶ διετέλεσε διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς. Ἦτο σύγχρονος τοῦ Ἀθηναίου σοφιστοῦ Φιλοστράτου, ὁ ὁποῖος τὸν ἐξετίμησε καὶ ἔγραψε τὴν βιογραφίαν του εἰς τοὺς βίους τῶν σοφιστῶν.

Ὁ Αἰλιανὸς ἔγραψε πολλὰ συγγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων σφίζονται τὰ ἑξῆς δύο :

1) « **Περὶ ζώων ιδιότητος** », εἰς τὸ ὁποῖον περιέχονται περιεργοὶ καὶ χρήσιμοι γνώσεις περὶ διαφόρων ζώων (εἰς 17 βιβλία).

2) « **Ποικίλη Ἱστορία** », περιέχουσα ποικίλας συντόμους διηγήσεις, βιογραφικὰς πληροφορίας, διαφόρους περιγραφὰς, ἱστορικὰ ἀνέκδοτα κλπ. (εἰς 14 βιβλία).

Τὰ βιβλία του διακρινόμενα διὰ τὴν ἀπλότητα, τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν χάριν κατέστησαν εὐχάριστον ἀνάγνωσμα. Ἐκτὸς δὲ τούτου εἶναι καὶ χρήσιμα, διότι περιέχουν πολλὰς περὶ προσώπων καὶ πραγμάτων εἰδήσεις ἐκ πηγῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἀπολεσθῆ.

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Ρωμαίος Κλαύδιος Αιλιανός έγραψε επί το Πρωταίον (την αρχαιότητα) τής λεγόμενης Παιδείας και έγραψε επί το Β' (την) κατά τον όριον όνομα μ.Χ. Εξέτασε καλώς την Ελληνικήν φιλοσοφίαν και έγραψε τούς άρχαιους Έλληνες συγγραφείς και διετέλεσε διδασκαλικός επί τής παιδείας. Ητε σύγγραφοι του Αθηνάϊου αφορούν Φιλοσοφία- τού, ό οποίος τόν εξέτασε και έγραψε την βιογραφίαν του επί τού βίου τών σοφιστών.

Ο Αιλιανός έγραψε πολλά συγγράμματα, εκ τών όλων οποίων ται τα εξής δύο :

1) « Περὶ Σόφρων Ιδιότητος », επί τού οποίου περιέχονται περίεργαι και χρήσιμα γνώσεις περί διαφόρων Σόφρων (επί τής βιβλίου).

2) « Περὶ τῆς Παιδείας », περιέχουσα κοινάς συνήθους γνώσεις, βιογραφικάς πληροφορίες, διαφόρους περιγραφάς, ιστορικά ανέκδοτα κλπ. (επί τής βιβλίου).

Τά βιβλία του διασφραδίζονται διά τήν απλότητα τής κοινότητος και τήν χάριν κατέστησαν εύχρηστοίον ανέγνωσιμα. Έκτός δέ τούτου είναι και χρήσιμα, διάτι περιέχουν πολλάς περί προσώπων και πραγμάτων πληροφορίες εκ πηγών, οι οποίαι έχουν άπολαύσει.

Γ'. ΕΚ ΤΗΣ «ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ» ΑΙΔΙΑΝΟΥ

1. Ἀλέξανδρος καὶ Φωκίων.

Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου Φωκίωνι μόνῳ τῷ Ἀθηναίων στρατηγῷ γράφων προσετίθει τὸ «χαίρειν», ὅτι ἐξόχως ἐτίμα αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ τάλαντα αὐτῷ ἀργυρίου ἐπεμψεν ἑκατόν, καὶ πόλιν μίαν ἔδωκεν, ἵνα ἔχη καρποῦσθαι τὰς ἐκεῖθεν προσόδους.

Ὁ μὲν οὖν Ἀλέξανδρος μεγαλοφρόνως ταῦτα ἐποίει καὶ μεγαλοπρεπῶς. Ἀλλ' ἔτι μεγαλοφρονέστερον ὁ Φωκίων μῆτε τὸ ἀργύριον μῆτε τὴν πόλιν ἐδέξατο, πένης ὢν. Ἡρώτησε δέ· «Διὰ τίνα αἰτίαν ταῦτα Ἀλέξανδρος παρέχει μοι;». Ὡς δὲ εἶπον, ὅτι μόνον αὐτὸν ἠγεῖται καλὸν κἀγαθόν, «οὐκοῦν», ἔφη, «ἑσάσω με τοιοῦτον εἶναι».

2. Ἐπαμεινώνδου μεγαλοφροσύνη.

Ἐπαμεινώνδας ἕνα εἶχε τρίβωνα καὶ αὐτὸν ῥυπαρόν· εἶ ποτε δὲ αὐτὸν ἔδωκεν εἰς γναφεῖον, αὐτὸς ὑπέμενε οἴκοι δι' ἀπορίαν ἑτέρου. Τοσοῦτον δὴ πένης ὢν, τοῦ Περσῶν βασιλέως πέμψαντος αὐτῷ πολὺ χρυσίον, οὐκ ἐδέξατο. Καὶ εἶτι ἐγὼ νοῶ, μεγαλοφρονέστερος ἦν τοῦ διδόντος ὁ μὴ λαβών.

Ἀλλὰ καὶ τοῦτο λέγεται περὶ Ἐπαμεινώνδου· ὅτε ὁ ὑπαπιστῆς αὐτοῦ χρήματα ἔλαβε παρά τινος τῶν αἰχμαλώτων,

εἶπεν αὐτῷ· « Ἀπόδος μοι τὴν ἀσπίδα καὶ ἄπελθε· οὐ γὰρ κινδυνεύειν δύναται ὁ τοιοῦτῳ τῷ τρόπῳ πλούσιος γιγνόμενος ».

3. Ξενοφῶντος καρτερία.

Ξενοφῶντι θύοντι ἤλθε τις ἐκ Μαντινείας ἄγγελος λέγων, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Γρύλλος ἐν πολέμῳ ἀπέθανε. Καὶ ἐκεῖνος ἀπέβαλε μὲν τῆς κεφαλῆς τὸν στέφανον, διετέλει δὲ θύων τοῖς θεοῖς.

Ἐπεὶ δὲ ὁ ἄγγελος προσέθηκε καὶ ἐκεῖνο, ὅτι νικῶν ἀπέθανε, πάλιν ὁ Ξενοφῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸν στέφανον ἀνέλαβε καὶ τὴν θυσίαν ἐποίει.

4. Γέρων ἀλαζών.

Ἄνθρωπος εἰς Λακεδαιμόνα ἤλθε Κεῖος, γέρων ἤδη ὢν. Οὗτος τὰ μὲν ἄλλα ἦν ἀλαζών, ἠσχύνετο δὲ ἐπὶ τῷ γήρα· καὶ διὰ ταῦτα τὰς τρίχας πολὺς οὔσας ἐπειράτο βαφῆ ἀφανίζειν. Παρελθὼν οὖν εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ τοιαύτην ἔχων τὴν κεφαλὴν, εἶπεν ἐκεῖνα, ὑπὲρ ὧν καὶ ἀφίκετο.

Ἀναστάς οὖν Ἀρχίδαμος, ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεύς, ἔλεγε· « Τί δύναται οὗτος ὑγιὲς εἰπεῖν, ὃς οὐ μόνον ἐπὶ τῇ ψυχῇ τὸ ψεῦδος ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ περιφέρει ; ».

5. Αἱ τῶν Λακεδαιμονίων μητέρες.

Αἱ Λακεδαιμονίων μητέρες, ὅσαι ἐπυθάνοντο τοὺς παῖδας αὐτῶν ἐν τῇ μάχῃ κεῖσθαι, ἀφικνούμεναι τὰ τραύματα αὐτῶν ἐπεσκόπουν. Καὶ εἰ μὲν πλείω ἦν τὰ ἔμπροσθεν τραύματα, γαυρούμεναι καὶ σεμνῶς ὀρῶσαι τοὺς παῖδας εἰς τὰς πατρῶας ἔφερον ταφάς. Εἰ δὲ τὰ τραύματα ὀπίσθεν ἦν, αἰσχυνόμεναι καὶ θρηνοῦσαι καὶ ὡς ἔνεστι μάλιστα λαθεῖν σπεύδουσαι, κατέλειπον τοὺς νεκροὺς ἐν τῷ πολυανδρίῳ θάψαι ἢ λάθρα εἰς τοὺς οἰκίους τάφους ἐκόμιζον αὐτούς.

6. Ξενοκράτους φιλευσπλαχνία.

Ξενοκράτης ὁ Χαλκηδόνιος, ὁ ἐταῖρος Πλάτωνος, τὰ τε ἄλλα ἦν φιλοικτίρμων καὶ οὐ μόνον φιλόανθρωπος, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν ἀλόγων ζῴων ἠλέει.

Καὶ οὖν ποτε καθημένου ἐν ὑπαίθρῳ διωκόμενος βιαίως στρουθὸς ὑπὸ ἰέρακος, εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ κατελθὼν ἐκρύβη. Ὁ δὲ ἀσμένως ἐδέξατο τὸν ὄρνιν καὶ διεφύλαξεν ἀποκεκρυμμένον, ἔστε ὁ διώκων ἀπῆλθεν.

Ἐπεὶ δὲ ἠλευθέρωσεν αὐτὸν τοῦ φόβου, ἀπλώσας τὸν κόλπον ἀφῆκε τὸν ὄρνιν ἐπειπῶν, ὅτι οὐκ ἐξέδωκε τὸν ἰκέτην.

7. Πλάτων.

Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος ἐν Ὀλυμπίᾳ συνεσκήνωσεν ἀγνώσιν ἀνθρώποις, καὶ αὐτὸς ὦν αὐτοῖς ἀγνώς. Οὕτω δὲ αὐτοὺς ἐχειρώσατο τῇ ὁμιλίᾳ καὶ τοῖς τρόποις, συνεστιώμενός τε αὐτοῖς ἀφελῶς καὶ συνδιημερεύων ἐν πᾶσιν, ὥστε πάνυ τέρπεσθαι τοὺς ξένους τῇ τοῦ ἀνδρὸς συντυχίᾳ. Οὔτε δὲ περὶ Ἀκαδημείας εἶπέ τι αὐτοῖς οὔτε περὶ Σωκράτους· τοῦτο μόνον ἐνεφάνισεν αὐτοῖς, ὅτι καλεῖται Πλάτων.

Ἐπεὶ δὲ ἦλθον εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπεδέξατο αὐτοὺς μάλα φιλοφρόνως. Καὶ οἱ ξένοι εἶπον αὐτῷ· « ὦ Πλάτων, ἐπίδειξον ἡμῖν καὶ τὸν ὁμώνυμόν σου, τὸν Σωκράτους ὁμιλητὴν, καὶ ἐπὶ τὴν Ἀκαδημείαν τὴν ἐκείνου ἄγε ἡμᾶς καὶ σύστησον τῷ ἀνδρί, ἵνα τι καὶ αὐτοῦ ἀπολαύσωμεν ». Ὁ δὲ Πλάτων ἠρέμα μειδιάσας, ὥσπερ εἰώθει, λέγει· « Ἀλλὰ, φίλοι, ἐγὼ αὐτὸς ἐκεῖνός εἰμι ».

Οἱ δὲ ἐξεπλάγησαν, ὅτι τὸν ἄνδρα ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν τὸν τοσοῦτον ἠγνόησαν· οὕτω γὰρ ἀπλῶς καὶ ἀνεπιτηδεύτως συνεγένετο αὐτοῖς καὶ ἔδειξεν, ὅτι δύναται καὶ ἄνευ τῶν συνήθων λόγων χειροῦσθαι τοὺς συνόντας.

8. Ἡ μάχη τῶν ἀλεκτρυόνων.

Μετὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην Ἀθηναῖοι νόμον ἔθεντο ἀλεκτρυόνας ἀγωνίζεσθαι δημοσίᾳ ἐν τῷ θεάτρῳ μιᾶς ἡμέρας τοῦ ἔτους· πόθεν δὲ τὴν ἀρχὴν ἔλαβεν ὁ νόμος οὐτος, ἔρω.

Ὅτε Θεμιστοκλῆς ἐπὶ τοὺς βαρβάρους τὴν στρατιὰν ἐξῆγεν, ἀλεκτρυόνας ἐθεάσατο μαχομένους. Εὐθύς δ' ὡς εἶδεν αὐτούς, ἐπέστησε τὴν στρατιὰν καὶ εἶπεν· « Ὁρᾶτε τούτους μαχομένους καὶ ἐμμένοντας ἰσχυρῶς ἐν τῇ μάχῃ ; Γινώσκετε δέ, ὅτι οὗτοι οὔτε ὑπὲρ πατρίδος οὔτε ὑπὲρ πατρῶν θεῶν οὔτε ὑπὲρ προγονικῶν τάφων κακοπαθοῦσιν, οὐδὲ ὑπὲρ δόξης οὐδὲ ὑπὲρ ἐλευθερίας οὐδὲ ὑπὲρ παιδῶν, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ μὴ ἠττηθῆναι ἐκάτερος μηδὲ εἶξαι τὸν ἕτερον τῷ ἑτέρῳ ».

Ταῦτα εἰπὼν ἐπέρωσε τοὺς Ἀθηναίους. Τοῦτο δὲ γενόμενον αὐτοῖς τότε σύνθημα εἰς ἀρετὴν ἐβουλήθη διαφυλάττειν ὑπόμνησιν εἰς τὰ ὅμοια ἔργα.

9. Ἀρταξέρξης περὶ φιλοπονίας.

Ῥοιὰν ἐπὶ λίκνου μεγίστην Ὀμίσης Ἀρταξέρξη τῷ βασιλεῖ, ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα, προσεκόμισε. Τὸ μέγεθος οὖν ταύτης ὑπερεκπλαγεῖς ὁ βασιλεύς, « ἐκ ποίου παραδείσου », φησί, « λαβὼν φέρεις μοι τὸ δῶρον τοῦτο ; ». Τοῦ δὲ εἰπόντος ὅτι οἴκοθεν καὶ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ γεωργίας, ὑπερήσθη καὶ δῶρα αὐτῷ βασιλικὰ ἐπέμψε καὶ ἐπεῖπε· « Νῆ τὸν Μίθραν, ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐκ τῆς ἐπιμελείας ταύτης δυνήσεται καὶ πόλιν, κατὰ γε τὴν ἐμὴν κρίσιν, ἐκ μικρᾶς μεγάλην ποιῆσαι ».

10. Κρητῶν νόμος περὶ μαθημάτων.

Κρηῆτες τοὺς παῖδας τοὺς ἐλευθέρους μανθάνειν τοὺς νόμους ἐκέλευον μετὰ τινος μελωδίας, ἵνα ἐκ τῆς μουσικῆς ψυχαγωγῶνται καὶ εὐκολώτερον αὐτοὺς τῇ μνήμῃ διαλαμβά-

νωσι καὶ ἵνα μὴ, τῶν κεκωλυμένων τι πράξαντες, ἀγνοίᾳ πεπονημένοι ἀπολογία ἔχωσι. Δεύτερον δὲ μάθημα ἔταξαν τοὺς τῶν θεῶν ὕμνους μαθηθάνειν. Τρίτον τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐγκώμια.

11. Ἀναξαγόρου ἀταραξία.

Ἀναξαγόρα τῷ Κλαζομενίῳ, σπουδάζοντι πρὸς τοὺς ἑταίρους, προσελθὼν τις ἔφη τεθηγκέναι τοὺς δύο παῖδας, οἱ μόνοι τῷ φιλοσόφῳ ἦσαν. Ὁ δέ, μηδὲν διαταραχθεὶς, ἔφη: « Ἦδειν θνητοὺς γεγεννηκώς ».

12. Αἰνείου εὐσέβεια.

Ὅτε ἕάλω τὸ Ἴλιον, οἰκτίραντες οἱ Ἀχαιοὶ τὰς τῶν ἀλισκομένων τύχας, ἐκήρυξαν ἕκαστον τῶν ἐλευθέρων, ἐν ᾧ, τι βούλεται τῶν οἰκείων κτημάτων ἀράμενον, ἀποφέρειν. Ὁ οὖν Αἰνείας τοὺς πατρώους θεοὺς λαβὼν ἔφερεν, ὑπεριδὼν τῶν ἄλλων.

Ἡσθέντες οὖν ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς εὐσεβείᾳ οἱ Ἕλληνας καὶ δεύτερον αὐτῷ κτῆμα συνεχώρησαν λαβεῖν. Ὁ δέ, τὸν πατέρα πάνυ σφόδρα γεγηρακότα ἀναθέμενος τοῖς ἅμοις, ἔφερεν. Ὑπερικπλαγέντες οὖν ἐπὶ τούτῳ οἱ Ἀχαιοὶ πάντα αὐτῷ τὰ οἰκεῖα κτήματα ἐπέτρεψαν λαβεῖν. Ὁμολόγουν οὖτω ὅτι πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς τῶν ἀνθρώπων καὶ οἱ φύσει πολέμιοι ἡμεροὶ γίνονται.

13. Σωκράτης καὶ Ἀλκιβιάδης.

Ὁρῶν ὁ Σωκράτης τὸν Ἀλκιβιάδην τετυφωμένον τῷ πλούτῳ καὶ μέγα φρονούντα ἐπὶ τοῖς ἀγροῖς, ἤγαγεν αὐτὸν εἰς τινα τόπον, ἐνθα ἦν πινάκιον ἔχον γῆς περίοδον. Εἶτα προσέταξεν Ἀλκιβιάδῃ τὴν Ἀττικὴν ἐνταῦθα ἀναζητεῖν. Ἐπεὶ δὲ εὔρε, προσέταξε τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἰδίους ἀναζητῆσαι.

Τοῦ δὲ εἰπόντος· « Ἄλλ' οὐδαμοῦ γεγραμμένοι εἰσίν », εἶπεν· « Ἐπὶ τούτοις οὖν μέγα φρονεῖς, οἵπερ οὐδὲν μέρος τῆς γῆς εἰσίν ; ».

14. Ἡ κατὰ Μυτιληναίους βαρυτάτη ποιηή.

Ὅτε Μυτιληναῖοι τῆς θαλάσσης ἤρξαν, τοῖς ἀφισταμένοις τῶν συμμάχων τιμωρίαν ἐπέβαλλον τήνδε· γράμματα μὴ μανθάνειν τοὺς παῖδας αὐτῶν μηδὲ μουσικὴν διδάσκεισθαι. Ἦγοῦντο γὰρ πᾶσῶν ζημιῶν βαρυτάτην εἶναι ταύτην, ἐν ἀμουσίᾳ καὶ ἀμαθίᾳ ζῆν.

15. Θεμιστοκλῆς καὶ Ἱέρων ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Θεμιστοκλῆς Ἱέρωνα, ἐλθόντα εἰς Ὀλυμπίαν, ἵνα ἀρμάτων ἀγῶνος μετάσχη, οὐκ εἶασεν ἀγωνίσασθαι εἰπών· « Τῶ μὴ μεταλαβόντι τοῦ μεγίστου τῶν κινδύνων, τῶν πανηγύρεων μεταλαμβάνειν οὐκ ἔξεστι ». Καὶ ἐπηνέθη Θεμιστοκλῆς.

16. Πᾶν μέτρον ἄριστον.

Διογένης εἰς Ὀλυμπίαν ἐλθὼν καὶ θεασάμενος ἐν τῇ πανηγύρει Ῥοδιακοὺς τινὰς νεανίσκους πολυτελῶς ἡμφιεσμένους, γελᾶσας ἔφη· « Τῦφος τοῦτό ἐστι ». Εἶτα συναντήσας Λακεδαιμονίους ἐν ἐσθῆσι φαύλαις καὶ ῥυπώσαις, « ἄλλος », ἔφη, « οὗτος τῦφος ».

17. Λακεδαιμόνιοι περὶ φιλοκερδείας.

Λακωνικὸν μεῖράκιον ἐπρίατο χωρίον ὑπερέυωνον, τούτου δ' ἕνεκα ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐζημιώθη. Τὸ δ' αἴτιον τῆς καταδίκης ἐκεῖνο ἦν, ὅτι, νέος ὢν, τοῦ κέρδους σφόδρα ἐφίετο. Λακεδαιμόνιοι γὰρ καὶ τοῦτο περὶ πολλοῦ ἐποιοῦντο, μὴ πρὸς μόνους τοὺς πολεμίους παρατετάχθαι, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀργύριον.

18. Ἡ Φερενίκη ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Φερενίκη τὸν υἱὸν ἤγεν εἰς Ὀλύμπια ἀθλεῖν. Κωλυόντων δὲ αὐτὴν τῶν Ἑλλανοδικῶν τὸν ἀγῶνα θεάσασθαι, παρελθοῦσα ἐδικαιολογήσατο πατέρα μὲν Ὀλυμπιονίκην ἔχειν καὶ τρεῖς ἀδελφοὺς καὶ αὐτὴ παῖδα Ὀλυμπίων ἀγωνιστήν· καὶ ἐξενίκησε τὸν δῆμον καὶ τὸν εἶργοντα νόμον τῆς θεάς τὰς γυναῖκας καὶ ἐθεάσατο Ὀλύμπια.

19. Μειράκιον Ἐρετρικόν.

Μειράκιον Ἐρετρικόν προσεφοίτησε Ζήνωνι ἐπὶ πολὺν χρόνον. Ὑστερον οὖν εἰς τὴν Ἐρέτριαν ἐπανῆλθε καὶ αὐτὸν ὁ πατήρ ἤρετο, ὅτι ἄρα μάθοι ἐν τῇ τοσαύτῃ διατριβῇ τοῦ χρόνου. Ὁ δὲ δείξειν ἔφη καὶ οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον τοῦτο ἔδρασεν. Ἀγανακτήσαντος γὰρ αὐτῷ τοῦ πατρὸς καὶ τέλος παίσαντος τὸν υἱόν, οὗτος ἡσυχίαν ἔχων τοῦτο ἔφη μεμαθηκέναι, φέρειν ὀργὴν πατέρων καὶ μὴ ἀγανακτεῖν.

20. Τὰ Τέμπη.

Τὰ καλούμενα Τέμπη τὰ Θετταλικά χῶρος ἐστὶ μεταξὺ κείμενος τοῦ τε Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὀσσης. Ὅρη δὲ ταῦτα ἐστὶν ὑπερύψηλα καὶ ὡς ὑπὸ τινος θείας φροντίδος διεσχισμένα· καὶ μέσον κεῖται χωρίον, οὗ τὸ μὲν μῆκος ἐπὶ τεσσαράκοντα διήκει σταδίους, τὸ δὲ πλάτος ἐστὶν ἐνὸς πλέθρου. Ῥεῖ δὲ διὰ μέσου αὐτοῦ ὁ καλούμενος Πηγνεῖος· εἰς τοῦτον δὲ καὶ οἱ λοιποὶ ποταμοὶ συρρέουσι καὶ τοῖς ὕδασιν αὐτῶν ποιοῦσι τὸν Πηγνεῖον ἐκεῖνοι μέγαν.

Διατριβὰς δ' ἔχει ποικίλας καὶ παντοδαπὰς ὁ τόπος οὗτος, οὐκ ἀνθρωπίνης χειρὸς ἔργα, ἀλλὰ φύσεως. Κιττὸς μὲν γὰρ πολὺς καὶ μάλα λάσιος ἐνακμᾶζει καὶ θάλλει καὶ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν δένδρων ἀνέρπει καὶ συμπέφυκεν αὐτοῖς. Πολλὴ δὲ σμίλαξ πρὸς αὐτὸν τὸν πάγον ἀνατρέχει καὶ ἐπισκιάζει

τὴν πέτραν· καὶ ἐκεῖνη μὲν ὑπολανθάνει, ὄραται δὲ χλοάζον τὸ πᾶν, καὶ ἔστιν ὀφθαλμῶν πανήγυρις.

Ἐν δὲ τοῖς λείοις καὶ ὀμαλοῖς χώροις ἄλση τέ ἐστι ποικίλα καὶ δένδρα πολλά, ἐν ὧρα θέρους ἡδιστοὶ ὄδοιπόροις τόποι. Διαρρέουσι δὲ καὶ ἄφθονα ὕδατα, ψυχρὰ καὶ ἡδιστα πίνειν· λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα καὶ τοῖς λουομένοις ἀγαθὸν εἶναι καὶ εἰς ὑγίειαν αὐτοῖς συμβάλλεσθαι. Ἄδουσι δὲ καὶ ὄρνιθες πανταχοῦ διεσπαρμένοι καὶ μάλιστα οἱ μουσικοὶ καὶ τέρπουσι τὰς ἀκοάς διὰ τοῦ μέλους, τὸν κάματον τῶν ἀνθρώπων ἀφανίζοντες.

Διὰ μέσου δὲ τῶν Τεμπῶν ὁ Πηγειὸς ποταμὸς ἔρχεται σχολῇ καὶ πράως ῥέων ἐλαίου δίκην. Πολλὴ δὲ αὐτοῦ ἡ σκιά ἐκ τῶν παραπεφυκότων δένδρων καὶ τῶν ἐξηρητημένων κλάδων γίγνεται.

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Λουκιανὸς ἐγεννήθη περὶ τὸ 120 μ.Χ. εἰς τὰ Σαμόσατα τῆς Κομμαγενῆς, ἐπαρχίας τῆς Συρίας, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας.

Κατ' ἀρχὰς μὲν ἐξέμαθε τὴν γλυπτικὴν τέχνην, τὴν καλουμένην **έρμογλυφικὴν**, πλησίον τοῦ ἐκ μητρὸς θεοῦ του, γλύπτου τὸ ἐπάγγελμα. Ἐπειτα δὲ μὴ ἀνεχόμενος τὴν αὐστηρότητα τοῦ θεοῦ του καὶ μὴ ἀγαπῶν τὴν τέχνην αὐτήν, ἐστράφη πρὸς τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων, πρὸς τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἀκατανίκητον ἔλξιν. Ἐμαθε καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν βραδύτερον ἔγραψε τὰ συγγράμματά του. Ἐσπούδασε τὴν ῥητορικὴν καὶ ἐγένετο ῥήτωρ καὶ δικηγόρος εἰς τὴν ἀκμάζουσαν τότε Ἀντιόχειαν, ἣ ὁποία ἦτο ἕδρα τῶν ἀρχῶν τῆς Συρίας ὡς Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο δὲν ἦτο εὐχάριστον εἰς αὐτόν. Ταχέως τὸ ἐγκατέλειψε καὶ ἠκολούθησε τὸ λεγόμενον ἐπιδεικτικὸν ἢ σοφιστικόν, τὸ ὁποῖον κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐξετιμᾶτο πολὺ καὶ ἦτο λιανὴ ἐπικερδὴς. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐξεπαιδεύθη ἐν Ἰωνίᾳ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ῥητορικῆς, ἐπεχείρησε μακρὰς περιουσίας εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν, τὴν Μακεδονίαν, τὴν κυρίως Ἑλλάδα, τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Γαλατίαν (τὴν σημερινὴν Γαλλίαν). Πανταχοῦ κατὰ τὰς περιουσίας του ἀπήγγελλεν εὐφροσύνους λόγους πραγματευόμενος διάφορα θέματα, σοβαρὰ καὶ μὴ, κατὰ τρόπον εὐχάριστον. Ἀπέκτησεν οὕτω τιμὰς, δόξαν καὶ χρῆμα. Τέλος ὅμως ἐγκατεστάθη εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἠσχολήθη εἰς τὴν φιλοσοφίαν. Δὲν ἔγραφε πλέον μακροὺς λόγους, ἀλλὰ διαλόγους μικροὺς, ἰδιορρυθμοὺς, χαριτωμένους καὶ κάπως σατιρικοὺς, διὰ τῶν ὁποίων ἔσκωπτεν ὅ,τι ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν κακὸν καὶ ψευδές. Μὲ τὸν ἀστεϊσμόν καὶ τὴν σάτιραν ἤθελε νὰ βελτιώσῃ καὶ φωτίσῃ τὴν ἐποχὴν του. Ἀργότερον ἐγκατέλειψε τὰς Ἀθήνας καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου διωρίσθη ἐπίτροπος τῶν Αἰγυπτιακῶν χωρῶν. Ἀπέθανεν ἐκεῖ περὶ τὸ 200 μ.Χ.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων του εἶναι καὶ οἱ λεγόμενοι «**Νεκρικοὶ διάλογοι**» διὰ τῶν ὁποίων σατιρίζονται μὲ πολλὴν χάριν καὶ λεπτότητα αἱ ἐπικρατοῦσαι τότε λαϊκαὶ δοξασταὶ διὰ τοὺς νεκροὺς, ἢ ματαιότης τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ἢ εὐτέλεια τῶν κολάκων κλπ.

Αἱ ἀρχαῖαι δοξασίαι περὶ τοῦ Ἄδου.

Οἱ « Νεκρικοὶ διάλογοι » τοῦ Λουκιανοῦ, ὅπως φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ τίτλου των, εἶναι διάλογοι διαφόρων προσώπων (ἀνθρώπων καὶ θεῶν), οἱ ὅποιοι γίνονται εἰς τὸν Ἄδην.

Κατὰ τὰς δοξασίας τῶν ἀρχαίων ὁ Ἄδης ἦτο τόπος σκοτεινὸς εἰς τὸ βάθος τῆς γῆς. Ἐκεῖ ἐβασίλευεν ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Διός, ὁ ὀνομαζόμενος καὶ αὐτὸς Ἄδης ἢ Ἀιδωνεύς ἢ Πλούτων. Οὗτος εἶχε σύζυγον τὴν κόρην τῆς Δήμητρος Περσεφόνην, τὴν ὁποίαν ἤρπασε καὶ ἔφερεν εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν νεκρῶν.

Τὸν Ἄδην περιέβαλλον πέντε ποταμοί : ἡ Στύξ, ὁ Κωκυτός, ὁ Ἀχέρων, ὁ Πυριφλεγέθων καὶ ἡ Λήθη. Κάτω ἀπὸ τοὺς ποταμοὺς αὐτοὺς ἦσαν ἀνοίγματα, τὰ ὅποια ἐχρησίμευον ὡς εἴσοδοι εἰς τὸν Ἄδην. Ἡ κυριώτερα ὅμως εἴσοδος ἦτο ἐν μέγα ἀνοίγμα εἰς τὸ βάθος τῆς Ἀχερουσίας λίμνης, τὴν ὁποίαν σχηματίζει ὁ Ἀχέρων ποταμὸς τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ. Ἐκεῖ ὠδηγοῦντο αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν παραλαμβάνόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀγγελιαφόρου τῶν θεῶν Ἑρμοῦ, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦτο ἐλέγετο καὶ ψυχοπομπός. Οὗτος παρέδιδε τὰς ψυχὰς εἰς τὸν Χάρωνα, ἕνα κατώτερον θεὸν τοῦ Ἄδου, ὁ ὁποῖος ἐχρησίμευεν ὡς πορθμεύς· διεπεραίωνε δηλ. μὲ μίαν λέμβον τὰς ψυχὰς διὰ τῆς Ἀχερουσίας θίμνης καὶ τὰς ἔφερεν εἰς τὸν κάτω κόσμον. Ἀλλὰ διὰ τὸν κόπον του ἔπρεπεν ἀπαιρητῆτως νὰ λάβῃ τὰ πορθμεῖα, νὰ πληρωθῇ δηλ. ἀπὸ κάθε νεκρὸν μὲ ἕνα ὄβολον (μικρὸν νόμισμα ἴσον πρὸς τὸ 1/6 τῆς δραχμῆς). Διὰ τοῦτο συνηθίζετο νὰ τίθεται εἰς ὄβολος εἰς τὸ στόμα τοῦ νεκροῦ κατὰ τὴν ταφὴν του. Μετὰ τὴν ἀφιξίν τῶν ψυχῶν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ κάτω κόσμου εἰσῆρχοντο αὗται εἰς τὸν κυρίως Ἄδην διὰ μιᾶς σιδηρᾶς πύλης, τὴν ὁποίαν ἐφύλασσαν ἄγρυπτος φρουρὸς ὁ Κέρβερος, φοβερὸς κύων μὲ τρεῖς κεφαλὰς. Ἀμέσως δὲ μετὰ τὴν εἴσοδον διηρθύνοντο αἱ ψυχαὶ ἐνώπιον τῶν κριτῶν τοῦ Ἄδου. Οὗτοι ἦσαν τρεῖς : ὁ ἐκ Κρήτης Μίνως, ὁ ἐκ Κρήτης ἐπίσης Ῥαδάμανθυς καὶ ὁ ἐξ Αἰγίνης Αἰακός, ἄνδρες διαπρέψαντες κατὰ τὴν ζωὴν των ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τὴν δικαιοσύνην των καὶ τὰ καλὰ ἔργα των καὶ διὰ τοῦτο τιμηθέντες μετὰ θάνατον μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦτο τοῦ κριτοῦ τῶν ψυχῶν.

Αὗται ἦσαν αἱ περὶ τοῦ Ἄδου δοξασίαι τῶν ἀρχαίων, αἱ ὁποῖαι φανεροῦν τὴν μεγάλην φαντασίαν των, ἀλλὰ καὶ τὴν πίστιν των εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν θεῖαν ἀνταπόδοσιν.

Δ'. ΕΚ ΤΩΝ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ « ΝΕΚΡΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ »

1. Χάρωνος, Μενίππου καὶ Ἑρμοῦ.

1. Χάρων. Ἀπόδος, ὦ κατάρατε, τὰ πορθμεῖα.
Μένιππος. Βόα, εἰ τοῦτό σοι, ὦ Χάρων, ἦδιον
Χάρων. Ἀπόδος, φημί, τὰ πορθμεῖα.
Μένιππος. Οὐκ ἂν λάβοις παρά τοῦ μὴ ἔχοντος.
Χάρων. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων ;
Μένιππος. Εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις οὐκ οἶδα· ἐγὼ
δὲ οὐκ ἔχω.

Χάρων. Καὶ μὴν ἄγξω σε, νῆ τὸν Πλούτωνα, ὦ μι-
αρέ, ἐὰν μὴ ἀποδῶς.

Μένιππος. Κάγω τῇ ἐμῇ βακτηρίᾳ πατάξας δια-
σχίσω σου τὸ κρανίον.

Χάρων. Μάτην οὖν ἔσει πεπλευκῶς τοσοῦτον πλοῦν ;

Μένιππος. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς
με παρέδωκέ σοι.

2. Ἑρμῆς. Νῆ Δία, οὐ δύναμαι τοῦτο ποιεῖν ὑπὲρ τῶν
νεκρῶν.

Χάρων. Οὐκ ἀφήσω σε !

Μένιππος. Ποίει, ὡς βούλει· πλὴν ὁ μὴ ἔχω, πῶς
ἂν λάβοις ;

Χάρων. Σὺ οὐκ ἐγίγνωσκας, ὡς ὀβολὸν κομίζεις ὄφειλες ;

Μένιππος. Ἐγίγνωσκον μὲν, οὐκ εἶχον δέ. Τί οὖν ; Ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν ;

Χάρων. Μόνος οὖν μάτην ἔσει πεπλευκῶς ;

Μένιππος. Οὐ μάτην, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἤντησα καὶ τῆς κώπης συνεπελαβόμην καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν.

Χάρων. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς πορθμέα· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

3. Μένιππος. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὐθις εἰς τὸν βίον.

Χάρων. Χαρίεν λέγεις· ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω.

Μένιππος. Μὴ ἐνόχλει οὖν.

Χάρων. Δεῖξον τί ἐν τῇ πῆρᾳ ἔχεις.

Μένιππος. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἐκάτης τὸ δεῖπνον.

Χάρων. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἐρμῆ, τὸν κύνα ἡγαγες ; Οἶα οὗτος ἐλάλει κατὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων καταγελῶν καὶ ἐπισκώπτων καὶ μόνος ἄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων.

Ἐρμῆς. Ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὄντινα ἄνδρα διεπόρθημευσας ; Ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κούδεν αὐτῷ μέλει. Οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος.

Χάρων. Καὶ μὴν, ὦ Μένιππε, ἂν σε λάβω ποτέ...

Μένιππος. Ἄν με λάβης, ὦ βέλτιστε· ἀλλὰ δις οὐκ ἂν με λάβοις.

2. Πλούτων ἢ κατὰ Μενίππου.

1. Κροῖσος. Οὐ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνα παροικοῦντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνον ἄλλοσε κατάστησον ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον.

Π λ ο ύ τ ω ν. Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνευρος ὦν;

Κ ρ ο ῖ σ ο ς. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζωμεν καὶ στένωμεν ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδαο μὲν οὐτοσί τοῦ χρυσοῦ, Σαρδανάπαλλοο δὲ τῆο πολλῆο τρυφῆο, ἐγὼ δὲ Κροῖσοο τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελαῖ καὶ ἐξονειδίξει ἀνδράποδοο καὶ καθάρματα ἡμᾶο ἀποκαλῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰο οἰμωγὰο καὶ ὅλωο λυπηρόο ἐοτι.

Π λ ο ύ τ ω ν. Τί ταῦτα λέγουοιν, ὦ Μένιππε ;

Μ έ ν ι π π ο ς. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων· μισῶ γὰρ αὐτοὺο δειλοὺο καὶ ἀθλίουο ὄνταο, οἷο οὐκ ἤρκεοοο βιῶναι κακῶο, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντεο μέμνηνται ἔτι τῶν ἄνω. Χαίρω οὖν ἀνιῶν αὐτοὺο.

Π λ ο ύ τ ω ν. Ἀλλ' οὐ χρῆ· λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν οοτερηθέντεο.

Μ έ ν ι π π ο ς. Καὶ σὺ μωραίνεοο, ὦ Πλούτων, ὁμόψηφοο ὦν τοῖοο τούτων οοτεναγμοῖο ;

Π λ ο ύ τ ω ν. Οὐδαμῶο, ἀλλ' οὐ θέλω οοταοιαζέοιν ὑμᾶο.

2. Μ έ ν ι π π ο ς. Καὶ μῆν, ὦ κάκιοοτοο, γιγνώοκετε, ὡο οὐ παύοομαι· ἐνθα γὰρ ἂν ἔλθητε, ἀκολουθήοω ἀνιῶν καὶ κατὰδων καὶ καταγελῶν.

Κ ρ ο ῖ σ ο ς. Ταῦτα οὐχ ὕβριοο ;

Μ έ ν ι π π ο ς. Οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβριοο ἦν, ἃ ὑμεῖοο ἐποιοεῖτε, οοοοκνεῖοοθαι ἀξιοῦντεο καὶ ἐλευθέριοο ἀνδράοιο ἐντρυφῶντεο καὶ τοῦ θανάτου οὐδόλωο μνημονεῦόντεο. Νῦν οὖν οἰμώζετε πάντων ἐκείνων οοτερηθέντεο.

Κ ρ ο ῖ σ ο ς. Πολλῶν, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων.

Μ ί δ α ς. Ὅοου μὲν ἐγὼ χρυοοῦ !

Σ α ρ δ α ν ά π α λ λ ο ς. Ὅοηο δὲ ἐγὼ τρυφῆο !

Μ έ ν ι π π ο ς. Εὐγε ! Οὕτω οοιοεῖτε· ὀδύρεοοθε μὲν ὕ-

μεῖς, ἐγὼ δὲ τὸ « γ ν ὦ θ ι σ α υ τ ὸ ν » πολλάκις λέγων ἐπάσσομαι· πρέπει γὰρ τοῦτο ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπάδεσθαι.

3. Διογένους καὶ Μαυσώλου.

1. Διογένης. ὦ Κάρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς ;

Μαύσωλος. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὅτι ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων καὶ νήσους δέ τινας ἔτι κατέλαβον καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην τῆς Ἰωνίας τὰ πολλὰ καταστρεφόμενος· καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνημα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλίκων οὐκ ἔχει ἄλλος νεκρός, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως εἰς κάλλος πεποιημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἀκριβέστατα εἰκονιζομένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ ναὸν εὔροι τις ἂν ῥαδίως. Οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν ;

2. Διογένης. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ λέγεις καὶ τῷ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου ;

Μαύσωλος. Νῆ Δία, ἐπὶ τούτοις.

Διογένης. Ἄλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἐκείνη ἔτι σοι οὔτε ἡ μορφή πάρεστιν· τίνος ἔνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθεῖη ἂν τοῦ ἐμοῦ ; φαλακρὰ ἀμφοτέρα καὶ γυμνά. Ὁ δὲ τάφος καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως χρησιμεῦει ἐπιδεικνύεσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἔστι· σὺ δέ, βέλτιστε, οὐχ ὀρῶ ὅ,τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο λέγεις, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

3. Μαύσωλος. Ἄνωφελῆ οὖν μοι ἐκεῖνα πάντα ; καὶ ἰσότημος ἔσται Μαυσώλω καὶ Διογένης ;

Διογένης. Οὐκ ἰσότημος, ὦ γενναιότατε· Μαύσωλος

μὲν γὰρ οἰμῶζει μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ὤφετο, Διογένης δὲ καταγελαῖ αὐτοῦ. Καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῶ λέγει ἔχειν ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ τοῦ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρῶν βίον βεβιωκῶς ὑψηλότερον, ὃ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, τοῦ σοῦ μνήματος καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

4. Πλούτωνος καὶ Ἑρμοῦ.

1. Πλούτων. Τὸν γέροντα γιγνώσκεις, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ᾧ παῖδες μὲν οὐκ εἰσίν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες πολλοί;

Ἑρμῆς. Ναί, τὸν Σικυώνιον λέγεις. Τί οὖν;

Πλούτων. Ἐκεῖνον μὲν, ὃ Ἑρμῆ, ζῆν ἕασον ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα καὶ ἔτι πλείω, τοὺς δὲ κόλακας αὐτοῦ ἄγε ἐνταῦθα ἐφεξῆς ἄπαντας.

Ἑρμῆς. Ἄτοπον τὸ τοιοῦτον.

Πλούτων. Οὐκ ἄτοπον, ἀλλὰ δικαιοτάτον· οὗτοι γὰρ εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον, ἵνα τὰ χρήματα λάβωσιν οὐδὲν προσήκοντες· ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιαιώτατον, ὅτι καὶ τὰ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θεραπεύουσιν ἐν τῷ φανερῷ καὶ νοσοῦντος ταχὺν τὸν θάνατον βούλονται, θύσειν δ' ὅμως ὑπισχυοῦνται, ἐὰν ῥάτῃσῃ, καὶ ὅλως ποικίλῃ ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. Διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἐπὶ πολὺ ἀθάνατος, οἱ δὲ πρὸ αὐτοῦ ἐνταῦθα ἐλθέτωσαν, μάτην τὸν πλοῦτον ἀναμείναντες.

2. Ἑρμῆς. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ κάκεινος διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίδας αὐτοῖς παρέχει καὶ αἰεὶ ἐτοιμοθάνατος ὢν, ὅμως ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων.

Οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ἀλλήλοις διηρημένοι βόσκονται ζῶν μακαρίαν ἐλπίζοντες.

Πλούτων. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας ὡσπερ ὁ Ἰόλεως ἀνηβησάτω, οἱ δὲ ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων ἐλθέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

Ἐρμῆς. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· ἄξω γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἐξῆς· ἑπτὰ δέ, οἶμαι, εἰσί.

Πλούτων. Ἄγαγε αὐτούς· ὁ δὲ παραπέμφει ἕκαστον ἀντὶ γέροντος αὔθις νέος γενόμενος.

5. Ζηνοφάντου καὶ Καλλιδημίδου.

1. Ζηνόφαντος. Σὺ δέ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; Ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγῶν ἀπεπνίγην, γιγνώσκεις· παρῆσθα γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι.

Καλλιδημίδης. Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντε· τὸ δὲ ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο· γιγνώσκεις γὰρ καὶ σὺ Πτωόδωρον τὸν γέροντα;

Ζηνόφαντος. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ὃν σὺ τοσοῦτον ἐθεράπευες;

Καλλιδημίδης. Ἐκεῖνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὃς ὑπισχνεῖτο τὴν οὐσίαν ἀποθανῶν ἀφήσειν ἐμοί. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀπέθνησκε καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς μῆκιστον ἀπετείνετο καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξήϋρον· λαβὼν γὰρ φάρμακον ἔπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὴν ὁ Πτωόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, ἐμβαλόντα εἰς κύλικα ἔτοιμον ἔχειν καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ· ἐὰν δὲ τοῦτο ποιήσῃ, ἐλεύθερον ὑπισχνούμην ἀφήσειν αὐτόν.

Ζηνόφαντος. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γὰρ παράδοξα λέγεις.

2. Καλλιδημίδης. Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἤλθομεν, δύο ὁ μειρακίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτωδῶρῳ τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοί, σφαλεῖς ἐμοί μὲν τὸ φάρμακον, Πτωδῶρῳ δὲ τὴν ἄνευ φαρμάκου κύλικα ἔδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην νεκρὸς ἀντ' ἐκείνου. Τί γελᾷς, ὦ Ζηνόφαντε;

Ζηνόφαντος. Ἀστεῖα γάρ, ὦ Καλλιδημίδη, ἔπαθες. Ὁ γέρον δὲ τί πρὸς ταῦτα;

Καλλιδημίδης. Πρῶτον μὲν ἐταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον, εἶτα ἐννοήσας τὸ γεγενημένον ἐγέλα καὶ αὐτός, οἷά με ὁ οἰνοχόος εἵργασται.

Ζηνόφαντος. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σέ τὴν ἐπίτομον ὀδὸν ἐχρῆν τραπέσθαι· ἡ γὰρ λεωφόρος ἀσφαλεστέρα, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδυτέρα ἐστίν.

6. Κράτητος καὶ Διογένους.

1. Κράτης. Μοίριχον τὸν πλούσιον ἐγίγνωσκες, ὦ Διόγενης, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλλάδας ἔχοντα, οὗ ἀνεψιὸς ἦν Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτός;

Διογένης. Τίνος ἔνεκα, ὦ Κράτης, περὶ τούτου ἐρωτᾷς;

Κράτης. Ἄκουσον, ὦ Διόγενης. Οὗτοι ἐθεράπευον ἀλλήλους τοῦ κλήρου ἔνεκα ἐκάτερος, ἡλικιωῦντες ὄντες, καὶ τὰς διαθήκας εἰς τὸ φανερόν ἐτίθεντο, Ἀριστέαν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ὀρίζων τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. Ταῦτα μὲν ἐγέγραπτο, οἱ δ' ἐθεράπευον ὑπερβαλλόμενοι ἀλλήλους τῇ κολακείᾳ...

2. Διογένης. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; Ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον.

Κράτης. Ἀμφότεροι ἀπέθανον ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ· οἱ δὲ

κλῆροι εἰς ἄλλους περιῆλθον οὐδεπώποτε προμαντευομένους οὕτω γενήσεσθαι ταῦτα. Διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος εἰς Κίρραν κατὰ μέσον τὸν πόρον, τρικυμίας γενομένης, ἀνετράπησαν.

3. Διογένης. Εὖ ἐποίησαν. Ἡμεῖς δὲ ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἤμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐν νῶ εἶχομεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε γὰρ ποτε ἠϋξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ἵνα τὴν βακτηρίαν αὐτοῦ κληρονομήσω (εἶχε δὲ πάνυ κραταιὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος), οὔτε, οἶμαι, σύ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὸν πίθον καὶ τὴν πήραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν.

Κράτης. Οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει, ἀλλ' οὐδὲ σοί, ὦ Διόγενες· ἃ γὰρ ἔχοῃν, σύ τε Ἀντισθένης ἐκληρονόμησας καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶ μείζω καὶ σεμνότερα καὶ αὐτῆς τῆς Περσῶν ἀρχῆς.

Διογένης. Τίνα ταῦτα φῆς;

Κράτης. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν ἐλευθερίαν.

Διογένης. Νῆ Δία, ἀληθῶς τοῦτον ἐκληρονόμησα τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθένης καὶ σοὶ ἔτι πλείω κατέλιπον.

4. Κράτης. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς κληρονομήσειν προσδοκῶν, εἰς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον.

Διογένης. Εἰκότως· οὐ γὰρ ἐβούλοντο τὰ τοιαῦτα δεχέσθαι παρ' ἡμῶν· τὸ δὲ χρυσίον ὁδοῦσι καὶ ὄνου καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον.

Κράτης. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔξομεν καὶ ἐνταῦθα τὸν πλοῦτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἤξουσι κομίζοντες, καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

- 1) ...
- 2) ...
- 3) ...
- 4) ...
- 5) ...
- 6) ...
- 7) ...
- 8) ...
- 9) ...
- 10) ...
- 11) ...
- 12) ...
- 13) ...
- 14) ...
- 15) ...
- 16) ...
- 17) ...
- 18) ...
- 19) ...
- 20) ...
- 21) ...
- 22) ...
- 23) ...
- 24) ...
- 25) ...
- 26) ...
- 27) ...
- 28) ...
- 29) ...
- 30) ...
- 31) ...
- 32) ...
- 33) ...
- 34) ...
- 35) ...
- 36) ...
- 37) ...
- 38) ...
- 39) ...
- 40) ...
- 41) ...
- 42) ...
- 43) ...
- 44) ...
- 45) ...
- 46) ...
- 47) ...
- 48) ...
- 49) ...
- 50) ...
- 51) ...
- 52) ...
- 53) ...
- 54) ...
- 55) ...
- 56) ...
- 57) ...
- 58) ...
- 59) ...
- 60) ...
- 61) ...
- 62) ...
- 63) ...
- 64) ...
- 65) ...
- 66) ...
- 67) ...
- 68) ...
- 69) ...
- 70) ...
- 71) ...
- 72) ...
- 73) ...
- 74) ...
- 75) ...
- 76) ...
- 77) ...
- 78) ...
- 79) ...
- 80) ...
- 81) ...
- 82) ...
- 83) ...
- 84) ...
- 85) ...
- 86) ...
- 87) ...
- 88) ...
- 89) ...
- 90) ...
- 91) ...
- 92) ...
- 93) ...
- 94) ...
- 95) ...
- 96) ...
- 97) ...
- 98) ...
- 99) ...
- 100) ...

Α΄ ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

1. σκώπτω = εμπαίζω, περιγελάω.— τίκτω = γεννώ.
2. δῶμα = οἰκία.— λοιδορῶ = ὑβρίζω, κακολογῶ.
3. νέμομαι = βόσκω.— αἰμύλος = κολακευτικός, δόλιος.— ἀδεῶς = χωρίς φόβον.
4. μεθύω ἐλαίῳ = εἶμαι γεμᾶτος λάδι.— ἄπτω = ἀνάπτω.— φαίνω = φωτίζω, φέγγω.
5. ὥς = ὅτι.— πλείους (συγκρ. τοῦ πολὺς) = περισσοτέρας.— τέξεται· μέλ. τοῦ ῥ. τίκτω = γεννώ.— κριθίζω = τρέφω διὰ κριθῆς.
6. ἐπειδὴ ἀπαλλάττεσθαι ἔμελλεν = ὅτε ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ.— πυνθάνομαι τινος = ζητῶ νὰ μάθω ἀπὸ κάποιον, ἐρωτῶ τινα.— ἔγνων· ἄορ. τοῦ γινώσκω = ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι· (μέλλων γνώσομαι).
7. ἀνακαλοῦμαι = ἐπαναφέρω.— ὑπολείπομαι = μένω ὀπίσω.— εὐστοχῶ (-έω) = ἐπιτυγχάνω.— δεσπότης = κύριος, ἰδιοκτῆτης.
8. λιμώττουσα, τοῦ ῥ. λιμώττω = πεινῶ πολύ.— ἐθεάσατο, τοῦ ῥ. θεάομαι - ὠμαι = παρατηρῶ.— ἀναδενδράς = κληματαριά (ἄμπελος ἀναρριχωμένη εἰς δένδρα).— ὁ βότρυς = τὸ σταφύλι.— ὄμφραξ (γεν. ὄμφρακος) = ἄγουρο σταφύλι, ἀγουρίδα.
9. δρυοτόμος = ξυλοκόπος.— κοιτάζω = ἔχω τὴν κοίτην μου, κοιμῶμαι.
10. πῆρα = δερμάτινος σάκκος, σακκούλι.— γέμω τινός = εἶμαι γεμᾶτος ἀπὸ κάτι.— ἀλλότριος = ξένος.— πάνυ = λίαν, πάρα πολύ.
11. παμμεγέθης = πάρα πολὺ μεγάλος.— ἐπιβουλεύω τινί = σχεδιάζω κακὸν ἐναντίον τινός.— ἔγνω περιγενέσθαι αὐτοῦ δόλῳ = ἀπεφάσισε νὰ καταβάλῃ αὐτὸν μὲ δόλον.— καὶ δὴ = καὶ λοιπόν.— συνεστιαθῶμεν· συνειστιάθην, ἄορ. τοῦ συνεστιῶμαι = εὐωχοῦμαι, διασκεδάζω.— θεασάμενος ἄορ. τοῦ θεῶ-

- μαι = παρατηρῶ, βλέπω.— ὀβελίσκος = σούβλα.— ἀπαλλάττομαι = ἀπομακρύνομαι, φεύγω.— δεινόν = κακόν.
12. ἄγρα = κυνήγιον.— θηρίον = ζῷον.— ἀγρεύομαι = συλλαμβάνομαι κατὰ τὸ κυνήγιον.— διανεῖμαι, ἄορ. τοῦ διανέμω = μοιράζω.— ἐλέσθαι· εἰλόμην, ἄορ. τοῦ αἰρούμαι = ἐκλέγω.— ἐρομένου· ἠρόμην, ἄορ. τοῦ ἐρωτῶ.
13. σαγήνη = δίκτυον (πρὸς ἀλιείαν).— βάλλω = ῥίπτω.— πειράομαι - ὦμαι = προσπαθῶ, δοκιμάζω.— ἔγωγε = ἐγὼ βέβαια.
14. κομπαστής = καυχησιολόγος, (ἐκείνος, ὁ ὁποῖος καυχᾶται χωρὶς νὰ ἔχη πραγματικὴν ἀξίαν).— ὀνειδίζομαι = κατηγοροῦμαι, χλευάζομαι.— ἀποδημήσας, τοῦ ῥ. ἀποδημέω - ὦ = ξενιτεύομαι.— κομπάζω = καυχῶμαι παρ' ἀξίαν (παινιέμαι).— ἔδρασα, τοῦ ῥ. δράω - ὦ = πράττω, κατορθώνω.— οὐκ ἀνάγκη, ἔνν. ἐστί.
15. ὀδεύω = πορεύομαι, βαδίζω.— ἄρον· ἦρα, ἄορ. τοῦ αἴρω = σηκώνω, παίρνω.— οἴμοι = ἀλίμονον εἰς ἐμέ.
16. καὶ φυγὴ ἦν ἀνθρώπων = καὶ ἐτρέποντο εἰς φυγὴν οἱ ἄνθρωποι.— περιηρέθη· περιηρέθην, ἄορ. τοῦ περιαιρούμαι (-έομαι) = ἀφαιρούμαι, πίπτω.— παίω = κτυπῶ.
17. κριθίζω = τρέφω διὰ κριθῆς. — συνεργός = συνεργάτης, βοηθός.— δεσπότης, βλ. 3.— χαλινώσας, τοῦ ῥ. χαλινώω - ὦ = χαλινώνω, περνῶ τὸν χαλινὸν εἰς τὸν ἵππον.— μηδὲν ἰσχύων = χωρὶς νὰ ἔχη καμμίαν δύναμιν, χωρὶς νὰ ἤμπορῇ νὰ κάμῃ τίποτε.
18. αἰεῖ = πάντοτε, διαρκῶς.— πειράομαι - ὦμαι = προσπαθῶ.— ὀμονοῶ = ἔχω ὀμόνοιαν (μὲ κάποιον).— παρήνεσεν τοῦ ῥ. παραινέω - ὦ = συμβουλεύω. — κομίζω = φέρω. — ἀθροαί = συνηνωμένοι, ὅλοι μαζί.— κελεύω = διατάσσω.— ῥᾶδίως = εὐκόλως.— τῷ ἔργῳ, δοτ. ὀργανικὴ = διὰ τοῦ ἔργου, ἐμπράκτως.— ἀχείρωτος = ἀκατανίκητος. — εὐάλωτος = εὐκολονίκητος.
19. νέμω = βόσκω.— ἐπικαλέομαι - οὔμαι = καλῶ εἰς βοήθειαν.— βοηθέω - ὦ = τρέχω εἰς βοήθειαν.— βοάω - ὦ = φωνάζω δυνατά.— προσδραμεῖν, ἀπαρ. ἄορ. β' τοῦ ῥ. προστρέχω.— ἄδεια

- = ἀφοβία, ἀσφάλεια, εὐκαιρία.— **διέφθειρεν**, ἀόρ. τοῦ ῥ. **διαφθείρω** = καταστρέφω.
20. **μέλλων καταλύειν τὸν βίον** = ὁ ὁποῖος ἦτο ἐτοιμοθάνατος.— **κατορωρύχθαι**· **κατορώρυγμαί**, παρακ. τοῦ **κατορύττομαι** = θάπτομαι εἰς τὴν γῆν.— **κατασκάπτω** = σκάπτω βαθέως.
21. **κεραμεὺς** = ὁ ἐργαζόμενος τὸν πηλόν, κανατᾶς, κεραμιδιᾶς.— **χειμῶν** = κακοκαιρία.— ὁ **ἄμβρος** = ἡ (ραγδαία) βροχή.— **ἀρδεύω** = ποτίζω.— **αἰθρία** = καλὸς καιρὸς.— **εὐδία** (συνώνυμος τῆς λ. **αἰθρία**) = καλὸς καιρὸς.— **ποτέρα** = μὲ ποῖαν ἐκ τῶν δύο (**πότερος**, -α, -ον).— **συνεύχομαι** = εὐχομαι μαζὶ μὲ ἄλλον.
22. **πάντων τῶν ἱατρῶν λεγόντων** = ἐνῶ ὅλοι οἱ ἱατροὶ ἔλεγον.— **ἐγερθεῖς**, τοῦ ῥ. **ἐγείρομαι** = σηκώνομαι.— **βαίνω** = βαδίζω.— **ὔδωρ τῆς Λήθης**· οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον ὅτι εἰς τὸν Ἄδην ὑπῆρχε ποταμὸς ὀνομαζόμενος Λήθη καὶ ὅτι οἱ νεκροὶ πίνοντες ἐκ τοῦ ὕδατος αὐτοῦ ἐλησμόνουν ὅλα τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα ἐγνώρισαν εἰς τὴν ζωὴν.— ὁ **Θάνατος**, προσωποποίησης τοῦ θανάτου = ὁ Χάρος.— ὁ **Ἄδης** = ὁ θεὸς τοῦ κάτω κόσμου.— **ἑάω** - ὦ = ἀφήνω, ἐπιτρέπω.— **τελευτάω** - ὦ = ἀποθνήσκω.— **καταγράφομαι** = γράφω εἰς κατάλογον, σημειώνω.— **δυσωπέω** - ὦ = ἐπιμόνως παρακαλῶ.— **διεβλήθης**, παθ. ἀόρ. τοῦ ῥ. **διαβάλλω** = συκοφαντῶ.—
23. ὁ **ἄλεκτρον** = ὁ ἀλέκτωρ, κόκορας.— **ὀδεύω** = πορεύομαι, περιπατῶ.— **καθεύδω** = κοιμοῦμαι.— **κατὰ τὸ εἰωθὸς** = κατὰ τὴν συνήθειαν.— **νύκτωρ** = ἐν καιρῷ νυκτός, τὴν νύκτα.— **ἔδραμε**, ἀόρ. β' τοῦ ῥ. **τρέχω**.
24. **ξυλεύομαι** = κόπτω ξύλα.— **ἀπορῶ** = εὐρίσκομαι εἰς ἀμηχανίαν, δὲν γνωρίζω τί νὰ κάμω.— **τοῖνον** = λοιπόν.— **ἀνήνεγκε**· **ἀνήνεγκον**, ἀόρ. β' τοῦ **ἀναφέρω** = φέρω ἐπάνω.— **τὸν ἀπολωλότα** = τὸν χαμένον (παρακ. τοῦ **ἀπόλλυμαι**).— **παραγενόμενος**· **παρεγενόμενῃ**, ἀόρ. τοῦ **παραγίγνομαι** = ἐρχομαι.— **ἑταῖρος** = σύντροφος, συνάδελφος.— **ἄξινη** = πέλεκυς.— **βάλλω** = ρίπτω.— **ἀναίδεια** = ἔλλειψις αἰδοῦς, θρασύτης.— **κατέσχεν**· **κατέσχον**, ἀόρ. β' τοῦ **κατέχω** = κρατῶ.

Β'. ΕΚ ΤΗΣ « ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ » ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

Α') Θ Ε Ο Γ Ο Ν Ι Α

1. **δυναστεύω** = ἐξουσιάζω, βασιλεύω.— **τεκνώω - ὦ** = γεννῶ.— **Ἑκατόγχειρες**· μυθικά ὄντα μὲ μεγάλην δύναμιν, τὰ ὅποια οἱ ἀρχαῖοι ἐφαντάζοντο ἔχοντα πολλὰς χεῖρας.— **προσαγορεύω** = ὀνομάζω.— **μέγεθος** = ἀνάστημα.— **ἀνυπέμβλητος** = ἀπροσπέραστος, ἀκατανίκητος.— **διὸ** = διὰ τοῦτο.— **ἐρεβώδης** = σκοτεινός.— **ἐν Ἄδου (ἐν τόπῳ Ἄδου)** = εἰς τὸν Ἄδην.— **ἐπιθέσθαι**, ἀπαρ. ἀόρ. β' τοῦ ῥ. **ἐπιτίθεμαι**.— **ἀνήγαγον**, ἀόρ. β' τοῦ ῥ. **ἀνάγω** = φέρω ἐπάνω, ἀναβιβάζω.
2. **ἀφαιρεθήσεται τὴν ἀρχὴν** = ὅτι θὰ τοῦ ἀφαιρεθῆ ἡ βασιλεία, ὅτι θὰ χάσῃ τὴν ἐξουσίαν.— **παραγίνομαι** = μεταβαίνω, ἔρχομαι.— **ἐγκυμονέω - ὦ** = ἔχω εἰς τὴν κοιλίαν.— **ἄντρον** = σπήλαιον.— **Δίκη**· ὄροσειρὰ τῆς Ἀνατολ. Κρήτης (σήμερον λέγεται καὶ Λασηθιώτικα βουνά).— **τρέφεσθαι** = διὰ τὰ ἀνατρέφονται.— **Κούρητες**· ἦσαν ἀρχαῖαι θεότητες λατρουόμεναι ἐν Κρήτῃ.— **νύμφαι**· αὗται ἦσαν θεότητες προστατεύουσαι τὰς πηγὰς, τὰ δάση, τὰ σπήλαια καὶ τοὺς λειμῶνας.— **Ἀμάθεια** ἡ αἰξ ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ὁποίας ἐτράφη ὁ Ζεὺς· κατ' ἄλλην παράδοσιν ἡ Ἀμάθεια ἦτο νύμφη θρέψασα τὸν Δία διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος προσφερομένων ἐντὸς κοίλου κέρατος αἰγὸς (τοῦτο δὲ ἐλέγετο « κέρας τῆς Ἀμαλθείας » καὶ ἐθεωρεῖτο σύμβολον ἀφθονίας).— **τὸ δόρυ** (γεν. τοῦ δόρατος) = κοντάρι· (τὸ δόρυ ἦτο ἐκ τῶν σπουδαιότερων ἐπιθετικῶν ὄπλων).— **ἀσπίς**· τοῦτο ἦτο τὸ κυριώτερον ἀμυντικὸν ὄπλον, προφυλάσσον τὸ σῶμα τοῦ ὀπλίτου, κυκλοτερές συνήθως ἐκ δέρματος βοός, ἐπικεκαλυμμένον διὰ μεταλλίνων πλακῶν.— **ὡς τὸν γεγεννημένον παῖδα** = μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἦτο δῆθεν τὸ νεογέννητον.
3. **ἐπειδὴ** (χρον.) = ὅτε.— **ἐγένετο τέλειος** = ἐφθασεν εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν.— **ἐξεμέω - ὦ** = ξερονῶ.— **ἐνιαυτός** = ἔτος.—

Κάμπη· ἦτο μυθικὸν τέρας τοῦ Ἄδου.—**τρίαίνα**· ἦτο τὸ σύνθηρες ὄπλον τοῦ Ποσειδῶνος καὶ σύμβολον τῆς ἐξουσίας του ἐπὶ τῆς θαλάσσης· ἀποτελεῖτο δὲ ἀπὸ ἓν μακρὸν κοντάρι μὲ τρία δόντια (σημερ. τρικράνι).—**κρατέω - ᾠ** = νικῶ.—**καθεῖρξαντες**, μετ. ἄορ. τοῦ ῥ. **καθεῖργνυμι** = φυλακίζω.—**διακληρόομαι - οὔμαι** = βάλλω κλήρον.—**λαγχάνω** = λαμβάνω διὰ κλήρου, ἐπιτυγχάνω.—**δυναστεία** = ἐξουσία, βασιλεία.

Β') ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑ

1. **Ἰαπετός**· εἷς ἐκ τῶν Τιτάνων.—**γῆ** = χῶμα.—**λάθρα Διὸς** = κρυφὰ ἀπὸ τὸν Δία· τὸ πῦρ μὲ τὰς τεχνικὰς γνώσεις καὶ τὴν πυροτεχνίαν ἐκλάπη ἀπὸ τὸ ἐν Ὀλύμπῳ ἐργαστήριον τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἥφαιστου, ὅπου ἐφυλάσσετο.—**νάρθηξ**· ὑψηλὸν καλαμοειδὲς φυτὸν (μαγκούτα)· τὸ κοῖλον στέλεχος του εἶναι πλήρες ἐντεριώνης, ἣ ὅποια διατηρεῖ τὸ πῦρ, ὅπως ἡ ἴσκα.—**ἦσθετο· ἦσθόμεν**, ἄορ. β' τοῦ **αἰσθάνομαι** = ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι.—**Ἥφαιστος**· υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, θεὸς τῆς χαλκευτικῆς καὶ τοῦ πυρός.—**Καύκασος**· ὄρος τῆς Ἀσίας κείμενον μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς Κασπίας Θαλάσσης.—**ἐδέδετο**· ὑπερσυντ. τοῦ **δοῦμαι (-έομαι)** = δένομαι.—**ἐφίπταμαι** = πετῶ κατ' ἐπάνω.—**λοβοὶ τοῦ ἥπατος** = τὰ ἄκρα τοῦ ἥπατος, τὸ συκῶτι.—**πυρός... ταύτην** = αὐτὴν τὴν τιμωρίαν ὑφίστατο διὰ τὴν κλοπὴν τοῦ πυρός.—**Φθία**· χώρα εἰς τὰ ΝΑ. τῆς Θεσσαλίας, πατρὶς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ κοιτίς τῶν Ἀχαιῶν.—**Ἐπιμηθεύς**· ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως.
2. **ὑποθεμένου· ὑπεθέμην**, ἄορ. τοῦ **ὑποτίθεμαι** = συμβουλεύω.—**λάρναξ** = κιβωτός.—**τεκτηνάμενος**· ἄορ. τοῦ **τεκταίνομαι** = κατασκευάζω.—**τὰ ἐπιτήδεια** = τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, τροφίμα.—**ἐνθέμενος· ἐνεθέμην**, ἄορ. τοῦ **ἐντίθεμαι** = θέτω ἐντός.—**ὑετός** = βροχή.—**χέας**, ἄορ. τοῦ **χέω** = χύνω, ῥίπτω.—**κατακλύζω** = σκεπάζω τελείως μὲ ὕδωρ.—**προσίσχω** (ἄλλος τύπος τοῦ **προσέχω**) = προσεγγίζω εἰς τινὰ τόπον, σταματῶ.—**ὄμβρος** = ὑετός.—**παῦλαν λαμβάνω** = παύω.—**ἐκβάς· ἐξέβην**, ἄορ. β' τοῦ **ἐκβαίνω** = ἐξέρχομαι.—**φύξιος**· ἐπιθετον τοῦ Διὸς, ὡς προστάτου τῶν φυγόντων.—**αἰροῦμαι (-έομαι)** = ἐκ-

λέγω, προτιμῶ. — αἶρω λίθους = σηκώνω, λαμβάνω λίθους ἐκ τοῦ ἐδάφους.

3. **Κραναός**· ἥρωσ τῆς Ἀττικῆς. — **ἄφ' ἑαυτοῦ** = ἀπὸ τὸ ὄνομά του. — **τὴν πέραν χώραν Πελοποννήσου**· ἐννοεῖ τὴν σημερινὴν Δωρίδα.

Γ') ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

1. **τίκτω** = γεννῶ. — **αὔθις** = πάλιν. — **ἐπιβουλεύω** = σχεδιάζω κρυφὰ κάτι κακὸν (ἐναντίον κάποιου). — **πυρὸς** = σῆτος. — **φρύγω** = ξηραίνω (εἰς τὸ πῦρ). — **ἀνεδίδου**, παρατ. τοῦ ρ. **ἀναδίδωμι** = ἀναδίδω, φυτρώνω. — **πυνθάνομαι** = ἐρωτῶ νὰ μάθω· **ἀπαλλαγὴν ἐπυνθάνετο τῆς ἀφορίας** = ἠρώτα τὸν θεὸν πῶς θ' ἀπαλλάξῃ τὴν χώραν του ἀπὸ τὴν ἀφορίαν, δηλ. ἀπὸ τὴν ἀκαρπίαν τῆς γῆς. — **ὡς εἶη κεκρησμένον** = ὅτι δῆθεν εἶχε δοθῆ χρησιμὸς· τὸ ῥ. **χρῶ** (ἐπὶ μαντείων) = δίδω χρησιμὸν, χρησιμοδοτῶ. — **παρέστησεν** = ἔστησε πλησίον, ἐτοποθέτησε (τοῦ ῥ. **παρίστημι**)· — **ὡς δὲ ἐγένοντο** = ὅτε δὲ ἔφθασαν. — **Σίγειον**, ἀκρωτήριον τῆς Τρωάδος εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Ἑλλησπόντου. — **Χερρόνησος**, ἡ Θρακικὴ Χερσόνησος, ἡ μεταξὺ τοῦ Θρακικοῦ πελάγους καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου. — **ὠλισθεν**, ἀόρ. β' τοῦ ῥ. **ὠλισθαίνω** = γλιστρῶ. — **εἰς Κόλχους** = εἰς τὴν χώραν τῶν Κόλχων, εἰς τὴν Κολχίδα (κειμένην κατὰ τὰ Α. παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου). — **τὸ δέρας** (γεν. **τοῦ δέρατος**) = τὸ δέρμα. — **ἄλσος** = ἱερὸν δάσος (ἀφιερωμένον εἰς θεόν). — **καθηλώω - ῶ** = καρφώνω.
2. **Ἴωλκός**, ἀρχαία πόλις τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας πλησίον τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου. — **θεσπίζω** = χρησιμοδοτῶ, προφητεύω. — **φυλάττομαί τινα** = προφυλάττομαι ἀπὸ κάποιον. — **μονοσάνδαλος** = ὁ φορῶν ἐν μόνον σάνδαλον (πέδιλον). — **ἀγνοέω - ῶ** = δὲν ἐννοῶ. — **ἔγνω**, ἀόρ. β' τοῦ ῥ. **γιγνώσκω** = ἐννοῶ. — **ἐπὶ τῇ θαλάσση** = πλησίον τῆς θαλάσσης. — **ἐπὶ ταύτῃ** = διὰ ταύτην (τὴν θυσίαν). — **μεταπέμπομαι** = προσκαλῶ. — **διατρίβω** = διαμένω, ζῶ. — **πόθῳ γεωργίας** = ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν γεωργίαν. — **Ἄναυρος**, ποταμὸς τοῦ Πηλίου ἐκβάλλων εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον (σήμερον « Ξεριάς »). — **ἀπολέσας**· μετ. ἀόρ. τοῦ ῥ. **ἀπόλλυμι** = χάνω. — **ρεῖθρον** = ρεῦμα. — **τί ἂν ἐποίεις** = τί θὰ ἔκαμνες. — **προσέταττον ἂν** — θὰ διέτασ-

- σον. — ἐπὶ τὸ δέρας ἔλθειν = νὰ ὑπάγῃ διὰ τὸ δέρας (νὰ μεταβῆ καὶ νὰ φέρῃ τὸ δέρας). — δράκων = μέγας ὄφις.
3. παρακαλέω - ᾧ = προσκαλῶ. — πεντηκόντορος ναῦς = πλοῖον μὲ πεντήκοντα κωπηλάτας (25 ἀπὸ κάθε πλευράν). — οὔδε = οἱ ἐξῆς.
4. ναυαρχοῦντος Ἰάσονος = μὲ ναύαρχον τὸν Ἰάσονα. — ἀνάγομαι = ἀποπλέω. — Δολιόνες, λαὸς κατοικῶν παρὰ τὴν Κύζικον τῆς Μ. Ἀσίας. — φιλοφρόνως = φιλικῶς. — νυκτὸς = κατὰ τὴν νύκτα. — ἀντίπνοια = ἐναντίος ἀνεμὸς· περιπίπτω ἀντιπνοίαις = συναντῶ ἐναντίους ἀνέμους. — Πελασγοί, προϊστορικὸς λαὸς κατοικῶν εἰς Θεσσαλίαν, Ἡπειρον, Ἀρκαδίαν καὶ εἰς ἄλλας ἐλληνικὰς χώρας. — κτείνω = φονεύω. — μεθ' ὧν = μετὰξὺ τῶν ὁποίων. — μεθ' ἡμέραν = ὅταν ἐξημέρωσε. — ἀποδύρομαι = θρηγῶ. — ἐκείραντο τὰς κόμας = ἔκοψαν τὰ μαλλιά των (εἰς ἔνδειξιν μεγάλου πένθους), τὸ ῥ. κείρω = κόπτω τὴν κόμην, κουρεύω. — ὑδρεύομαι = λαμβάνω ὕδωρ. — νύμφαι, βλ. Β', Α', 2. — σπάομαι - ᾧμαι τὸ ξίφος = σύρω τὸ ξίφος ἐκ τῆς θήκης, ξιφουλκῶ. — δηλώω - ᾧ = φανερώνω, ἀνακοινώνω. — ὑποστρέφω = ἐπιστρέφω.
5. Βέβρυκες, λαὸς τῆς Βιθυνίας ἐν Μ. Ἀσίᾳ. — νύμφη, βλ. Β', Α', 2. — πυκτεύω = πυγμαχῶ. — παραγίγνομαι = ἔρχομαι. — προκαλέομαι - οὔμαι = προσκαλῶ. — εἰς πυγμὴν = εἰς πυγμαχίαν. — πλήξας, μετ. ἀορ. τοῦ ῥ. πλήττω = κτυπῶ. — καταντάω - ᾧ = φθάνω. — Σαλμυδησσὸς ἐλέγετο ὅλη ἡ Θρακικὴ παραλία ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.
6. ὄψεις = ὀφθαλμοί. — πηρόω - ᾧ = σακατεύω, ἀκρωτηριάζω κάποιον, τὸν κάμνω ἀνάπηρον· τὰς ὄψεις πεπηρωμένος = τυφλός. — Ἄρπυιαι, μυθολογικὰ ἀρπακτικὰ τέρατα, τὰ ὅποια παριστάνοντο ὡς παρθέναι πτερωταὶ καὶ δύσμορφοι μὲ γαμφοὺς ὄνυχας. — ἐπειδὴ (χρον.) = ὅτε. — καθίπταμαι = πετῶ πρὸς τὰ κάτω, ὀρμῶ. — ἀνάπλευα = γεμᾶτα (τῆς ἀπτ. β' κλίσι. ὁ καὶ ἡ ἀνάπλευως, τὸ ἀνάπλευον). — ὄσμη = δυσσομία. — ἔδεσμα = φαγητόν. — Ζήτης καὶ Κάλαις, οἱ ὅποιοι ἦσαν μετὰξὺ τῶν Ἀργοναυτῶν (βλ. Β', Γ', 3 κειμ.)· οὗτοι ἦσαν πτερωτοὶ ὡς υἱοὶ τοῦ

Βορέου, θεοῦ τῶν ἐκ Βορρᾶ ἀνέμων.— **Ἐχινάδες**, μικρὰ νησίδα κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελῷου.

7. **Συμπληγάδες πέτραι**· αὗται κατὰ τὴν παράδοσιν ἦσαν δύο βράχοι ἐκατέρωθεν τοῦ Βοσπόρου, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Εὐξείνου Πόντου.— **ὑπὸ τῆς τῶν πνευμάτων βίας** = ἔνεκα τῆς δυνάμεως τῶν ἀνέμων.— **πόρος** = διάβασις, πέρασμα.— **πετεινὸν** = πτηνόν.— **ἀφείναι** = ν' ἀφήσουν (ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ ρ. ἀφήμι).— **ἡ πελειᾶς** = ἡ περιστέρα.— **ἐὰν δὲ ἀπολομένην** = ἐὰν δὲ (ἴδωσιν) ὅτι κατεστράφη, δηλ. ὅτι ἐγκλεισθεῖσα ὑπὸ τῶν βράχων ἐφονεύθη (μετ. ἀορ. β' τοῦ ρ. ἀπόλλυμαι = χάνομαι, καταστρέφομαι). **ἀφιᾶσιν** = ἀφήνουν (τοῦ ρ. ἀφήμι).— **σύμπτωσις** = σύγκρουσις.— **ἀποθερίζω** = ἀποκόπτω.— **τὰς πέτρας ἀναχωρούσας** = ὅτι οἱ βράχοι ἀπεχωρίζοντο (ἀπεμακρύνοντο ἀλλήλων).— **εἰρεσία** = κωπηλασία.— **εὐτονος** = δυνατός.— **ἔστησαν** = ἐστάθησαν, ἔμειναν ἀκίνητοι.— **πραιόομαι - οὔμαι** = διαπλέω, περνῶ· **νεῶς πραιωθείσης** = ἐὰν περάσῃ πλοῖον.— **στῆναι** = νὰ σταθοῦν.
8. **παραπλέω** = πλέω πλησίον.— **Θερμῶδων**, ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνου Πόντον.— **Καυκάσος**, μεγάλη ὄρησειρὰ τῆς Δ. Ἀσίας, μεταξὺ Εὐξείνου Πόντου καὶ Κασπίας θαλάσσης.— **Φᾶσις**, ποταμὸς τῆς Κολχικῆς, ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνου Πόντον.— **Κολχικὴ γῆ** = Κολχίς (βλ. 1).— **προσορμισθείσης** = ἀφοῦ ἠγκυροβόλησε (τοῦ ρ. προσορμίζομαι). **διαφέρω** = ὑπερέχω· **μεγέθει διαφέροντες** = ἐξαιρετικοὶ κατὰ τὸ μέγεθος.— **πῶς ἂν δύναίτο** = πῶς θὰ ἠμπορέσῃ.— **φαρμακίς** = μάγισσα.— **ὁμόση**, ὑποτ. ἀορ. τοῦ ρ. ὄμνυμι = ὀρκίζομαι.— **ἔξειν** = ὅτι θὰ λάβῃ (ἀπαρ. μέλλ. τοῦ ρ. ἔχω).— **ἄξειν**, ἀπαρ. μέλλ. τοῦ ρ. ἄγω = ὀδηγῶ.— **ῶ** = διὰ τοῦ ὁποίου.— **χρίω** = ἀλείφω.— **καὶ σὺν πολλῶ πυρὶ ὀρμήσαντας** = καὶ μολονότι ὀρμησαν φυσῶντες πολὺ πῦρ.— **καταφλέγω** = καίω, πυρπολῶ.— **συνέομαι** = ἀκολουθῶ.

Δ') Π Ε Ρ Σ Ε Υ Σ

1. **Τίρυνς**· ἀρχαία πόλις τῆς Ἀργολίδος πλησίον τοῦ Ναυπλίου.— **δείσας**· ἔδεισα, ἀορ. τοῦ δέδοικα (ἢ δέδια) = φοβοῦμαι.— **αἰ-**

- σθόμενος**, βλ. σημ. Β', Β', 1.— **λάρναξ** = κιβωτός, σκάφη.— **προσενεχθείσης· προσηνέχθην**, ἀόρ. τοῦ **προσφέρομαι** = προσορμίζομαι.
2. **Νύμφαι**, βλ. σημ. Β', Α', 2.— **παρεγένετο**, βλ. ἀνωτέρω.— **πτηνός** = πτερωτός.— **κίβισις** = πήρα, σακκούλα (ὁμοιάζουσα πρὸς τὸν σάκκον τῶν κυνηγῶν).— **κυνῆ**, περικεφαλαία.— **τούτων τυχῶν** = αὐτὰ ἀφοῦ ἀπέκτησεν.— **ἐπέθετο· ἐπεθέμην**, ἀόρ. τοῦ **ἐπιτίθεμαι** = θέτω ἐπάνω, φορῶ.— **ἐωρᾶτο· ἐωρώμην**, παρατ. τοῦ **ὀρῶμαι** = γίνομαι ὄρατός.— **ἀδαμάντινος** = χαλύβδινος, στερεός.— **ἄρπη** = δρεπανοειδὲς ξίφος.— **ἦκω** = ἔχω ἔλθει· **ἦκον** = ἦλθον.— **περιεσπειραμένας φολίσι δρακόντων** = περιτυλιγμένας μὲ λείπια ὄφεων.— **σῦς** = ἀγριόχοιρος.
3. **ἐπέστη· ἐπέστην· ἀόρ. τοῦ ἐφίσταμαι** = ἴσταμαι πλησίον.— **κατευθύνω τὴν χεῖρα** = διευθύνω, ὀδηγῶ τὸ χέρι.— **ἀπεστραμμένος** (μετ. παρακ. τοῦ **ἀποστρέφομαι**) = ἔχων ἐστραμμένην τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος.— **ἀπέτεμε· ἀπέτεμον**, ἀόρ. τοῦ **ἀποτέμνω** = ἀποκόπτω.— **ἀναπτᾶσαι· ἀνέπτην**, ἀόρ. τοῦ **ἀναπέτομαι** = πετῶ.— **ἀπολιθῶ (-όω)** = μεταβάλλω εἰς λίθον.— **τὰ βασίλεια** = τὰ ἀνάκτορα.— **ἀπέδωκε· ἀπέδωκα**, ἀόρ. β' τοῦ **ἀποδίδωμι** = ἀφιερώνω.— **ἐν μέσῃ τῇ ἀσπίδι** = εἰς τὸ μέσον τῆς ἀσπίδος.
4. **Πελασιγῶτις**· ἀρχαία χώρα τῆς Θεσσαλίας περιλαμβάνουσα τὴν πεδιάδα τῆς Λαρίσης μέχρι τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου.— **ἐπὶ κατοικομένῳ τῷ πατρὶ** = πρὸς τιμὴν τοῦ ἀπαθανόντος πατρὸς του.— **γυμνικός ἀγών** = ἀγών εἰς σωματικὰς ἀσκήσεις.— **πένταθλον· ἀγών περιλαμβάνων τὰ ἀγωνίσματα** : ἄλμα, δρόμον, ἀκόντιον, δίσκον καὶ πάλην.— **παραχρῆμα** = πάραυτα, ἀμέσως.— **τελειοῦμαι (-όομαι)** = πραγματοποιοῦμαι.
5. **ἐπανιόντι· ἐπανιών, -οῦσα, -όν**, μετ. ἐν. τοῦ **ἐπανέρχομαι**.— **εὔρε παρακειμένην βορὰν** = εὔρε νὰ ἔχη παρατεθῆ ὡς τροφή.— **κῆτος** = μέγα θαλάσσιον θηρίον.— **Νηρηίδες**· θαλάσσιαι νύμφαι.— **κρείσσων** = ὠραιότερα· (**κρείσσων, -ων, -ον**, συγκριτικός τοῦ ἐπιθ. **ἀγαθός**).— **ἔχρησεν**, ἀόρ. τοῦ **χρῶ (χρῆω)** = δίδω χρησμόν, προφητεύω.— **πέτρα** = βράχος.— **προσέδησε**,

ἀόρ. τοῦ προσδῶ (-έω) = δένω. — ὑπέσχετο, ἀόρ. β' τοῦ ῥ. ὑπισχνούμαι = δίδω ὑπόσχεσιν. — ἐπὶ τούτοις γενομένων ὄρων = ἀφοῦ πρὸς ἐπικύρωσιν τούτων ἔγιναν ὄροι.

Ε') ΗΡΑΚΛΗΣ

1. εὐνή = κλίνη. — διαφθαρῆναι · διεφθάρην, ἀόρ. τοῦ διαφθείρομαι = καταστρέφομαι, ἐκλείπω. — ἄγχω = σφίγγω δυνατὰ τὸν λαιμόν, πνίγω. — ἄρματηλατῶ = ὀδηγῶ ἄρμα, πολεμικὸν ὄχημα. — κιθαρῳδῶ = τραγουδῶ μὲ συνοδεῖαν κιθάρας. — τρέφομαι = ἀνατρέφομαι, μεγαλώνω. — βουφόρβιον (καὶ βουκόλιον) = ἀγέλη βοῶν (βουκολιό). — διήνεγκεν · διήνεγκον, ἀόρ. β' τοῦ διαφέρω = ὑπερέχω. — θεωροῦμαι = παρατηροῦμαι. — ἀστοχῶ = ἀποτυγχάνω (ἀντιθ. εὐστοχῶ).
2. ἀνεῖλε · ἀνεῖλον, ἀόρ. β' τοῦ ἀναιρῶ = φονεύω. — ἡμφιέσατο · ἡμφιесάμην, ἀόρ. τοῦ ῥήμ. ἀμφιέννυμαι = ἐνδύομαι, φορῶ. — χάσμα = τὸ ἄνοιγμα, τὸ στόμα (ιδίως τῶν θηρίων). — ἐχρήσατο κόρυθι = ἐχρησιμοποίησεν ὡς περικεφαλαίαν. — Μινύαι · ἀρχαῖοτατος λαὸς τῆς Βοιωτίας, ἔδρα τοῦ ὁποῦ θεωρεῖται ὁ Ὅρχομενός. — δασμὸς = φόρος. — τελῶ = πληρώνω, καταβάλλω. — ὅτι = διότι. — ἀνηρήκει · ὑπερσ. τοῦ ἀναιρῶ, βλ. ἀνωτέρω ἀνεῖλε. — τρέπομαι τινα = τρέπω τινὰ εἰς φυγὴν. — ἀριστεῖον = βραβεῖον τοῦ ἀρίστου, ἀμοιβὴ διὰ γενναιότητα. — τοξικὴ (ἐνν. τέχνη) = ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν. — ἔτεμεν · ἀόρ. τοῦ τέμνω = κόπτω.
3. κατὰ ζῆλον Ἦρας = ἔνεκα ζηλοτυπίας τῆς Ἦρας. — μανῆναι · ἐμάνην, παθ. ἀόρ. τοῦ μαινόμεαι = καταλαμβάνομαι ἀπὸ μανίας, παραφρονῶ. — διὸ = διὰ τοῦτο. — καταδικάσας ἑαυτοῦ φυγὴν = καταδικάσας τὸν ἑαυτόν του εἰς ἐξορίαν. — παραγενόμενος · τοῦ ῥ. παραγίγνομαι, βλ. Β', Α', 2. — πυθάνομαι τοῦ θεοῦ = ἐρωτῶ τὸν θεόν. — Πυθία = ἡ ἱέρεια τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν ἢ ὁποῖα ἔδιδε τοὺς χρησμούς. — Τίρυνς, βλ. σημ. « Περσέως », ἀριθ. 1. — Εὐρυσθεύς, υἱὸς τοῦ Σθενέλου καὶ βασιλεὺς τῶν Μυκηθῶν καὶ τῆς Τίρυνθος. — λατρεύω = ὑπηρετῶ. — ἄθλος = ἀγώνισμα, ἔργον ἐπίπονον (ἄθλον = βραβεῖον).
4. α') ἄτρωτος = ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τραυματι-

σθῆ.— **Τυφών**, μυθολογικὸν τέρας ἔχον φύσιν ἀνδρὸς καὶ θηρίου.— **ἀφικόμενος· ἀφικόμεν**, ἀόρ. β' τοῦ **ἀφικνοῦμαι** = ἔρχομαι, φθάνω.— **μαστεύω** = ζητῶ.— **ἔμαθεν ὄντα** = κατενόησεν ὅτι ἦτο.— **ἀνατεινομαί τι** = ὑψώνω τι.— **ἀμφίστομον σπήλαιον** = σπήλαιον ἔχον δύο εἰσόδους.— **ἀνοικοδομῶ τὴν εἴσοδον** = φράττω τὴν εἴσοδον διὰ τοίχου.— **ἐπεισέρχομαι τινι** = εἰσέρχομαι κατόπιν τινός, ἀκολουθῶ τινά.— **περιθείς· περιέθηκα**, ἀόρ. β' τοῦ **περιτίθημι** = θέτω περίξ.— **θέμενος· ἐθέμεν**, ἀόρ. β' τοῦ **τίθεμαι** = θέτω.

β') **Δερναῖος** = ὁ ζῶν εἰς τὴν Λέρνην· **Λέρνη**, ἔλος εἰς τὴν Ἀργολίδα (σῆμ. **Μύλοι**).— **ἐκτραφεῖσα· ἐξετράφη**, ἀόρ. τοῦ **ἐκτρέφομαι** = τρέφομαι, μεγαλώνω.— **πεδῖον** = πεδιάς.— **τὰ βοσκήματα** = θρέμματα, ζῶα, λ.χ. πρόβατα, ἵπποι κλπ.— **ἐπιβάς· ἐπέβην**, ἀόρ. β' τοῦ **ἐπιβαίνω** = ἀναβαίνω.— **Ἰόλαος** = υἱὸς τοῦ Ἰφικλέους καὶ πιστὸς σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους. — **ἔστησε· ἀόρ. τοῦ ἴστημι· τοὺς ἵππους ἔστησε** = ἐκράτησε τοὺς ἵππους, ἐτοποθέτησε κάπου τὸ ἄρμα.— **φωλεός, ὁ** = φωλεά.— **βέλη πεπυρωμένα** = βέλη πυρακτωμένα, κόκκινα ἀπὸ τὴν φωτιά.— **ἀνύτω** = κατορθώνω.— **καταπρήσας, κατέπρησα**, ἀόρ. τοῦ **καταπίμπρημι** = κατακαίω.— **ῥυλὴ** = δάσος.— **δαυλός** = τεμάχιον ξύλου φλεγόμενον, δαυλός.— **τὰς ἀνατολάς** = τὰς ρίζας, τὰς βάσεις.— **ἀνιέναι**, ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ **ἀνέρχομαι** = ἀναφύομαι.— **περιγενόμενος τῶν ἀναφυομένων κεφαλῶν** = ἐξουδετερώσας τὰς ἀναφυομένας κεφαλὰς.— **κατώρυξε· ἀόρ. τοῦ κατορύττω** = θάπτω εἰς τὴν γῆν.— **ἐπέθηκε**, ἀόρ. β' τοῦ **ἐπιτίθημι** = θέτω ἐπάνω.— **πέτρα**, βλ. Β', Γ', 5.— **οιστὸς** = βέλος.

γ') **Κερυνίτις**, ἡ ζῶσα εἰς τὴν Κερύνειαν, ὄρος μεταξὺ Καλαβούτων καὶ Αἰγυαλείας (σῆμ. Πτέρη).— **ἔμπνους (-ους, -ου)** = ζῶν.— **ἐνεγκεῖν· ἤνεγκον**, ἀόρ. β' τοῦ **φέρω**.— **Οἰνὴ**, πόλις τῆς Ἀργολίδος ὑπὸ τὸ ὄρος Ἀρτεμίσιον.— **Ἀρτέμιδος ἱερά** = ἱερὸν ζῶον τῆς Ἀρτέμιδος.— **τρῶσαι· ἔτρωσα**, ἀόρ. τοῦ **τιτρώσκω** = τραυματίζω.— **ἔκαμεν· ἀόρ. β' τοῦ κάμνω** = κουράζομαι, ἀποκάμνω.— **Λάδων**, ποταμὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ (σημ. Ῥουφιάς).

δ') ἀδικῶ = βλάπτω.— Ψωφίς, ἀρχ. πόλις τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὸ σημερινὸν χωρίον Τριπόταμα.— λόχη = πυκνὸν δάσος ἐκ θάμνων.— κεκηκῶτα· κέκηκα, παρακ. τοῦ κάμνω, βλ. ἀνωτέρω, ἄθλον γ'.— βρόχος, ὄ, = παγίς, θηλειά.

ε') βοσκήματα. βλ. ἀνωτέρω, ἄθλον β'.— ἐκφορῶ (-έω) = φέρω ἔξω, καθαρίζω.— ὄθος, ἦ, = κόπρος.— ἡ δεκάτη = τὸ δέκατον μέρος.— τῆς αὐλῆς τὸν θεμέλιον (ἐνν. λίθον) διεῖλε = διεχώρισε τὰ θεμέλια τῆς μάνδρας, ἤνοιξε ῥήγμα εἰς τὰ θεμέλια. παροχετεύω = δι' ὄχετοῦ κατευθύνω μέσα.— ἔκρους = ἐκροή, διέξοδος.— ἀπεδίδου· παρατ. τοῦ ἀποδίδωμι = καταβάλλω, δίδω ὅπως ἔχω ὑποχρέωσιν.

ς') ὄρνις, ὄ, ἦ = πτηνόν.— πολλῆ συνηρεφῆς ὕλη = σιεπασμένη με πυκνὸν δάσος.— συνέφυγον = κατέφυγον ὁμοῦ.— ἀμηχανῶ = εὐρίσκομαι εἰς ἀμηχανίαν, δὲν γνωρίζω τί νὰ πράξω.— Ἡφαιστος, βλ. σημ. Ἀνθρωπογ., ἀρ. 1.— παράκειμαι = εὐρίσκομαι πλησίον.— δοῦπος = κρότος.— δέος, τό, = φόβος.

ζ') ἀγαγεῖν· ἡγαγον, ἀόρ. τοῦ ἄγω = ὀδηγῶ, κομίζω.— ἔνιοι, αι, α = μερικοί.— τὸ φανέν = ὅ,τιδῆποτε ἤθελε φανερωθῆ.— ἀγριῶ (-ῶ) = κάμνω ἄγριον.— ἐπὶ τοῦτον = διὰ τοῦτον.— διαγωνισάμενος = παλαίσας, ἀγωνισθεῖς.— εἶασεν· ἀόρ. τοῦ εἶω (-άω) = ἀφήνω.— ἄνετος = ἐλεύθερος.— ἀφίκετο· ἀφικόμην, ἀόρ. τοῦ ἀφικνοῦμαι = ἔρχομαι.— διαλυμαίνομαι = βλάπτω.

η') μάχιμος = πολεμικός.— ἐκουσίως = με τὴν θέλησιν των.— συνέπομαι = ἀκολουθῶ.— ἀφέντος· ἀφήκα, ἀόρ. τοῦ ἀφήμι = ἀφήνω ἐλεύθερον.— ἀπώλοντο· ἀπωλόμην, ἀόρ. β' τοῦ ἀπόλλυμαι = χάνομαι.

θ') Θερμῶδων, βλ. σημ. Ἀργον. ἐκστρ., ἀρ. 8.— δεινὸς τὰ πολεμικά = ἱκανὸς διὰ τὰ ἔχοντα σχέσιν με τὸν πόλεμον.— σύμβολον τοῦ πρωτεύειν = σημεῖον τοῦ ὅτι ἦτο ἡ πρώτη, ἡ βασιλισσα.— Θεμίσκυρα, πρωτεύουσα τῆς χώρας τῶν Ἀμαζόνων.— ἐπὶ τὴν ναῦν κατέδραμον = ὤρμησαν ἐναντίον τοῦ πλοίου.— κρατῶ τινος = καταβάλλω, νικῶ τινα.— ἀφαιροῦμαι τι = ἀφαιρῶ τι.

Ὠκεανός, εἷς ἐκ τῶν Τιτάνων.— **Γάδειρα**, πόλις τῆς Ἰσπανίας (σήμερ. Κάδιξ).— **φοινικοῦς**, -ῆ, -οῦν = ὁ ἔχων χροῖμα βαθθὲν ἐρυθρόν, κόκκινος.— **Ἐχιδνα**, χθόνιος δαίμων κατὰ τὸ μὲν ἐν ἡμισυ ἄνθρωπος, κατὰ δὲ τὸ ἄλλο ὄφις.— **Τυφών**, βλ. σημ. εἰς ἄθλον α΄.— **Λιβύης ἐπέβη** = εἰσῆλθεν εἰς τὴν Λιβύην (τὴν Ἀφρικὴν).— **παρελθών· παρήλθον**, ἀόρ. β΄ τοῦ **παρέρχομαι** = διέρχομαι, περνῶ.— **Ταρτησσός**, περιοχὴ καὶ πόλις τῆς Ἰσπανίας.— **ὄροι, οἶ**, = τὰ σύνορα.— **ἀντιστοιχοῦς δύο στήλας** = δύο στήλας ἀντιμετώπους.— **αὐλίζομαι** = διανυκτερεύω.— **αἰσθόμενος**, βλ. σημ. Ἀνθρωπογον., ἀρ. 1.— **καταλαβών... ἀπάγοντα** = προφθάσας, ἐν ᾧ ἔπαιρνε.

ια΄) **Ἑσπερίδες**· ἐνν. νύμφαι. Τὰ χρυσαῖα μῆλα, ἅτινα ἐφύλαττον, ἦσαν δῶρον τῆς Γῆς πρὸς τὴν Ἥραν κατὰ τοὺς γάμους τῆς. — **τοὺς δύο**, βλ. ἄθλους β΄ καὶ ε΄.— **Ἄτλας**· υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Ἰαπετοῦ· περὶ τούτου ἐπιστεύετο ὅτι ἐκράτει εἰς τοὺς ὠμούς του τὸν οὐρανόν.— **Ὑπερβόρειοι**· μυθικὸς λαὸς κατοικῶν εἰς τὰς βορείους ἐσχατίας τῆς γῆς.— **Νηρεὺς**· θαλάσσιος θεὸς, πατὴρ τῶν Νηρηίδων.— **ποῦ τυγχάνοιεν** = ποῦ ἦσαν.— **Λιβύην διεξῆει** = διήρχετο διὰ μέσου τῆς Λιβύης.— **ἀνήρει**, βλ. σημ. Ἡρακλ., ἀρ. 2.— **ἀράμενος· ἠράμην**, ἀόρ. τοῦ **αἰρομαι** = σηκώνω.— **πόλος** = οὐρανός.— **διαδεξάμενος**, ἀόρ. τοῦ **διαδέχομαι** = ἀναλαμβάνω.— **δρεψάμενος**, ἀόρ. τοῦ **δρέπομαι** = κόπτω.— **ἔχω** = κρατῶ.— **ἕως ἂν σπεῖραν ποιήσῃται** = ἕως ὅτου κατασκευάσῃ «κουλλούραν»· αὕτη θὰ ἐχρησίμευεν, ἵνα, τιθεμένη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὑποβοηθήσῃ εἰς τὴν συγκράτησιν τοῦ βάρους.— **καταθείς· κατέθηκα**, ἀόρ. β΄ τοῦ **κατατίθημι** = ἀφήνω εἰς τὸ ἔδαφος.— **ἀνελόμενος· ἀνειλόμην**, ἀόρ. τοῦ **ἀναιροῦμαι** = λαμβάνω.— **ἀπαλλάττομαι** = ἀπομακρύνομαι.

ιβ΄) **κατὰ τοῦ νώτου** = ἐπὶ τῶν νώτων του, τῆς ῥάχεώς του. — **χωρίς, ὧν εἶχεν, ὅπλων κρατοῦντα** = ἐὰν καταβάλλῃ (αὐτὸν) χωρὶς νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν ὅπλων τὰ ὅποια εἶχεν.— **Ἀχέρων**· ποταμὸς τοῦ Ἄδου.— **συμπεφραγμένος τῷ θώρακι** = προστατευόμενος ἀπὸ τὸν θώρακα.— **περιβάλλω τὰς χεῖρας τῇ κεφαλῇ** = περισφίγγω τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν μου.— **καρτερῶ** = ἐπιμένω.— **εἰς Ἄδου ἐνν. οἶκον** = εἰς τὸν Ἄδην.

5. **Οίχαλία**· ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ.— **μνηστεύομαι** = ζητῶ εἰς γάμον.— **διὰ φθόνον** = ἔνεκα ἀρνήσεως.— **εἰκασμένος** = μεταμορφωμένος, ὅμοιος, (παρακ. τοῦ **εἰκάζομαι**).— **δούς· ἔδωκα**, ἀόρ. β' τοῦ **δίδωμι**.— **Ἀμάθεια**, βλ. σημ. Θεογ., ἀριθ. 2.— **βρωτὸν** = φαγητόν.
6. **Τραχίς**· ἀρχαία πόλις μεταξὺ τῆς Οἴτης καὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου.— **αἰρῶ** = κυριεύω.— **Κήναιον**· τὸ ΒΔ. ἀκρωτήριο τῆς Εὐβοίας (σημ. Λιθάδα).— **ἱεουργῶ** = θυσιάζω.— **ἶδς** = δηλητήριο.— **ἐνδύς· ἐνέδυν**, ἀόρ. τοῦ **ἐνδύομαι**.— **ὤς** = εὐθύς ὤς.— **σῆπω τι** = κάμνω κάτι νὰ σαπίσῃ.— **ἀπέσπα** = προσεπάθει ν' ἀποσπάσῃ.— **προσπεφυκότα· προσπέφυκα**, παρακ. τοῦ **προσφύομαι** = προσκολλῶμαι.— **ὕφραπτω** = θέτω ὑποκάτω πῦρ.— **παριών, -οῦσα, -όν**, ἐνεστ. τοῦ **παρέρχομαι** = διέρχομαι.— **νέφος ὑποστάν** = νέφος, τὸ ὅποιον ἐστάθη ὑποκάτω.— **ἀναπέμπω** = στέλλω ἐπάνω.

ΣΤ') Α Λ Λ Ο Ι Η Ρ Ω Ε Σ

1. **Φοινίκη**, ἡ στενόμακρος παραλιακὴ χώρα τῆς Συρίας, ἡ μεταξὺ τοῦ ὄρους Λιβάνου καὶ τῆς θαλάσσης.— **πυνθάνομαι** = ἐρωτῶ, ζητῶ πληροφορίας.— **πολυπραγμονῶ** = ἀσχολοῦμαι πολὺ μὲ κάτι, πολυεξετάζω.— **ὄτι** = διότι.— **καθοδηγῶ** = ὡς ὀδηγόν.— **ὁ κάματος** = ἡ κούρασις.— **συντυχών**, μετ. ἀόρ. β' τοῦ ῥ. **συντυγχάνω** = συναντῶ.— **βουκόλιον** = ἀγέλη βοῶν (βουκολιό). **ἐκλίθη**, τοῦ ῥ. **κλίνομαι** = κατακλίνομαι, πίπτω.— **καταθύω** = θυσιάζω, προσφέρω θυσίαν.— **ληψόμενον** = διὰ νὰ λάβῃ (μετ. μέλ. τοῦ ῥ. **λαμβάνω**).— **δράκων**, βλ. Β'. Γ', 2.— **κτείνω** = φονεύω.— **συμβουλευούσης** = κατὰ συμβουλήν.— **ἀνατέλλω** = ἀναφαίνομαι, φανερώνομαι.
2. **θυγατέρας τὰς ἴσας** = ἄλλας τόσας θυγατέρας.— **ἄπαις** = ἄτεκνος.— **ὅ,τι ἂν εὐξῆται** = ὅ,τιδὴποτε ἤθελεν εὐχηθῆ.— **ἀναφανῆναι**, ἀπαρ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ ῥ. **ἀναφαίνομαι**.— **τῷ θεῷ** = πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ.— **διαπρεπῆς** = ἐξαιρετος.— **θαλασσοκρατέω-ῶ** = γίνομαι κύριος τῆς θαλάσσης, ἐπικρατῶ κατὰ θάλασσαν.— **χρονίζομαι** = παρατείνομαι ἐπὶ πολὺν χρόνον.— **λιμὸς** = πεί-

να ἐξ ἑλλείψεως τροφίμων, σιτοδεία.— **λοιμὸς** = μολυσματικὴ καὶ θανατηφόρος ἀσθένεια.— **πυνθάνομαι** = ζητῶ πληροφορίας (ἀπὸ τὸ μαντεῖον).— **βορὰ** = τροφή· **βοράν**, κατηγορούμ. = ὡς τροφή.— **Μινώταυρος**· τοῦτον ἐφαντάζοντο κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνθρωπον καὶ κατὰ τὸ ἄλλο ἥμισυ ταῦρον.— **Λαβύρινθος**· οὗτος ἦτο μέγα πολύπλοκον οἰκοδόμημα ἐν Κνωσῶ παρὰ τὴν σημερινὴν Ἡράκλειον.— **Δαίδαλος**· οὗτος κατὰ τὸν γνωστὸν μῦθον μετεκλήθη ἐξ Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Μίνωος καὶ ἔπειτα ἐμποδιζόμενος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του ἐπέταξε διὰ τεχνητῶν πτερῶν μετὰ τοῦ υἱοῦ του Ἰκάρου, πνιγέντος εἰς τὸ ὁμώνυμον πέλαγος.

3. **ἐπὶ τῷ κάλλει διαπρεπῆς** = ἔχουσα ἐξαιρετικὴν ὠραιότητα.— **ἀσκῶ τὰ κατὰ τὸν πόλεμον** = ἀσχολοῦμαι μὲ τὰ πολεμικὰ ἔργα.— **πυγμῆν**· ἐνν. καὶ ἐδῶ τὸ ῥ. **ἤσκει** = ἐπεδίδεδο εἰς τὴν πυγμαχίαν.— **Διόσκουροι**, διότι ἐθεωροῦντο λόγῳ τῆς ἀνδρείας των ὡς υἱοὶ τοῦ Διός.— **μὴ δεχομένου** (αἰτιολ.) = ἐπειδὴ δὲν ἐδέχετο.— **ὄντος νεκροῦ** = ἐφ' ὅσον εἶναι νεκρός.— **παρ' ἡμέραν** = τὴν μίαν ἡμέραν ὃ ἕνας καὶ τὴν ἄλλην ὃ ἄλλος.— **ἔδωκε** = ἐπέτρεψε (ἀόρ. β' τοῦ ῥ. **δίδωμι**).
4. **ῶν** (γεν. διαίρ.) = ἐκ τῶν ὁποίων.— **ἀπ' ἐκείνης** = ἐκ τοῦ ὀνόματος ἐκείνης.— **ἀφορία** = ἀκαρπία, ἔλλειψις καρπῶν τῆς γῆς.— **ἀπαλλαγῆσθαι** = ὅτι θ' ἀπαλλαγῇ.— **τελευταῶ - ῶ** = ἀποθνήσκω.— **Πλούτων**, θεὸς τοῦ Ἄδου.
5. **αὐτόχθων** = ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς γῆς γεννηθείς, ἐγχώριος.— **ἀφ' ἑαυτοῦ** = ἐκ τοῦ ὀνόματός του.— **ἐπὶ τούτου** = ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου.— **πλήξας**, μετ. ἀορ. τοῦ ῥ. **πλήττω** = κτυπῶ.— **τρίαινα**, βλ. Β', Α', 3.— **ἀπέφηνε**· ἀορ. τοῦ ῥ. **ἀποφαίνω** = παρουσιάζω.— **τῆς Ἀθηνᾶς ἐκρίθη** = ἀπεφασίσθη ν' ἀνήκῃ εἰς τὴν Ἀθηνᾶν.
6. **ἡ Τροίξην** (γεν. -ῆνος) = σπουδαιοτάτη ἀρχαία πόλις τῆς Ἀργολίδος εἰς τὸ ΝΑ τμήμα αὐτῆς.— **ὡς ἐγένετο τέλειος**, βλ. Β' Α', 3.— **ἀπωσάμενος**, μετ. μέσ. ἀορ. τοῦ ῥ. **ἀπωθέομαι - οὔμαι** = ἀπωθῶ, σπρώχνω.— **πέτρα** = βράχος.— **φρουρουμένης** = ἐπειδὴ ἐφρουρεῖτο, κατεῖχετο.— **ἡμέρωσε**, ἐνν. **τὴν ὁδὸν** = ἐξεκαθάρισε τὴν ὁδὸν (ἀπὸ τοῦς κακούργους)· τοῦ ῥ. **ἡμερόω - ῶ** =

ἐξημερώνω.— **κορύνη** = σιδηροῦν ῥόπαλον.— **ἀφελόμενος** = ἀφοῦ ἀφῆρσε (μετ. β' τοῦ ῥ. **ἀφαιρέομαι - οὔμαι**).— **φορέω - ῶ** = φέρω, κρατῶ.— **ἡ πίτυς** (γεν. - υος) = κουκκουναρία (συγγενῆς πρὸς τὴν πεύκην).— **ἀναρτάω - ῶ** = κρεμῶ.— **ἀναρριπτέομαι - οὔμαι** = ῥίπτομαι πρὸς τὰ ἐπάνω.— **πανωλέθρως** = μὲ πολὺ κακὸν τέλος.— **ἐντεῦθεν** = ἀπ' ἐδῶ.— **Μινώταυρος**, βλ. Β', Ε', 2.

7. **δαλός** = δαυλός.— **λάρναξ** = κιβώτιον.— **θεῖσα**, μετ. ἀορ. β' τοῦ **τίθημι** = θέτω.— **ἀπαρχή** = τὸ πρῶτον παραγόμενον προϊόν.— **ὀλιγωρῶ** = παραμελῶ.— **ἐντυγχάνω** = συναντῶ.— **νώτος** = ῥάχις.— **κενεῶν** = τὸ μεταξύ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ ἰσχίου κοίλωμα, τὸ λαγγόνι.— **βουλεύομαι** = σκέπτομαι.— **πυρόω - ῶ** = θέτω εἰς τὸ πῦρ.
8. **ἔτεκε**, ἀορ. β' τοῦ **τίκτω** = γεννῶ.— **εὔτεκος** = ὁ ἔχων καλὰ τέκνα.— **παροξύνω** = ἐξερθερίζω.— **κυνηγετῶ** = κυνηγῶ.— **χεῖται** = χύνει.
9. **δηχθείσης**, τοῦ **δάκνομαι** = δαγκώνομαι.— **ἀναγαγεῖν**, ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ **ἀνάγω** = φέρω ἐπάνω.— **ἀναπέμπω** = στέλλω ἐπάνω.— **ὑποστρέφω** = ἐπιστρέφω.
10. **μνηστεύομαι** = ζητῶ εἰς γάμον.— **ἐξελάθετο**, ἀορ. β' τοῦ **ἐκλανθάνομαι** = λησμονῶ.— **σπεῖρα** = κουλλούρα.— **ἐξιλάσκομαι** = ἐξευμενίζω· **εἰπὼν ἐξιλάσκεσθαι τὴν θεὸν** = εἰπὼν ὅτι αὐτὸς ἀναλαμβάνει νὰ ἐξευμενίσῃ τὴν θεάν.— **ὑπεραπέθανε** = ἀπέθανε χάριν αὐτοῦ.— **ἡ κόρη** = ἡ Περσεφόνη.— **ἐνιοι** = μερικοί.

Γ'. ΕΚ ΤΗΣ « ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ » ΑΙΛΙΑΝΟΥ

1. **Ἀλέξανδρος**, ὁ υἱὸς τοῦ Φιλίππου Β' καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, βασιλεύσας τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τοῦ 336 - 323 π.Χ., ἐπονομασθεὶς Μέγας διὰ τὰς ἐνδόξους καὶ ἐκπολιτιστικὰς ἐκστρατείας του εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον.— **Φωκίων**, ἔξοχος Ἀθηναῖος πολιτικός καὶ στρατηγὸς (402 - 317 π.Χ.).— **τάλαντον** = χρηματικὸν ποσὸν 6.000 ἀρχαίων δραχμῶν.— **πένης ὦν** = ἄν καὶ ἦτο πτωχός.— **ἡγέομαι** - οὔμαι = νομίζω.— **οὐκοῦν** = λοιπόν.— **εἰάω** = ἀφήνω.
2. **Ἐπαμεινώνδας**, ἐνδοξὸς Θηβαῖος στρατηγὸς (420 - 362 π.Χ.), νικήσας τοὺς Σπαρτιάτας ἐν Λεύκτροις (371 π.Χ.) καὶ ἐν Μαντινείᾳ (362 π.Χ.), ὅπου κατὰ τὴν μάχην ἐφρονεύθη.— **τρίβων** (γεν. - **ωνος**) = ἐπανωφόριον τετριμμένον ἀπὸ τὴν πολλὴν χρῆσιν.— **γναφεῖον** = καθαριστήριον καὶ ἐργαστήριον κατασκευῆς μαλλίων ὑφασμάτων.— **ἀπορία** = ἔλλειψις.— **εἴ τι ἐγὼ νοῶ** = κατὰ τὴν γνώμην μου.
3. **Ξενοφῶν**, διάσημος Ἀθηναῖος ἱστορικός καὶ φιλοσοφικός συγγραφεύς, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους (430 - 354 π.Χ.).— **καρτερία** = ὑπομονή, ψυχικὴ ἀντοχή.— **θύοντι** = ἐνῶ ἐθυσίαζε. **Μαντινεία**, ἀρχαία πόλις τῆς Ἀρκαδίας.— **ἄγγελος** = ἄγγελιαφόρος.— **διετέλει θύων** = ἐξηκολούθει νὰ θυσίαζῃ.— **νικῶν ἀπέθανε** = νικητὴς ἐφρονεύθη· πρόκειται περὶ τῆς ἐν Μαντινείᾳ μάχης (362 π.Χ.) μεταξὺ τῶν Θηβαίων καὶ τῶν Σπαρτιατῶν, βοηθουμένων ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων.— **ἀνέλαβε** = ἔλαβε καὶ ἐφόρεσε.
4. **Κεῖος** = ὁ ἐκ τῆς νήσου Κέα (Κέας τῶν Κυκλάδων).— **ἀλαζῶν** = ὑπερήφανος. — **τὰ μὲν ἄλλα ἦν ἀλαζῶν** = ἐκτός τοῦ ὅτι ἦτο ὑπερήφανος, ἀλλὰ καί...— **αἰσχύνομαι** = ἐντρέπομαι. — **πολιὸς** = ὑπόλευκος.— **ἀφίκετο**, ἀόρ. β' τοῦ ρ. **ἀφικνέομαι** - **οὔμαι** = φθάνω.— **ἀναστάς**, μετ. ἀόρ. β' τοῦ ρ. **ἀνίσταμαι** = σηκώνομαι.— **ὕγιες** = ὀρθόν, ἀληθές.

5. **πυνθάνομαι** = πληροφοροῦμαι.— **κεῖσθαι** = ὅτι εἶχον φονευθῆ. **ἀφρικόμεναι** (δηλ. εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης), μετ. ἄορ. β' τοῦ ῥ. **ἀφρικόμεναι - οὔμαι** = φθάνω.— **ἐπισκοπέω - ᾧ** = ἐξετάζω. **γαυρόομαι - οὔμαι** = ὑπερηφανεύομαι.— **σεμνῶς** = σοβαρῶς.— **ταφραῖ** = τάφοι.— **αἰσχύνομαι** = ἐντρέπομαι.— **ὡς ἔνεστι** = ὅσον εἶναι δυνατόν.— **λαθεῖν**, ἄπαρ. ἄορ. β' τοῦ ῥ. **λανθάνω** = διαφεύγω τὴν προσοχὴν κάποιου, κάμνω κάτι κρυφά, χωρὶς νὰ με ἀντιληφθοῦν· **ὡς ἔνεστι μάλιστα λαθεῖν σπεύδουσαι** = σπεύδουσαι ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον διὰ νὰ μὴ τὰς ἀντιληφθοῦν.— **πολύανδριον** = νεκροταφεῖον.— **λάθρα** = κρυφά.
6. **Ξενοκράτης**, περίφημος φιλόσοφος ἐκ Χαλκηδόνος τῆς ἐν Μ. Ἀσίᾳ Βιθυνίας, μαθητῆς καὶ φίλος τοῦ Πλάτωνος (396 - 314 π.Χ.).— **ἑταῖρος** = φίλος.— **φιλοικτίμων** = φιλεύσπλαγχνος. **ποτέ** = κάποτε.— **στρουθός** = στρουθίον (σπουργίτης).— **κόλπος** = κόρφος, δηλ. τὸ κοίλωμα τοῦ ἐνδύματος, τὸ ὁποῖον σχηματίζεται περὶ τὸ στήθος.— **ἀσμένως** = εὐχαρίστως.— **ὁ καὶ ἡ ὄρνις** = τὸ πτηνόν.— **ἔστε** = ἕως ὅτου.— **ἐπειπὼν** = εἰπὼν προσέτι (μετ. ἄορ. β' τοῦ ῥ. **ἐπιλέγω**).— **ἐξέδωκε**, ἄορ. β' τοῦ ῥ. **ἐκδίδωμι** = παραδίδω.— **ικέτης** = ὁ ζητῶν προστασίαν.
7. **Πλάτων**, μέγας Ἀθηναῖος φιλόσοφος καὶ συγγραφεύς, ὁ ἐπιφανέστερος μαθητῆς τοῦ Σωκράτους (427 - 347 π.Χ.).— **ἐν Ὀλυμπίᾳ**, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀγῶνων ἐν Ὀλυμπίᾳ (ὅπου συνέρρεον θεαταὶ ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος).— **συσκηνώ - ᾧ** = κατασκηνώω μαζί με ἄλλους.— **ὁ ἀγνώς** (γεν. τοῦ ἀγνώτος) = ὁ ἄγνωστος.— **χειρόομαι - οὔμαι** = κάμνω κάποιον ὑποχειρίον μου, τὸν σκλαβῶνα· **ἐδῶ** μεταφορικῶς = θέλω, γοητεύω.— **ὀμιλία** = συναναστροφή.— **συνεστιάομαι - ᾧμαι** = συντρῶγω με ἄλλον.— **ἀφελῶς** = με ἀπλότητα.— **συνδιημερεύω** = περνῶ τὴν ἡμέραν μου μαζί με ἄλλον.— **ἐν πᾶσιν** = με ὅλους ἀδιακρίτως.— **συντυχία** = συνάντησις.— **Ἀκαδήμεια**, τόπος σύνδενδρος τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν ΝΑ τοῦ Κολωνοῦ (παρὰ τὴν σημερινὴν Κολοκυνθοῦν, ὅπου ὑπῆρχεν ἱερὸν τῆς Ἀθηναῖς καὶ γυμναστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδίδασκεν ὁ Πλάτων· ἐκ τούτου καὶ ἡ σχολὴ αὐτοῦ λέγεται Ἀκαδήμεια (ἢ Ἀκαδημία).— **φιλοφρό-**

νωσ = φιλικῶς.— ὀμιλητής = μαθητής.— ἄγω = ὀδηγῶ.— εἴ-
 ωθα = συνηθίζω· εἰώθειν = συνήθιζον.— ὁ τοσοῦτος = ὁ τόσον
 σπουδαῖος.— ἀνεπιτηδεύτως = χωρὶς προσποίησης, ἀφελῶς.—
 συγγίγνομαι τινι = συναναστρέφομαι μὲ κάποιον.— ἄνευ τῶν
 συνήθων λόγων, δηλ. τῶν φιλοσοφικῶν.— οἱ συνόντες = οἱ
 εὐρισκόμενοι μαζί του, οἱ πλησιάζοντες αὐτὸν (τοῦ ῥ. σύνειμι·
 συν + εἰμί.)

8. ἀλεκτροῦν = ἀλέκτωρ, κόκορας.— ἐρῶ = θὰ εἶπω (μέλ. τοῦ
 ῥ. λέγω).— Θεμιστοκλῆς, μέγας πολιτικὸς καὶ στρατηγὸς
 Ἀθηναῖος.— ἐπέστησε, ἀόρ. τοῦ ῥ. ἐπίστημι = σταματῶ.—
 ἐμμένω = ἐπιμένω.— ὑπὲρ τοῦ μὴ ἤττηθῆναι ἐκάτερος =
 διὰ νὰ μὴ νικηθῆ ὁ εἷς ὑπὸ τοῦ ἄλλου.— μηδὲ εἶξαι = καὶ διὰ
 νὰ μὴ ὑποχωρήσῃ (τοῦ ῥ. εἶκω).— τὸν ἕτερον τῷ ἑτέρῳ =
 ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον.— ἐπέρρωσε, ἀόρ. τοῦ ῥ. ἐπιρρώννυμι =
 ἐνισχύω, ἐνθαρρύνω.— γενόμενον... σύνθημα εἰς ἀρετὴν =
 τὸ ὅποῖον ἐχρησίμευεν ὡς προτροπὴ εἰς ἀνδρείαν.— ὑπόμνησιν,
 κατηγορούμενον = ὡς ὑπόμνησιν.
9. λίκνον = κάνιστρον.— ἐλαύνω τὴν Περσίδα = περιοδεύω τὴν
 Περσίαν.— ὑπερεκπλαγείς· ὑπερεξεπλάγην, ἀόρ. τοῦ ὑπερεκ-
 πλήττομαι = θαυμάζω πάρα πολύ.— παράδεισος = κήπος.—
 οἰκοθεν = ἀπὸ τὸ σπίτι του.— καὶ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ γεωργίας =
 καὶ ἀπὸ τὸ κτῆμά του.— ὑπερήσθη· ὑπερήσθην, ἀόρ. τοῦ ὑπερ-
 ἤδομαι = εὐχαριστοῦμαι πάρα πολύ.— νῆ τὸν Μίθραν = μὰ τὸν
 Μίθραν· ὁ Μίθρας ἦτο θεὸς τῶν Περσῶν, (προσωποποιήσις τοῦ
 ἡλίου). — γε = τοῦλάχιστον.
10. ἐλεύθεροι = οἱ γεννηθέντες ἐξ ἐλευθέρων γονέων.— διαλαμ-
 βάνω τῇ μνήμῃ = συγγρατῶ εἰς τὴν μνήμην μου.— ἐγκώμιον
 = ἔπαινος· τοιαῦτα ἐγκώμια συνέθετον σπουδαῖοι ποιηταί. Οὕτω
 λ.χ. ὁ Σιμωνίδης ὁ Κεῖος συνέθεσε τὸ ἐγκώμιον τῶν ἐν Θερμοπύ-
 λαις πεσόντων.
11. Ἀναξαγόρας, φιλόσοφος ἀπὸ τὰς Κλαζομενάς τῆς Μ. Ἀσίας.—
 σπουδάζω πρὸς τοὺς ἑταίρους = ἀσχολοῦμαι μὲ τοὺς φίλους
 μου, τοὺς μαθητάς μου.— ἥδειν, παρατ. τοῦ οἶδα = γνωρίζω.
12. ἐάλω· ἐάλων, ἀόρ. τοῦ ἀλίσκομαι = κυριεύομαι.— οἰκτίραν-

τες τὰς τύχας τῶν ἀλισκομένων = λυπηθέντες τοὺς αἰχμαλώτους διὰ τὴν δυστυχίαν των.— ἀράμενον· ἠράμην, ἀόρ. τοῦ αἶρομαι = σηκώνω, θέτω ἐπὶ τῶν ὤμων μου.— οἱ πατρῷοι θεοὶ = αἱ εἰκόνες τῶν θεῶν τῶν πατέρων, τῶν προγονικῶν θεῶν.— ὑπεριδῶν· ὑπερεῖδον, ἀόρ. τοῦ ὑπερορῶ τινος = περιφρονῶ τι.— ἡσθέντες· ἡσθην, ἀόρ. τοῦ ἡδομαι = εὐχαριστοῦμαι.— συγχωρῶ = ἐπιτρέπω.— ἀναθέμενος τοῖς ὤμοις = θέσας ἐπὶ τῶν ὤμων του, φορτωθεῖς.

13. Ἀλκιβιάδης· Ἀθηναῖος πολιτικός καὶ στρατηγός, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους.— τυφοῦμαι (-ομαι) = εἶμαι πλήρης ἀλαζονείας.— μέγα φρονῶ ἐπὶ τινι = ὑπερηφανεύομαι διὰ τι.— πινάκιον = μικρὸς πίναξ, πλάξ.— γῆς περίοδος = χάρτης τῆς γῆς.
14. ἤρξαν τῆς θαλάσσης· ἐπὶ 60 σχεδὸν ἔτη κατὰ τὸν 6ον αἰῶνα π.Χ.— τοῖς ἀφισταμένοις τῶν συμμάχων = εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν συμμάχων, οἱ ὅποιοι ἀπεστάτουν.— ζημία = τιμωρία.
15. εἶσαε· εἶασα, ἀόρ. τοῦ εἶω (-άω) = ἀφήνω.— τοῦ μεγίστου τῶν κινδύνων· ἔνν. τοὺς ἀγῶνας κατὰ τῶν Περσῶν.— πανηγυρίς = συγκέντρωσις ἑορταστικῆ.— οὐκ ἔξεστι = δὲν ἐπιτρέπεται.
16. Διογένης· κυνικός φιλόσοφος ἐκ Σινώπης, ζήσας ἐν Κορίνθῳ καὶ ἐν Ἀθήναις τὸν Δ' π.Χ. αἰῶνα.— ἡμφισμένους· ἡμφίεσμαι, παρακ. τοῦ ἀμφιέννυμαι = ἐνδύομαι.— τῦφος = ἀλαζονεία, ματαιοφροσύνη.— φαῦλος = εὐτελής, πρόστυχος.
17. ἐπρίατο· ἐπριάμην, ἀόρ. τοῦ ὠνοῦμαι = ἀγοράζω.— ὑπερεύωνος = πάμφθηνος.— ζημιοῦμαι (-ομαι) = τιμωροῦμαι.— ἐφίεμαι = ἐπιθυμῶ.— παρατετάχθαι, παρακ. ἀπαρ. (τέταγμα) τοῦ παρατάσσομαι = ἀντιπαρατάσσομαι, μάχομαι.— ἀργύριον = χρήματα.
18. Φερενίκη· αὕτη ἐλέγετο καὶ Καλλιπάτειρα, ἦτο δὲ θυγάτηρ τοῦ περιφήμου ἀθλητοῦ καὶ νικητοῦ εἰς ὅλους τοὺς μεγάλους ἀγῶνας Διαγόρα τοῦ Ῥοδίου.— ἀθλέω - ῶ = λαμβάνω μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας.— Ἑλλανοδίκαι = οἱ χριταὶ τῶν ἀγῶνων.— εἶργω = ἐμποδίζω.— θέα = θέαμα.

19. **μειράκιον** = νεανίας (ἐτῶν 14 - 21).— Ἐρετρικὸν = ἐξ Ἐρετρίας (πόλεως τῆς Εὐβοίας).— **Ζήνων**, ἀρχαῖος φιλόσοφος.— **ἤρετο**, ἀόρ. β' τοῦ ἔρωτῶ.— **ὄ,τι ἄρα μάθοι** = τί λοιπὸν ἔμαθε. **φέρω** = ὑπομένω.
20. **χωρίον** = τοποθεσία.— **διήκω** = ἐκτείνομαι.— **στάδιον**, μέτρον μήκους 185 μέτρων (πληθ. τὰ στάδια καὶ οἱ στάδιοι).— **πλέθρον**, μέτρον μήκους 100 ποδῶν, ἤτοι 31 μέτρων.— **διατριβή** = τέρψις.— **λάσιος** = πυκνός.— **ἐνακμάζει** = ἀκμάζει ἐκάστοτε (ἐν ἐκάστη ἐποχῇ τοῦ ἔτους).— **ἀνέρπω** = ἀναρριχῶμαι.— **συμπέφυκεν αὐτοῖς** = συνενώνεται μαζί με αὐτά· τὸ **συμπέφυκα** εἶναι παρακ. με σημασίαν ἐνεστ. (τοῦ ῥ. **συμφύομαι**).— **σμίλαξ**, εἶδος ἀναρριχτητικοῦ φυτοῦ κληματώδους (ἀγριόκλημα).— **πάγος** = ἀπόκρημος βράχος.— **ὑπολανθάνω** = εἶμαι κρυμμένος ὑποκάτω.— **χλοάζω** = πρασινίζω.— **πανήγυρις** = τέρψις, εὐχαρίστησις.— **ἡδιστοὶ** = πολὺ εὐχάριστοι.— **συμβάλλομαι** = συντείνω, συντελεῶ.— **ὁ ὄρνις** = τὸ πτηνόν· **οἱ μουσικοὶ ὄρνιθες** = τὰ μελωδικὰ πτηνά.— **τὸ μέλος** = ἡ μελωδία.— **κάματος** = ἡ κούρασις.— **σχολῆ** = βραδέως.— **ἐλαίου δίκην** = ὡς ἔλαιον.— **παραπεφυκότων**, μετ. παρακ. τοῦ **παραφύομαι** = φυτρῶνα πλησίον.

Δ'. ΕΚ ΤΩΝ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ « ΝΕΚΡΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ »

1. **Χάρων**, κατώτερος θεός τοῦ Ἄδου ἐκτελῶν χρέη πορθμέως (βαρκάρη). Βλέπε Εἰσαγ. Σημ. σελ. 66.— **Ἑρμῆς**, ὁ ἀγγελιαφόρος τῶν θεῶν· οὗτος παρελάμβανε καὶ ὠδήγει τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν εἰς τὸν Ἄδην (ψυχοπομπός). Βλέπε Εἰσαγ. Σημ. σελ. 66.— **Μένιππος**, περιώνυμος κυνικός φιλόσοφος τοῦ τρίτου π. Χ. αἰῶνος· κυνικοί δὲ ἐλέγοντο χλευαστικῶς τότε οἱ φιλόσοφοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι περιεφρόνουν τὰ ἀνθρώπινα πράγματα καὶ ἔζων με ὑπερβολικὴν καὶ ἀσκητικὴν λιτότητα, διότι ἐπίστευον ὅτι περιορίζοντες εἰς τὸ ἐλάχιστον τὰς ἀνάγκας τῶν ἀποκτοῦν ψυχικὴν ἀνεξαρτησίαν· οὗτοι εἶχον μόνον ἓν σακκίδιον, μίαν βακτηρίαν καὶ ἓν τετριμμένον ἑπαναφόριον, τὰ ὅποια ἦσαν τὰ κύρια ἐξωτερικὰ γνωρίσματά των, ἐσατίριζον δὲ τὰ πάντα με πολλὴν ἐλευθεροστομίαν.— **ἀπόδος**, προστ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. **ἀποδίδωμι** = πληρώνω (κάτι τὸ ὅποιον ὀφείλω).— **τὰ πορθμεῖα** = τὰ βαρκαριάτικα (τὰ ἐξοδα διὰ τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴν μίαν ὄχθην εἰς τὴν ἄλλην). Βλ. Εἰσαγ. Σημ. σελ. 66.— **ἡδιον**, συγκρ. οὐδετ. τοῦ **ἡδύς** (-εῖα - ὺ) = εὐχάριστος.— **φρημί** = λέγω.— **οὐκ ἂν λάβοις** = δὲν ἠμπορεῖς νὰ λάβῃς.— **ὀβολός**, βλ. Εἰσαγ. Σημ. σελ. 66.— **οἶδα** = γνωρίζω.— **ἄγχω** = σφίγγω τὸν λαιμόν, πνίγω.— **Πλούτων**, θεός τοῦ Ἄδου· **νῆ τὸν Πλούτωνα** = μὰ τὸν Πλούτωνα, ὄρκος συνηθισμένος εἰς τὸν κάτω κόσμον.— **μιαρός** = μολυσμένος, ἀκάθαρτος· **ῶ μιάρε** = σιχαμένη, κάθαρμα.— **πατάσσω** = κτυπῶ.— **μάτην** = ματαίως, δωρεάν.— **ἔσει πεπλευκώς**, τετελ. μέλ. τοῦ ῥ. **πλέω** (ἀντὶ παρακ. = **πέπλευκας**).— **ὑπὲρ ἐμοῦ** = διὰ λογαριασμόν μου.— **ἐχρῆν** = ἔπρεπε (τοῦ ἀπροσ. ῥ. **χρῆ**).— **συνεπελαβόμην**, μεσ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. **συνεπιλαμβάνομαι** = λαμβάνω καὶ ἐγὼ μέρος, βοηθῶ.— **πορθμεὺς** = λεμβοῦχος, βαρκάρης· **οὐδὲν ταῦτα πρὸς πορθμέα** = αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν διὰ τὸν πορθμέα.— **δεῖ, ῥ. ἀπρόσ.** = πρέπει.— **ἀποδοῦναι**, ἀπαρ. ἀορ.

β' τοῦ ῥ. ἀποδίδωμι, βλ. ἄνωτέρω.— **θέμις** (γεν. - ἰδος) = δίκαιον, ὀρθόν· οὐ θέμις (ἐνν. ἐστίν) ἄλλως γενέσθαι = δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνη διαφορετικά.— οὐκοῦν = λοιπόν.— ἀπάγω = ὀδηγῶ.— **χαρίεν** = χαριτωμένον, νόστιμον (**χαρίεις, - εσσα - εν**).— **πληγή** = κτύπημα· **πληγὰς προσλαμβάνω** = κτυποῦμαι, ξυλοκοποῦμαι.— **Αἰακός**, κριτὴς εἰς τὸν Ἄδην· βλ. Εἰσαγ. Σημ. σελ. 66.— **πήρα** = σακκίδιον.— **ὁ θέρμος** = τὸ λούπινον (εἶδος ὀσπρίου)· διὰ τούτου δηλοῦται ὅτι ἡ τροφή τῶν κυνικῶν ἦτο πενιχροτάτη.— **τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον**· ἡ Ἑκάτη ἐτιμᾶτο εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς θεὰ τῶν καθαρῶν καὶ τῶν ὀδῶν, πρὸς τιμὴν τῆς δὲ κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς συνηθίζετο νὰ καθαρίζωνται καὶ νὰ ἐξαγνίζωνται αἱ οἰκίαι, ὅποτε οἱ εὐπορώτεροι ἐξέθετον εἰς τὰς διασταυρώσεις τῶν ὀδῶν ὡς προσφοράν εἰς αὐτὴν διάφορα φαγητά, τὰ ὅποια ἐλέγοντο « δεῖπνα τῆς Ἑκάτης »· ἐκ τούτων ἐνόητε οἱ πτωχοὶ ἐλάμβανον κρυφίως μέρος.— **τὸν κύνα**, ὅπως ἐλέγοντο οἱ κυνικοὶ φιλόσοφοι.— **οἶα δὲ καὶ ἐλάλει** = (δὲν φαντάζεσαι δὲ) τί ἔλεγε !— **οἰμῶζω** = θρηγῶ.— **διαπορθμεύω** = μεταφέρω μὲ τὴν λέμβον.— **ἀκριβῶς** = πραγματικῶς.— **ῶ βέλτιστε** = καλέ μου φίλε (ὑπερθ. τοῦ ἁγαθός).

2. **Πλούτων**, θεὸς τοῦ Ἄδου· βλ. Εἰσαγ. Σημ. σελ. 66.— **Μένιππος**, βλ. προηγούμενον διάλογον.— **Κροῖσος**, ὁ περίφημος διὰ τοῦς θησαυροὺς του βασιλεὺς τῆς Λυδίας, τὸν ὅποιον ἐνίκησε καὶ συνέλαβεν αἰχμάλωτον ὁ Κῦρος (ζήσας κατὰ τὸν ἕκτον π.Χ. αἰῶνα).— **φέρω** = ὑποφέρω, ἀνέχομαι.— **τὸν κύνα**, ὅπως ἐλέγοντο οἱ κυνικοί.— **παροικῶ** = μένω πλησίον.— **κατάστησον**, προστ. ἄορ. τοῦ ῥ. **καθίστημι** = τοποθετῶ.— **τί ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται** = τί κακὸν σᾶς κάμνει.— **ὁμόνεκρος ὦν** = ἀφοῦ εἶναι νεκρός, ὅπως καὶ σεῖς.— **οἰμῶζω** = θρηγῶ.— **στένω** = στενάζω.— **μέμνημαι** = ἐνθυμοῦμαι.— **Μίδας**, ὁ θρυλικὸς βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, περίφημος διὰ τὰ πλοῦτη του καὶ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν χρυσόν.— **Σαρδανάπαλλος**, ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας (κατὰ τὸν ἕνατον π.Χ. αἰῶνα), διαβόητος διὰ τὴν πολυτελεῖαν καὶ τὴν τρυφηλὴν ζωὴν του.— **ἐξονειδίζω** = ἐξυβρίζω.— **ἀνδράποδον** = δοῦλος, δουλοπρεπής.— **οἰμωγῆ** = θρηγῶς· **ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς** = μᾶς ἐνοχλεῖ, ὅταν θρηνοῦμεν.— **βιῶναι** = ὅτι ἔζησαν (ἀπαρ. ἄορ. τοῦ ῥ. **ζῶ**· ἄορ. β' **ἐβίω**).—

ἀνιῶ = στενοχωρῶ, ἐνοχλῶ.— μωραίνω = εἶμαι μωρός, ἀνόητος.— ὁμόψηφος = σύμφωνος.— στασιάζω = φιλονικῶ.— καὶ μῆν = καὶ ὅμως.— κατάδω = τραγουδῶ δυνατά.— ὕβρις = αὐθάδεια.— ἀξίω - ῶ = ἔχω τὴν ἀξίωσιν.— ἐλευθέρους ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες = εὐχαριστούμενοι νὰ περιφρονῆτε τοὺς ἐλευθέρους ἀνθρώπους.— μνημονεύω = ἐνθυμοῦμαι, συλλογίζομαι.— κτῆμα = πρᾶγμα.— ὀδύρομαι = θρηνῶ.— ἐπάσομαι, μέλλ. τοῦ ῥ. ἐπάδω = συνοδεύω με ἄσμα (κάτι τὸ ὅποιον λέγει ἢ κάμνει κάποιος ἄλλος)· ἐπάσομαι ὑμῖν = θὰ συνοδεύω με ἄσμα τοὺς θρήνους σας.— πρέπει γὰρ τοῦτο... ἐπάδουσθαί = διότι ἀρμόζει νὰ συνοδεύωνται οἱ τοιοῦτοι θρήνοι με αὐτὸ τὸ ἄσμα.

3. **Διογένης**, ὁ περίφημος κυνικὸς φιλόσοφος ἐκ Σινώπης τοῦ Πόντου, ζήσας εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸν τέταρτον π.Χ. αἰῶνα· ἐβάδιζε γυμνόπους καὶ περιβεβλημένος ἐν μόνῳ τετριμμένον ἱμάτιον, εἶχε δὲ ὡς συνήθη κατοικίαν του ἓνα πίθον.— **Μαύσωλος**, πλουσιώτατος βασιλεὺς τῆς Καρίας τῆς Μ. Ἀσίας (κατὰ τὸ ἀΐημισυ τοῦ τετάρτου π.Χ. αἰῶνος), φόρου ὑποτελής εἰς τοὺς Πέρσας· μετὰ τὸν θάνατόν του ἡ σύζυγός του Ἀρτεμισία ἀνήγειρε πρὸς τιμὴν του μεγαλοπρεπέστατον τάφον (τὸ μαυσωλεῖον), ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο ὡς ἐν ἐκ τῶν ἐπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου.— ὁ **Κᾶρ** (γεν. τοῦ **Καρὸς**, πληθ. οἱ **Κᾶρες**) = ὁ ἐκ Καρίας τῆς Μ. Ἀσίας, Καριανός.— ἐπὶ τίνι = διὰ ποῖον πρᾶγμα, διατί.— **μέγα φρονῶ** = ὑπερηφανεύομαι.— **ἀξίω - ῶ** = ἔχω τὴν ἀξίωσιν.— **Σινωπεύς** = ὁ ἐκ Σινώπης, πόλεως τῆς Μ. Ἀσίας ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Εὐξείνου Πόντου.— **ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων** = εἶχον δὲ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου καὶ μερικoὺς Λυδοὺς.— **ἐπέβην** = ἔβαλα τὸ πόδι μου, ἐκυριάρχησα (ἀόρ. β' τοῦ ἐπιβαίνω = πατῶ ἐπάνω).— **τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος** = καθυποτάσσω πολλὰ μέρη τῆς Ἰωνίας (τῆς Μ. Ἀσίας).— **καλὸς** = ὠραῖος.— **μέγας** = ὑψηλός.— **καρτερός** = ἰσχυρός.— **τὸ δὲ μέγιστον** = τὸ δὲ σπουδαιότερον (εἶναι τοῦτο).— **Ἀλικαρνασός**, μεγάλη καὶ ἀρχαία πόλις ἐπὶ τῆς Καρικῆς παραλίας τῆς Μ. Ἀσίας.— **ἐπικείμενον** = τοποθετημένον ἐπάνω μου.— **ἡλικόν** = ὄσον.— **ἀλλὰ οὐδὲ οὕτως εἰς κάλλος πεποιημένον** = οὔτε τόσον ὠραῖα στολισμένον. **ἀκριβέστατα εἰκονιζομένον** = εἰς τὸ ὅποιον (μνῆμα) με με-

γίστην τελειότητα εἶναι ἀπεικονισμένοι.— **λίθου**, γεν. τῆς ὕλης = ἐκ μαρμάρου.— **οἶον** = ὅμοιον τοῦ ὁποίου.— **εὔροι τις ἂν** = ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ εὔρη.— **πάρεστι** = ὑπάρχει (τοῦ ῥ. **πάριμι**: **παρὰ + εἰμί**).— **ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστι** = πὼς ἔχουν δὰ κάποιον μεγάλο οἰκοδόμημα εἰς τὴν πατρίδα των. — **ῶ βέλτιστε** = καλέ μου φίλε (ὑπερθ. τοῦ **ἀγαθός**).— **ὄ,τι ἀπολαύεις αὐτοῦ** = τί κερδίζεις ἀπ' αὐτό.— **μᾶλλον ἀχθοφορεῖς** = βαστάζεις περισσότερον βάρος.— **οἰμῶζω** = θρηγῶ.— **ῶετο**, παρατ. τοῦ ῥ. **οἶομαι** = νομίζω.— **οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου** = διότι οὔτε ἐφρόντιζε δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.— **λόγον καταλείλοιπε** = ἔχει ἀφήσει φήμην.— **ὑψηλότερον** = ἀνώτερον.— **ἀνδραποδωδέστατος** = δουλοπρεπέστατος, ποταπώτατος· ὑπερθ. τοῦ **ἀνδραποδώδης**.— **ἐν βεβαιότερω χωρίῳ** = εἰς ἀσφαλέστερον ἔδαφος (δηλ. εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων).

4. **Πλούτων** — **Ἐρμῆς**, βλ. Εἰσαγ. Σημ. σελ. 66 καὶ εἰς διάλογον 1.— **κλήρος** = κληρονομία.— **θηράω - ῶ** = κυνηγῶ.— **Σικυώνιος**, ὁ ἐκ Σικυῶνος (ἀρχαίας πόλεως τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου).— **ἔάω - ῶ** = ἀφήνω.— **ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν** = ἐπάνω εἰς τὰ ἐνενήκοντα ἔτη.— **ἐπιμετρέω - ῶ** = προσθέτω.— **ἐρεξῆς** = κατὰ σειράν, τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.— **ἄτοπον** = παράδοξον.— **οὐδὲν προσήκοντες** = ἐνῶ δὲν εἶναι συγγενεῖς του.— **μιαρῶτατος** = αἰσχροτάτος.— **θεραπεύουσιν** = τὸν περιποιοῦνται, τὸν κολακεύουν.— **ῥαῖζω** = καλυτερεύω, ἀναλαμβάνω ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν.— **πέισονται μέλ.** τοῦ ῥ. **πάσχω** = παθαίνω.— **διαβουκολέω - ῶ** = παρηγορῶ διὰ κενῶν ἐλπίδων, ἐξαπατῶ.— **ἔρρωται** = εἶναι ὑγιής, εἶναι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν του.— **βόσκονται ζῶην μακαρίαν ἐλπίζοντες** = τρέφονται μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ζήσουν μακαρίως.— **ἀποδυσάμενος** = ἀφοῦ ἀποβάλλῃ, ἀφοῦ βγάλῃ ἀπ' ἐπάνω του (τοῦ ῥ. **ἀποδύομαι**).— **Ἴόλεως** (Ἴόλαος), μυθικός ἥρωας, ἀνεψιὸς καὶ πιστὸς σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους· κατὰ τὴν παράδοσιν, ὅταν ὁ βασιλεὺς τῶν Μυκηναῶν Εὐρυσθεὺς διώκων τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἡρακλέους εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὅπου οὗτοι εἶχον καταφύγει, οἱ θεοὶ ἔκαμαν πάλιν νέον τὸν Ἴόλαον, ἵνα δυνηθῇ νὰ ἀποκρούσῃ τὸν ἐχθρόν.— **ἀνηβησάτω**, προστ. ἀορ. τοῦ ῥ. **ἀνηβάω - ῶ** = γίνομαι πάλιν νέος, ξανα-

- νιώνω.— ἀμέλησον = μὴ σὲ μέλει.— παραπέμπω = προπέμπω, κατευοδώνω.
5. **παράσιτος** = ὁ τρεφόμενος εἰς βάρος τοῦ ἄλλου.— **ἐμφαγών**, ἐπειδὴ ἔφαγα βιαστικά (μετ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. **ἐσθίω** = τρώγω).— **παρῆσθα** = ἤσουν παρών, παρευρίσχεσο (παρατ. τοῦ ῥ. **πάρειμι** : **παρά** + **εἰμί**).— **τὸ δὲ ἔμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο** = ὁ δὲ ἰδικός μου θάνατος ὑπῆρξε κάπως παράδοξος.— **οὐσία** = περιουσία.— **μήκιστος**, ὑπερθ. τοῦ **μακρός**· εἰς **μήκιστον ἀπετείνετο**, παρετείνετο ἐπὶ πολὺ μακρὸν χρόνον.— **Τιθωνός**· οὗτος ἔλαβε κατὰ τὴν παράδοσιν ἀπὸ τοὺς θεοὺς ὡς δῶρον τὴν ἀθανασία, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν αἰωνίαν νεότητα. Διὰ τοῦτο δὲ ἐβασανίζετο ἀπὸ τὸ ἀτελείωτον γῆρας.— **ἐπίτομος** = σύντομος.— **οἰνοχόος** = ὁ δούλος, ὁ ὅποιος προσέφερε τὸν οἶνον.— **ἡ κύλιξ** (γεν. **-κος**) = τὸ ποτήριον.— **τοίνυν** = λοιπόν.— **μειρακίσκος** (καὶ **μειράκιον**) = νεανίσκος· ὑποκοριστ. τοῦ **μείραξ** = νεανίας.— **σφαλεῖς**, μετ. παθ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. **σφάλλομαι** = κάμνω λάθος.— **ἐκτάδην ἐκείμην** = ἔπεσα κάτω ξαπλωμένος, ξαπλώθηκα κάτω.— **τί πρὸς ταῦτα**; = τί ἔκαμεν, ὅταν εἶδεν αὐτά;— **πρὸς τὸ αἰφνίδιον** = ἀπὸ τὸ αἰφνίδιον αὐτὸ γεγονός, μ' αὐτὸ τὸ ξαφνικό.— **οἷά με εἴργασται** = δι' αὐτά, τὰ ὅποια μοῦ ἔκαμε.— **ἐχρήν** = ἔπρεπε (παρατ. τοῦ ἀπροσ. ῥ. **χρή**).— **λεωφόρος** = ὁ πλατύς, ὁ συνηθισμένος δρόμος (τοῦ φυσικοῦ θανάτου).
6. **Κράτης**, πλούσιος εὐπατρίδης Θηβαῖος, ὁ ὅποιος περιφρονήσας τὰ πλούτη ἤλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐγίνε θερμὸς ὀπαδὸς καὶ μαθητὴς τοῦ κυνικοῦ φιλοσόφου Διογένους.— **Διογένης**, βλ. διάλογον 3.— **ὄλκας** = φορτηγὸν πλοῖον.— **ἀνεψιὸς** = ἐξάδελφος.— **κλῆρος** = κληρονομία.— **ἠλικιώτης** = συνομήλικος.— **δεσπότης** = κύριος, ἀτόχος.— **ὑπερβαλλόμενοι ἀλλήλους** = ἀγωνιζόμενοι ποῖος νὰ περάσῃ τὸν ἄλλον.— **οὐδεπώποτε** = ποτὲ ἕως τότε.— **Σικυών**, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Κορινθ. κόλπου, πλησίον τῆς Κορίνθου.— **Κίρρα**, ἀρχαία πόλις τῆς Φωκίδος εἰς τὸν Κρῖσαῖον κόλπον, πλησίον τῆς Ἰτέας.— **κατὰ μέσον τὸν πόρον** = εἰς τὸ μέσον τοῦ στενοῦ.— **Ἀντισθένης**, ὁ ἰδρυτὴς τῆς κυνικῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους.— **οἶμαι καὶ οἴομαι** = νομίζω.— **ἡ χοϊνίξ**

(γεν. -κος), μέτρον χωρητικότητος ξηρῶν ἴσον πρὸς 315 σημερινὰ δράμια (48 χοίνικες ἀπετέλουν ἓνα μέδιμνον).— ὁ θέρμος = τὸ λούπινον (εἶδος ὀσπρίου).— οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει = διότι δὲν εἶχα καμμίαν ἀνάγκην ἀπ' αὐτά.— ἐχρῆν = ἔπρεπε (παρατ. τοῦ ἀπροσ. ῥ. χρή).— σεμνότερα = σπουδαιότερα.— παρρησία = θάρρος γνώμης.— οὐκοῦν = λοιπόν.— ἤξουσι = θὰ ἔλθουν (τοῦ ῥ. ἦκω).

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Α'. ΛΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

Εἰσαγωγικὸν Σημείωμα σελ. 7

	Σελ.		Σελ.
1. Λέαυα καὶ ἀλώπηξ	9	14. Κομπαστῆς	12
2. Ἐριφος καὶ λύκος	9	15. Ἴππος καὶ ὄνος	12
3. Βόες καὶ λέων	9	16. Ὄνος καὶ λεοντῆ	12
4. Λόχρος	9	17. Ἴππος καὶ στρατιώτης . . .	13
5. Γυνῆ καὶ ὄρνις	10	18. Γεωργοῦ παῖδες	13
6. Κώνωψ καὶ βοῦς	10	19. Ποιμὴν ψεύστης	13
7. Αἶξ καὶ αἰγοβοσκός . . .	10	20. Γεωργός καὶ παῖδες αὐτοῦ.	14
8 Ἀλώπηξ καὶ βότρυες . . .	10	21. Πατὴρ καὶ θυγατέρες . . .	14
9. Κνηγός καὶ δρονοτόμος .	10	22. Ἴατρος ἄτεχνος	15
10. Πῆραι δύο	11	23. Κώνωψ καὶ ἀλεκτρονίων καὶ	
11. Λέων καὶ ταῦρος	11	ἀλώπηξ	15
12. Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ	11	24. Ξυλευόμενος καὶ Ἐρμῆς .	15
13. Πιθηκος καὶ ἀλιεῖς	12		

Β'. ΕΚ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ", ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

Α') ΘΕΟΓΟΝΙΑ

Εἰσαγωγικὸν Σημείωμα σελὶς 19

1. Οὐρανός καὶ γῆ, Τέκνα αὐτῶν	21	2. Κρόνος καὶ Ῥέα, Γέννησις τοῦ Διὸς	22
		3. Τιτανομαχία, Νίκη τοῦ Διὸς	22

Β') ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑ

1. Προμηθεὺς	23	κλυσμός	23
2 Ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατα-		3. Ἐλλην καὶ τέκνα αὐτοῦ . .	24

Γ') ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

	Σελ.		Σελ.
1. Φοῖβος καὶ Ἑλλη	25	6. Ὁ μάντις Φινεύς. Αἱ Ἄρ-	
2. Πελλίας καὶ Ἰάσων	26	πναι	28
3. Οἱ Ἀργοναῦται	26	7. Αἱ συμπληγάδες πέτραι . .	28
4. Ὁ μέγχι Μυσιάς πλοῦς . .	27	8. Οἱ Ἀργοναῦται εἰς Κολχίδα.	
5. Ἀπὸ Μυσιάς μέγχι Θράκης. 27		Ἰάσων καὶ Μήδεια	29

Δ') ΠΕΡΣΕΥΣ

1. Γέννησις Περσέως	31	3 Ἡ Μέδουσα ἀποτέμνεται τὴν	
2. Περσεὺς πέμπεται ἐπὶ τὴν		κεφαλὴν	32
τῆς Γοργόνης κεφαλὴν	31	4. Θάνατος Ἀκρίσιου	32
		5. Περσεὺς καὶ Ἀνδρομέδα	33

Ε') ΗΡΑΚΛΗΣ

1. Γέννησις καὶ ἀνατροφή Ἡ-		μάτων τοῦ Ἀδγείου	37
ρακλέους	34	στ') Αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες .	37
2. Πρῶτα κατορθώματα Ἡ-		ζ') Ὁ Κρης ταῦρος	38
ρακλέους	34	η') Αἱ Διομήδους ἵπποι	39
3. Μανία Ἡρακλέους. Δου-		θ') Ὁ ζωστήρ τῆς Ἴππο-	
λεία παρὰ τῷ Εὐρυσθεῖ	35	λύτης	39
4. Οἱ δώδεκα ἀθλοὶ :		ι') Οἱ βόες τοῦ Γηρῶνον	39
α') Ὁ Νεμειᾶος λέων	36	ια') Τὰ χρυσᾶ μήλα τῶν	
β') Ἡ Λεοναία Ὑδρα	36	Ἑσπερίδων	40
γ') Ἡ Κερυνίτις ἔλαφος.	37	ιβ') Ὁ Κέρβερος	41
δ') Ὁ Ἐρμάνθιος κάπρος.	37	5. Ἡρακλῆς καὶ Δηϊάνειρα	41
ε') Ἡ κόπρος τῶν βοσκῆ-		6. Θάνατος Ἡρακλέους	41

ΣΤ') ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΗΡΩΕΣ

1. Κάδμος	43	6. Θησεὺς	46
2. Μίνως	44	7. Μελέαγρος	46
3. Κάστωρ καὶ Πολυδένκης.	45	8. Νιόβη	47
4. Αἰακὸς	45	9 Ὁρφεὺς	48
5. Κέκροψ	45	10. Ἀλκυστις	48

Γ'. ΕΚ ΤΗΣ «ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ», ΑΙΛΙΑΝΟΥ

Εἰσαγωγικὸν Σημείωμα σελ. 53

	Σελ.		Σελ.
1. Ἀλέξανδρος καὶ Φωκίων.	55	11. Ἀναξαγόρου ἀταραξία...	59
2. Ἐπαμεινώνδου μεγαλό- φροσύνη	55	12. Αἰνεῖον εὐσέβεια	59
3. Ξενοφάντος καρτερία ..	56	13. Σωκράτης καὶ Ἀλκιβιάδης	59
4. Γέρον ἀλαζδῶν	56	14. Ἡ κατὰ Μυτιληναίους βα- ρυντάτη ποιηὴ	60
5. Αἱ τῶν Λακεδαιμονίων μητέρες	56	15. Θεμιστοκλῆς καὶ Ἴερον ἐν Ὀλυμπίᾳ	60
6. Ξενοκράτους φιλευσπλαγ- χνία	57	16. Πᾶν μέτρον ἄριστον ...	60
7. Πλάτων	57	17. Λακεδαιμόνιοι περὶ φιλο- κερδείας	60
8. Ἡ μάχη τῶν ἀλεκτρονῶν.	58	18. Ἡ Φερενίκη ἐν Ὀλυμπίᾳ.	61
9. Ἀοταξέρεξης περὶ φιλοπο- νίας	58	19. Μειράκιον Ἐρετρικὸν ...	61
10. Κρητῶν νόμος περὶ μαθη- μάτων	58	20. Τὰ Τέμπη	61

Δ'. ΕΚ ΤΩΝ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ «ΝΕΚΡΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ»,

Εἰσαγωγικὸν Σημείωμα σελίς 65

1. Χάρονος, Μενίππου καὶ Ἐρμοῦ	67	4. Πλούτωνος καὶ Ἐρμοῦ ..	71
2. Πλούτων ἢ κατὰ Μενίππου.	68	5. Ζηροφάντου καὶ Καλλιδη- μίδου	72
3. Διογένης καὶ Μανσώλου.	70	6. Κράτητος καὶ Διογένης .	73

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Α'. Αἰσώπειοι Μῦθοι.	77 - 79	Γ'. Ἐκ τῆς « Ποικίλης Ἱστορίας » Αἰλιανοῦ.	93-97
Β'. Ἐκ τῆς « Βιβλιοθήκης » Ἀπολλοδώρου ...	86 - 92	Δ'. Ἐκ τῶν Λουκιανῶ « Νεκρικῶν διαλόγων ».	99-104

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐκ τῶν «Ἐκλογῶν» τοῦ κ. Γεωργίου Παπακωνομίου ἐλήφθησαν :

1) Οἱ ὑπ' ἀριθμ. 3, 4, 6, 7, 9 - 12, 15, 16, 20 καὶ 24 Λισώπειοι μῦθοι.

2) Τὰ τμήματα τῆς «Βιβλιοθήκης» τοῦ Ἀπολλοδώρου περὶ Ἀνθρωπογονίας, Περσέως καὶ Ἡρακλέους.

3) Τὰ ὑπ' ἀριθ. 9 - 17 τεμάχια ἐκ τῆς «Ποικίλης Ἱστορίας» τοῦ Αἰλιανοῦ.

4) Αἱ ἀντίστοιχοι ἐρμηνευτικαὶ σημειώσεις τῶν ἀνωτέρω κειμένων.

Ἡ λοιπὴ ὕλη τοῦ παρόντος βιβλίου ἐλήφθη ἐκ τῶν «Ἐκλογῶν» τοῦ κ. Βίκτωρος Κρητικοῦ.

Τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου φέρουν τὸ κάτωθι βιβλιοσήμον, εἰς ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν.

Ἐπίσημον στερούμενον τοῦ βιβλιοσήμου τούτου θεωρεῖται κλεψίτυπον. Ὁ διαθέτων, πωλῶν ἢ χρησιμοποιοῦν αὐτὸ διώκεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ νόμου 1129 τῆς 15/21 Μαρτίου 1946 (Ἐφ. Κυβ. 1846, Α' 108).

024000020145

ΕΚΔΟΣΙΣ ΣΤ', 1964 (I) — ΑΝΤΙΤΥΠΑ 50.000 - ΣΥΜΒΑΣΙΣ 1197/30-12-63

Ἐκτύπωσις - Βιβλιοδεσία : ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΤ. ΧΡΗΣΤΟΥ Γαμβέττα 14 - ΑΘΗΝΑΙ

450